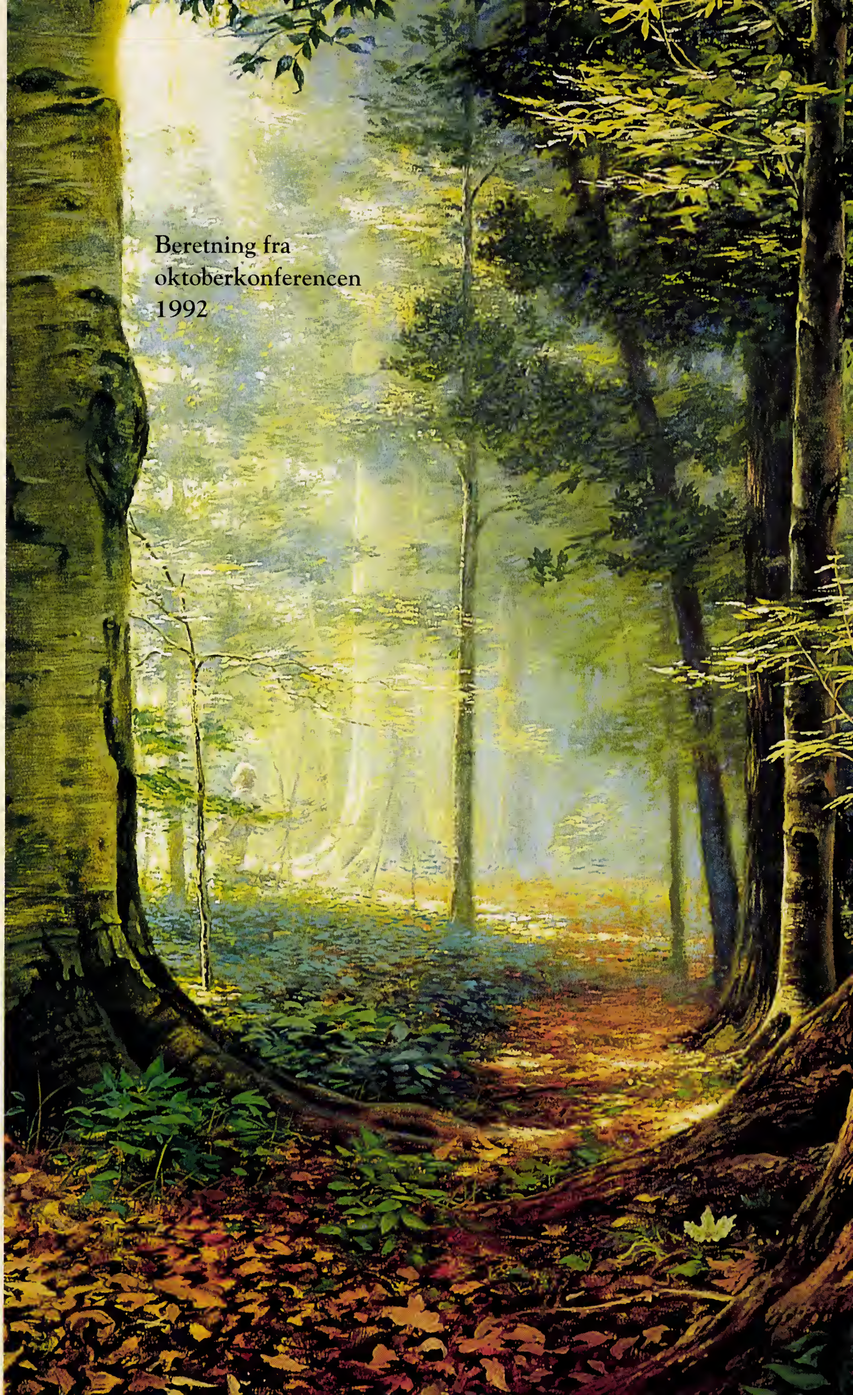
STJERNEN

142. ÅRGANG · NUMMER 1 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JANUAR 1993

Scener fra tempelpladsen ved konferencen.

Beretning fra oktoberkonferencen 1992 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, den 3. og 4. oktober 1992

"Jeg håber ikke, jeg lyder overmodig, når jeg minder jer om det enestående og fremragende sikkerhedssystem, som Herren har opbygget i sit rige, således at det uden afbrydelse kan bevæge sig fremad og møde enhver krisesituation, der måtte opstå, og klare enhver uforudset situation, den måtte stå overfor. For mig er det et vidunderligt og et stadigt gentagende mirakel,« sagde præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab i sin tale ved mødet søndag formiddag ved oktoberkonferencen 1992.

Præsident Hinckley bemærkede, at præsident Ezra Taft Benson »har nået en alder, hvor han ikke kan gøre mange af de ting, han engang kunne. Det forringer ikke hans kaldelse som profet, men det placerer nogle begrænsninger på hans fysiske aktiviteter.

Vi har set lignende situationer tidligere. Præsident Wilford Woodruff blev gammel, mens han præsiderede. Det gjorde præsidenterne Heber J. Grant, David O. McKay, Joseph Fielding Smith og for nylig Spencer W. Kimball også ...

Men uanset omstændighederne kan jeg sige, at værket går fremad på en velordnet og vidunderlig måde. Ligesom da præsident Kimball var syg, har vi bevæget os fremad uden tøven, hvor der er en fastlagt politik. Hvor der ikke er en veletableret politik, har vi talt med præsidenten og fået hans godkendelse, før vi har handlet.«

Præsident Hinckley omtalte de råd, der kommer fra Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd: »Som Brødre drøfter vi de forskellige problemer, der bliver forelagt. Vi er alle forskellige. Vi taler med forskellig baggrund og erfaringer. Vi drøfter, hvordan vi kan forbedre og styrke værket. Ved begyndelsen af disse drøftelser, kan der være forskellige meninger, men før drøftelsen er forbi, er der fuldstændig enighed. Hvis det ikke er tilfældet, bliver der ikke truffet en beslutning. Herren selv har erklæret, at en sådan enighed er absolut nødvendig.

Er dette en anderledes måde at lede på? Det er styreformen i Guds rige på jorden. Det har en enestående organisation. Det er et system, hvor værket ikke snubler eller vakler, hvis en mand ikke er i stand til at fungere.«

Selv om præsident Benson ikke var til stede ved konferencens møder, så han dem i fjernsynet i sin lejlighed. Alle andre generalautoriteter var til stede.

Præsident Hinckley og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, ledte møderne.

Konferencens afløsninger og opretholdelser fandt sted ved mødet lørdag eftermiddag. Her blev ældste Marion D. Hanks og ældste Robert L. Backman fra De Halvfjerds' Præsidium afløst, og de blev givet emeritusstatus i De Halvfjerds' Første Kvorum. Ældsterne George R. Hill III, John R. Lasater, Douglas J. Martin, Glen L. Rudd, Douglas H. Smith og Lynn A. Sorensen blev afløst fra De Halvfjerds' Andet Kvorum. Ligeledes blev biskop Henry B. Eyring og biskop Glenn L. Pace afløst som henholdsvis første- og andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd. De blev herefter opretholdt til at tjene i De Halvfjerds' Første Kvorum. Biskop H. David Burton og Richard C. Edgley blev opretholdt som henholdsvis første- og andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd. Begge kommer fra Salt Lake City. Kaldelsen af ældste Charles Didier og ældste L. Aldin Porter fra De Halvfjerds som medlemmer af De Halvfjerds' Præsidium var tidligere bekendtgjort af Det Første Præsidentskab, og disse brødre blev opretholdt ved konferencen. Fire brødre blev opretholdt som medlemmer af De Halvfjerds' Første kvorum. Disse brødres kaldelse var blevet bekendtgjort i sommer af Det Første Præsidentskab, og 15 brødre blev opretholdt til De Halvfjerds' Andet kvorum. Disse brødres kaldelse var også tidligere bekendtgjort af Det Første Præsidentskab. Desuden blev der foretaget ændringer i Søndagsskolens og Unge Mænds hovedbestyrelser.

Præsident Hinckleys bekendtgørelse af købet af grunde til opførelse af nye templer i Hong Kong, Hartford i Connecticut og i Utah amt blev ligeledes modtaget med stor interesse.

Konferencens møder blev udsendt via Kirkens satellit-netværk til mere end 3000 steder i USA, Canada, Mexico, Puerto Rico, Haiti, De Vestindiske Øer og Den Dominikanske Republik. Der var mulighed for at lytte til simultanoversættelser af talerne på 15 sprog. Videobånd med konferencen er sendt til kirkeenheder, hvor direkte transmission ikke var mulig.

Redaktørerne

STJERNEN

Januar 1993 · 142. årgang · Nummer 1
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedesgade 2, 1 · 2200 København N
Telf. 31 39 13 66
Fax: 31 39 13 67

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · 3540 Lynge
Telf. 42 18 77 27

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, protugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk, kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering af change, include address lable from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto).
Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året

Tryk: BG Offset · DK-3500 Værløse
ISSN 0900-2545
93981 110 Danish

Talere ved denne konference i alfabetisk orden:

Fotos ved konferencen taget af:
Billeder i dette nummer er taget af Jed Clark, Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke, Melanie Shumway og Matt Reier.

Musik ved konferencen:
Musik ved konferencen var ved Mormon Youth Chorus, med Robert C. Bowden som dirigent og Bonnie L. Goodliffe og Linda S. Margetts som organister (lørdag formiddag); et familiekor fra Jordan Utah South Region med Roger L. Sorenson som dirigent og John Longhurst som organist (lørdag eftermiddag); et kombineret herrekor af tabernakelkorets herrer og herrer fra Mormon Youth Chorus med Jerold D. Ottley og Robert C. Bowden som dirigenter og Richard Elliott som organist (præstedømmets møde); samt mormontabernakelkoret med Jerold D. Ottley og Donald H. Ripplinger som dirigenter og Clay Christiansen som organist (søndag formiddag) og med Jerold D. Ottley som dirigent og Richard Elliott som organist (søndag eftermiddag). Musik ved kvindernes møde var ved et kor med kvinder og unge piger fra Spanish Fork Utah Region med Beverly Thomas som dirigent og Bonnie L. Goodliffe som organist.

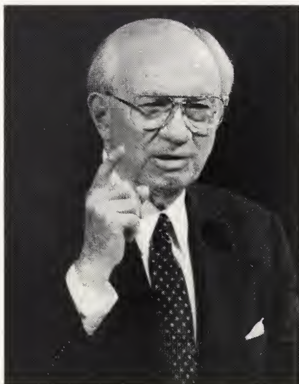
INDHOLD

Mødet lørdag morgen
Den 3. oktober 1992

Synden vil ikke sejre

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Må vi følge de standarder, som er blevet sat for os og følge denne kurs til sikkerhed og ophøjelse«

Mine kære brødre og søstre, under normale omstændigheder ville præsident Benson tale til os ved det første konferencemøde og byde os alle hjertelig velkommen. Vi beklager dybt, at han ikke er sammen med os i dag. Han ville gerne være her, og vi ønsker, at han var her. Det bliver dog stadig vanskeligere for ham at bevæge sig omkring. Hans alder gør det svært for ham at fremtræde offentligt. Han er nu 94 år gammel. Det er ikke let for ham at gøre det, som han engang udførte med livskraft og begejstring. Hans stærke og levende stemme har rørt os alle før i tiden. Hans evne til at forklare evangeliet og hans stærke vidnesbyrd om dette værk, har opløftet alle, som har hørt ham. Vi savner ham, og beder om at Herren vil trøste ham og velsigne ham, så han må opleve stor lykke resten af sine dage.

Hans byrde er blevet væsentligt forøget, efter at hans elskede hustru, søster Flora Amussen Benson døde den 14. august i år. De har været gift i næsten 66 år. De har været et eksempel for hele Kirken. Han oplever nu den frygtelige ensomhed, som en mand oplever, når hans talentfulde og smukke hustru dør, hende som er mor til hans børn og som har været en stor støtte og trøst.

Vi nærer stor sympati og kærlighed til ham. Vi beder om, at Herren vil trøste ham og opretholde ham og bringe ham glæde i hjertet, i den tid, hvor han endnu er hos os som Guds profet.

Han har bedt os om at afholde denne konference. Vi gør dette efter at være blevet opmuntret hertil af ham. Og vi gør det med en bøn i hjertet om, at Herren vil velsigne alle, som skal tale, således at der må blive udgydt stor åndelighed over de hellige, som vil mødes mange steder og under mange forskellige forhold.

For at minde os om, hvor stærkt præsident Benson kunne udtrykke sig, og som en bekræftelse af hans budskab til os, vil jeg ved indledningen til denne konference tillade mig at citere fra det, som han har fortalt os førhen. Det er værd at gentage.

Jeg citerer: »Dette er den sidste og store uddeling, hvor den store opfyldelse af Guds hensigter vil ske, i den eneste uddeling, hvor Herren har lovet os, at synden ikke vil sejre. Kirken vil ikke blive taget fra jorden igen. Den er her for at blive. Herren har lovet det, og I er en del af denne Kirke og dette rige – den kerne, hvorom Guds store rige på jorden vil blive opbygget. Himlens rige og Guds rige på jorden vil blive forenet ved Kristi komme – og den tid er ikke langt borte. Hvor jeg ville ønske, at vi kunne fatte storheden af dette værk, hvor genialt det er samt forstå, hvor tæt denne store begivenhed er på os. Jeg er sikker på, at det ville få os til at tænke mere nøgternt, hvis vi for-

stod, hvad der ligger forude for os« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City, Bookcraft, 1988, s. 19).

»Gud velsigne os alle, at vi må følge den kurs, som er blevet lagt for os af vor himmelske Fader og af vores største eksempel, Herren Jesus Kristus. Må vi gøre dette, uanset hvad verden vil sige eller gøre, så vi kan holde fast i jernstangen, være trofaste over for vores tro, følge de standarder, som er blevet sat for os og følge denne kurs til sikkerhed og ophøjelse (se 1 Nephi 8:19). Døren er åben. Planen findes her på jorden. Det er Herrens plan. Myndigheden og kraften er her. Nu er det op til jer« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City, Bookcraft, 1988, s. 26).

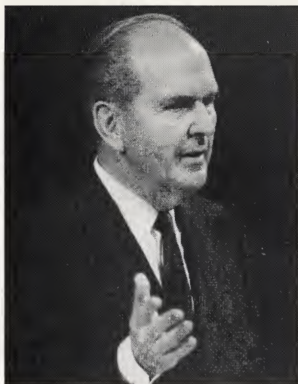
Den mand, som i dag står som Herrens profet og vores præsident, har sagt dette. Vi videregiver her i dag hans kærlighed, hans hilsner og velsignelse til jer. Vi viser til gengæld vores kærlighed og loyalitet over for ham med en bøn i hjertet, om at Himlens Gud vil velsigne ham, trøste ham, styrke ham og bringe ham glæde. Jeg beder herom, idet jeg samtidig bærer mit vidnesbyrd om, at han er den profet, som Herren har oplært og opretholdt gennem alle disse år for at tale til nationerne som profet og til os som vor leder. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hvor findes visdom?

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

»I erhvervelsen af uddannelse, er personens lyst vigtigere end skolen, og personlig tro en stærkere kraft end evner.« I dag vil jeg gerne stille et spørgsmål, som Job for længe siden stillede: »Men visdommen – hvor mon den findes?« (Job 28:12).

Denne kirkes ledere har gentagne gange fremhævet betydningen af uddannelse. Det er en væsentlig del af visdom. Kort efter at pionererne påbegyndte opførelsen af deres tempel i Illinois, oprettede de byen Nauvoos universitet. Det Første Præsidentskab erklærede, at dette universitet »vil gøre os i stand til at lære vore børn visdom, at undervise dem i al viden og lærdom, i kunst, videnskab og lærde erhverv« (*History of the Church*, 4:269).

En tilsvarende hændelse fandt sted, da de forfulgte pionerer kom til Great Salt Lakedalen. Mindre end tre år efter, den 28. februar 1850, oprettede de staten Deserets universitet (Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 28. februar 1850, s. 1-2). Senere blev adskillige akademier oprettet.

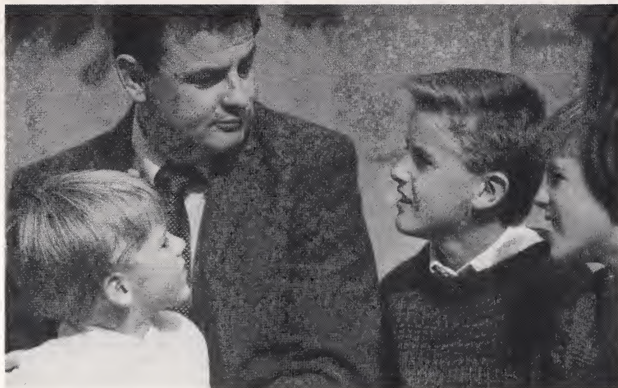
I dag, hvor Kirkens samlede medlemsskare i hele verden overstiger 8 millioner, er det klart, at Kirkens direkte rolle i verdslig uddannelse ikke mere er rimelig. Alligevel er vores positive holdning til uddannelse den samme. I skriften lærer vi, at »Guds herlighed er intelligens« (L&P 93:36). Vi lærer også, at individuelle »intelligenser ... var organiseret, før verden blev til« (Abr. 3:22). »Mennesket var også i begyndelsen hos Gud. Intelligens eller sandhedens lys blev ikke skabt eller dannet og kan ej blive det« (L&P 93:29).

Vores personlige intelligens er evig og guddommelig. Jeg tror, at Thomas Jefferson følte den menneskelige ånds storhed, da han skrev: »Jeg har for Guds alter svoret evig fjendskab mod enhver form for tyranni over menneskets intelligens« (Elbert D. Thomas, *Thomas Jefferson, World Citizen*, [New York: Modern Age Books, 1942], s. 251).

SØG UDDANNELSE

På grund af vores religiøse agtelse for hvert menneskes intelligens anser vi erhvervelsen af en uddannelse som et religiøst ansvar. Alligevel er muligheder og evner forskellige. Jeg tror at i erhvervelsen af uddannelse, er personens lyst vigtigere end skolen, og personlig tro en stærkere kraft end evner. Vor Skaber forventer af sine børn overalt, at de uddanner sig. Han udstedte befalingen: »Søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro« (L&P 88:118). Og han forsikrer os om, at den viden, som vi har erhvervet her, altid vil være vores (se L&P 130:18-19).

Målt med denne celestiale standard er det klart, at de, som impulsivt »springer fra« og afkorter deres uddannelse, ikke alene tilsidesætter en guddommelig befaling, men også modarbejder opnåelsen af deres egne muligheder.

Jeg husker det øjeblik, da jeg for mange år siden besluttede mig. Jeg havde som ufaglært teenager fået et midlertidigt arbejde ved juletid. Arbejdet var monotont. Hver time og hver dag gik langsomt. Jeg besluttede lige på stedet, at jeg skulle have en uddannelse, som ville gøre mig bedre kvalificeret i livet. Jeg bestemte mig for at blive i skolen ,og arbejde på at få en uddannelse, som om mit liv afhang af det.

Jeg blev senere som stavspræsident spurgt af mange unge om deres eget valg af uddannelse. Nogle spurgte mig, hvor lang tid det tager at blive læge. »Normalt fire år på universitetet fulgt af fire år på medicinfakultetet,« svarede jeg. »Og hvis du vælger at specialisere dig, kan det tage yderligere fem år afhængigt af dit valg.«

Det gav nu og da følgende reaktion: »Det bliver tilsammen 13 år – og måske *mere?* Det er alt for meget for mig!«

»Det kommer jo an på,« ville jeg svare. »Forberedelsen til din karriere er ikke for lang, hvis du ved, hvad du ønsker at gøre med dit liv. Hvor gammel vil du være om 13 år, hvis du *ikke* får en uddannelse? Du vil være lige gammel, hvad enten du bliver det, du ønsker at blive, eller ej!«

Mit råd er derfor dengang – og nu – at fortsætte din uddannelse, uanset hvor du er, uanset hvad dine interesser og muligheder er, på en måde som du afgør er bedst for din familie og for samfundet.

PAS PÅ UBALANCE

Vælg, hvad du vil lære, og hvis formål, du vil tjene; men læg ikke alle dine intellektuelle æg i en kurv af verdslig lærdom. Husk denne advarsel fra Mormons Bog:

»O, hvor stor er ikke menneskenes forfængelighed, skrøbelighed og dårskab! Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd; thi de mener, at de ved det af sig selv, af hvilken grund deres visdom er dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal forgå.

Men det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd« (2 Nephi 9:29-29).

Det skriftsted minder mig om en ven, som stolt pralede af, at hans opnåelse af rigdom skyldtes utrætteligt arbejde og erfaringer i »livets hårde skole.« Men hans formue var samlet på bekostning af hans åndelige udvikling. Da det var for sent, opdagede han desværre, at hans stige til succes stod lænet op ad den forkerte væg. Han havde aldrig læst denne instruktion fra sin Skaber:

»Tragt ikke efter rigdom, men efter visdom, og se, Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for jer, og da vil I være rige. Se, den, der ejer det evige liv, er rig« (L&P 6:7; se også 11:7).

Menneskehedens ukendskab til skrifterne har somme tider bragt mange mennesker sorg i lange perioder. Lidelserne, der skyldes denne uvidenhed, er virkelig tragiske. Lad mig illustrere med nogle historiske eksempler vedrørende infektionssmitte.

I det nittende århundrede var lægerne meget bekymrede over luftens forurening, ikke den synlige kulbrinte-røg vi kender i dag, men af en usynlig forpestet luft, der fik skyld for næsten enhver infektion. Lord Lister anklagede fx i 1867 dårlig luft som hovedårsagen til infektion (J. Lister, *Lancet*, 1867, 1:326). Af den grund opfordrede Simpson fra Edinburgh i 1869 til, at hospitaler blev revet ned og genopbygget med få års mellemrum (J.Y. Simpson, *Edinburgh Med. Journal*, 1869, 14:817). Andre eksperter rådede også til en sådan ødsel adfærd (L.A. Stimson, *New York Med. Journal*, 1875, 22:144).

Selv Florence Nightingale, som blev en levende legende efter hendes heroiske indsats under Krim-krigen, fik ikke øje på overførslen af infektion fra en patient til en anden – og dette på trods af hendes omhyggelige notater om, at sårinfektion var årsag til 40% af dødsfaldene efter operationer (Edward Cook, *The Life of Florence Nightingale*, 2 bd., [London: Macmillan and Co., 1913], 1:VI, s. 352-438).

Men andre kunne heller ikke se sammenhængen. I århundreder kostede barselsfeber utallige mødre og børn livet – en infektion, som uvidende blev overført til uskyldige af sygeplejerskers uvaskede hænder (Ignaz Philipp Semmelweiss, *Die Aetiologie, der Begriff und die Prophylaxis des Kindbettfiebers*, genoptryk af 1861 udgaven, [New York: Johnson reprint Co., 1966], s. 102-113).

Det var kun for knap hundrede år siden, at det store arbejde udført af Koch, Pasteur og andre, beviste, at infektioner kunne skyldes bakterier i inficerede kropsvæsker – eller inficerede genstande – som blev overført fra en person til en anden.

Med disse historiske højdepunkter i tankerne vil jeg citere Herrens ord, der er nedskrevet i kapitel 15 i 3 Mosebog:

»Herren talede fremdeles til Moses og Aron og sagde:

Tal til israelitterne og sig til dem: Når en mand får flåd fra sin blusel, da er dette hans flåd urent.

Og således skal man forholde sig med den *ved hans flåd* opståede urenhed ...

Ethvert leje, som den, der lider af flåd, ligger på, skal være urent, og ethvert sæde, han sidder på, skal være urent.

Den, der rører ved hans leje, skal tvætte sine klæder og bade sig i vand ...

den, der rører ved en, der lider af flåd, skal tvætte sine klæder og bade sig i vand« (3 Mos. 15:1-5, 7; fremhævelse tilføjet).

Flere vers følger, som gentager og illustrerer disse vigtige principper. Derefter læser vi denne konklusion:

»Men når den, der lider af flåd, bliver ren for sit flåd, skal han ... tvætte sine klæder og bade sit legeme i rindende vand; så er han ren« (v. 13).

Således har en kærlig himmelsk Fader klart åbenbaret principperne for renlighed i behandlingen af patienter med infektion for mere end 3.000 år siden! Disse vers er i fuldstændig overensstemmelse med de moderne lægelige retningslinier (*Isolation Techniques for use in Hospitals*, Washington, D.C.: U.S. Department of Health, Education and Welfare, 1970, s. 9). Men hvor mange mødre er døde unødvendigt i de mellemliggende årtusinder? Hvor mange børn har lidt, fordi menneskets søgen efter viden har glemt at medtage Herrens ord?

UDFORDRINGER I VOR TID

I vor tid møder vi mange udfordringer. Nogle er nye, og nogle er gamle – men optræder blot i nye klæder. Paulus' breve indeholder profetier vedrørende vore dage. Lyder disse beskrivelser velkendte?

»I de sidste dage skal der komme strenge tider.

Thi menneskene vil blive egenkærlige, pengekære, pralende, hovmodige [og listen med negative egenskaber fortsætter] ...

ukærlige ...

lystens venner snarere end Guds venner;

de har gudsfrygts skin, men fornægter dens kraft ... [de] vil stadig lære uden nogen sinde at nå til erkendelse af sandheden« (2 Tim. 3:1-5, 7).

Paulus' advarsler beskriver frafald og andre farer i vor tid. Nogle af disse farer er i modstrid med Guds hensigter, og de anbefales af overbevisende personer, som har større evner end moral, mere viden end visdom. Deres argumentation forsøger at retfærdiggøre handlingerne. Bibelen bekræfter, at »dårens færd behager ham selv« (Ordsp. 12:15). Personer med onde hensigter bærer virkelig ofte en maske af ærlighed. Vi må derfor konstant være på vagt.

Når man vil bygge et hus, der er solidt og lige, vælger man ikke skæve brædder. Derfor kan man ikke, når man bygger sin evige skæbne – ja, man må ikke – begrænse sine erfaringer ved kun at lytte til dem, der er så forkvaklede at udelukke åbenbaring fra Gud. Mormons Bog indeholder denne besked, der advarer og giver håb:

»Søg derfor ikke at give Herren råd, brødre, men derimod at modtage råd af hans hånd. Thi se, I ved selv, at han giver råd i visdom og i retfærdighed og i stor barmhjertighed ved alle sine gerninger« (Jakobs Bog 4:10).

Husk den forfærdelige pris for at ignorere guddommelig vejledning. Indtil begyndelsen af dette århundrede blev infektionssmitte spredt, som om ingen nogensinde havde læst eller taget det 15. kapitel i 3 Mosebog alvorligt. Hvor er visdommen?

I dag er vi alvorligt bekymret over det stigende antal tilfælde af smitte med HIV (human immundefekt virus) og varianter af den virus og de efterfølgende udbrud af AIDS (Erhvervet nedsat immunforsvarssyndrom). En epidemi er blevet forudsagt – en plage fremhævet af nogle højtråbende få, som viser større interesse for folks rettigheder end for deres sundhedstilstand – en plage fremhjulpet af det umoralske. Nogle lever i kødets lyst, som om Guds befaling om at være kysk er ledsaget af en fodnote, som undtager dem fra at adlyde den. Og ulykkeligvis, som ved tidligere plager, er der mange uskyldige ofre, der er dømt til at lide. Hvor er visdommen?

Undgåelige dødsfald og stigende økonomiske byrder rammer også hele verden på grund af ligegyldighed eller uvidenhed om Guds erklæring om, at tobak »er ikke godt for mennesket« (L&P 89:8). Mange andre samfundsproblemer kan nævnes som fx alkohol- og narkotikamisbrug, hasardspil og lotteri, splittelser i samfundet og nedbrydning af familiestabiliteten (Bryce J. Christensen, *The Family in America,* The Rockford Institute Center on the Family in America, Mount Morris, Illinois, maj 1992, s. 1-8). Vi ved så meget, og lærer dog så lidt. »Hvor er visdommen, vi har mistet i vores kundskab? Hvor er kundskaben, vi har mistet i informationen?« (T.S. Eliot, »Choruses from 'The Rock'«, *The Complete Poems and Plays,* [New York: Harcourt, Brace & World, 1971], s. 96). Igen spørger jeg, hvor er visdommen?

VISDOMMEN ER FUNDET

Visdommen findes i den rene intelligens – i det guddommelige lys, som kan vejlede mennesker i alle lande, under alle himmelstrøg og i alle kontinenter. Herren har lovet, at »et lys skal bryde frem blandt dem, der sidder i mørke, og det er mit evangeliums fylde« (L&P 45:28). Derefter beklager han sig:

»Men de modtager det ikke; thi de ser ikke lyset, men de vender deres hjerte bort fra mig på grund af menneskebud ...

Og i den slægt skal der findes mennesker, der ikke skal blive taget bort, førend de har set en susende svøbe, thi en hærgende sygdom skal dække landet.

Men mine disciple skal stå på hellige steder og skal ikke berøres deraf; men blandt de ugudelige skal menneskene opløfte deres røst, forbande Gud og dø.

Og der skal også være jordskælv forskellige steder, og store ødelæggelser. Dog vil menneskene forhærde deres hjerter mod mig« (L&P 45:29, 30-33; se også 87:6).

I stærk kontrast til et sådant smertefuldt kaos vil lyset fra Jesu Kristi evangelium stråle som verdens håb. Missionærer og medlemmer forkynder det frimodigt i dets fulde glans. Kloge studerende over hele verden følger dets lys og beriger deres uddannelse ved også at studere pensummet i Kirkens seminar og institut. Herren skjuler ikke sin visdom for nogen: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud« (Jak. Br. 1:5).

Igen stiller jeg det spørgsmål, som Job stillede: »Men visdommen – hvor mon den findes?« (Job 28:12). Svar: Den udstråler fra Herren. Han har selv sagt:

»Jeg vil give menneskenes børn linie på linie, bud på bud, lidt her og lidt der; og salige er de, der giver agt på mine bud og låner øre til mit råd, thi de skal lære visdom; og til ham, som modtager, vil jeg give mere« (2 Nephi 28:30).

Guddommeligt lys og visdom øges konstant, når kærligheden til Guddommen vokser:

»Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24; se også 88:67).

»Den, som holder hans bud, modtager sandhed og lys, indtil han er forherliget i sandheden og kender alt« (L&P 93:28).

Hvor er visdommen? Den pulserer og styrkes med sandhedens lys fra Herren! Med det lys løfter han os op mod evigt liv. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Ved hans ords kraft fik de fængsler til at styrte sammen«

Ældste James M. Paramore
De Halvfjerds

»Mine kære venner, det er Jesus, der har låst døren op, og som vil låse dørene til vores personlige fængsel op.«

Mine elskede brødre og søstre, i flere år har jeg indgående overvejet det, jeg vil tale om i dag. Profeten Mormon fortæller os, at »ved Herrens ords kraft fik de fængsler til at styrte sammen« (Mormon 8:24). I de sidste par uger har jeg atter læst beretningerne om Jean Valjean i Victor Hugos fremragende roman *De elendige* og om Bob Merrick i romanen *Den store læge* af Lloyd C. Douglas. Disse to beretninger har, selv om de er vidt forskellige i tid, omstændigheder og velstand, rørt mit hjerte på mange måder.

Jeg har været forpint, mens jeg har tænkt over Jean Valjeans prøvelse – 19 år i fængsel og det, han blev udsat for på grund af den beskedne overtrædelse, at stjæle et brød til en sultende familie. Han led så mange nedværdigelser, selv efter han til sidst blev løsladt fra det fysiske fængsel.

Nogle af de samme følelser kommer til mig, når jeg tænker over de selvforskyldte lidelser, Bob Merrick blev udsat for. En fremtrædende kirurg mistede livet og en anden sit syn på grund af Bob Merricks egensindige handlinger, selviskhed, ego og foragt for andre. Han led i et fængsel, han selv havde skabt.

Jeg ved godt, at disse mesterligt skrevne episoder er fiktion, men de får mig til at tænke på de forskellige former for fængsler, som Satan får os til at bygge til os selv og andre, eller som andre bygger til os. Er vi ikke alle blevet løsladt fra en eller anden form for fangenskab? Hvordan følte du det, da dørene blev åbnet til dit personlige fængsel? Hvordan var det at føle sig fri? Det er vidunderligt at blive befriet fra enhver form for fængsel.

Jeg husker tydeligt mine følelser, da jeg for 41 år siden blev ført ud af et tog i Europa kl. 2 om natten af to soldater fra et fjendtligtsindet land og tilbageholdt mod min vilje. Jeg blev verbalt og fysisk mishandlet. Jeg følte, at jeg aldrig ville se min familie og mit fædreland igen. Jeg kan forsikre jer om, at mens jeg blev holdt fangen, strømmede blodet gennem mine årer som adrenalin. Selv om fangenskabet varede mindre end en dag, føltes det som en evighed. Og da jeg blev sat på et andet tog og sendt tilbage til sikkerheden, kendte min taknemmelighed til Herren ingen grænser. Jeg var FRI! Da jeg talte med togkonduktøren, fandt jeg ud af, at hundreder af andre ikke havde været så heldige.

Det førte mig til at tænke på ham, som i virkeligheden befrier os fra forskellige fængsler til tilgivelse, et nyt liv, en ny ånd, en forandring og nye muligheder, samt hvordan menneskers sjæle finder lindring, beroligelse og sikkerhed, når dette sker. Jeg tænkte på Guds Søn og hans store frivillige gave til os alle, som kostede hans eget liv og ulidelige smerter. Jeg tænkte på, hvordan vor himmelske Fader elsker hver eneste af os. Og selv om vi somme tider må gå i fængsler, vi selv har skabt, er han der med nøgler, der vil åbne de døre, der holder os bundne. Jeg tænkte på dem, som hjælper undervejs, som har en del af æren for at dreje de nøgler, som befrier andre, og som holder så meget af andre, at de genopbygger tilliden til andre mennesker – som de to Guds mænd i romanerne, som hjalp til med at befri Jean Valjean og Bob Merrick fra deres fængsel til den storslåede frihed, som Herren lover.

Selv om fysisk fangenskab eller indespærring kan være vanskeligt, så er der andre fangenskaber eller fængsler, der er endnu mere knusende. De er underfundige og antager forskellig skikkelse i livet som fx (1) at udnytte andre, (2) bære falsk vidnesbyrd for at opnå vinding, (3) at vide noget er sandt og ikke forsvare det, (4) stjæle en anden persons moral, (5) ødelægge et lille barns uskyld, (6) være afhængig af alkohol eller narkotika eller (7) økonomisk grave en grav for en anden, være årsag til vanskeligheder eller ødelægge en andens evne til at klare sig selv osv. Der er mange fængsler, som skyldes vore synder eller andres synder »efter djævelens magt og fangenskab« (2 Nephi 2:27), som fører os bort.

Lad mig komme med et eksempel, der illustrerer, hvad jeg mener med disse fængsler. Profeten Job frarådede os at købslå om vores ven (se Job 6:27). Jeg opfatter det som en forretningspartner, en nabo eller et medlem af Kirken. Hvordan kan det ske?

For nogle år siden havde en dygtig ung mand en blomstrende virksomhed. Han havde arbejdet hårdt og længe i mange år på at udvikle evner, omdømme og den nødvendige ekspertise til at opbygge sin virksomhed og sørge for sin families behov. Han elskede sit arbejde, og hver morgen tog han ivrigt fat på hver ny opgave med opfindsomhed og udnyttede mulighederne. Han havde et godt liv, fuld af håb og mange projekter. En dag var et større projekt fuldført og alt var i orden. Der skulle falde nogle ret store udbetalinger, men en smart forretningsmand mente, at mundtlige aftaler med min ven om mange nødvendige ændringer i projektet let kunne brydes og ikke overholdes. Der var trods alt intet nedskrevet om de ændringer, der var aftalt. Det var bare »god forretning« at få det så billigt som muligt, selv efter at aftalerne var indgået. Og de mundtlige aftaler blev ikke overholdt. De forfaldne beløb, som var ret betydelige, blev ikke betalt.

På dette tidspunkt er der nu skabt flere fængsler: Fængslet, der hedder bedrag, for den »smarte« forretningsmand, og den bedragnes fængsel, for han kunne nu ikke overholde sine forpligtelser. I dag prøver den bedragne stadig ved flid og med stort besvær

at komme ud af det fængsel, som en anden har skabt. Og han har mistet tilliden til andre. Han og hans familie har mistet deres virksomhed og mange muligheder på grund af en anden.

Lærte Frelseren os ikke gennem profeten Moses: »Når en mand afsvider en mark eller en vingård og lader ilden brede sig, så den antænder en andens mark, da skal han give det bedste af sin mark eller vingård i erstatning« (2 Mos. 22:5).

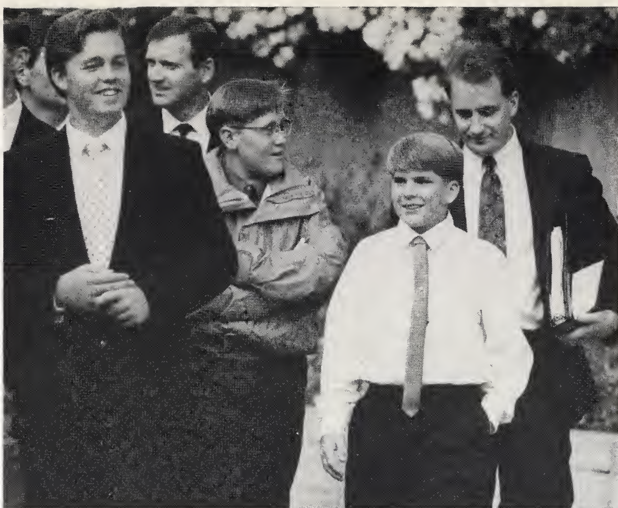
Disse former for fængsler får ofte den krænkede part til at miste tro, håb og måske tilmed evnen til at tage sig af sine egne, som det skete for min unge ven. Men det burde aldrig ske. Det er ofte årsag til år fyldt med frygtelige kvaler. Det får de involverede til at undre sig over retfærdighed og nåde, og somme tider finder de det umuligt at varetage deres egne personlige affærer på hæderlig vis.

De lektioner, Frelseren gav, er milevidt forskellige fra disse handlinger. Han belærte nemlig reelt om, at vi skal behandle andre, som vi ønsker, de behandler os. Han sagde: »Se, det er min vilje, at I betaler alt, hvad i skylder« (L&P 104:78). Ja, selv om det tager mange år, så betal jeres gæld.

Ingen kristen burde nogensinde være en prøvelse for en anden kristen. Mange enker, enlige mødre og ældre ægtepar er ofre for dem, der udnytter dem, som ikke ærer deres forpligtelser, og som derfor sætter dem i en form for fængsel. De ramte er pludselig i en position, hvor de bønfalder om, at andre vil åbne deres fængselsdøre, ofte mens spædbørn græder for at få deres grundlæggende behov dækket.

Når vi søger at følge Kristus, påtager vi os at være kristne som medlemmer af denne kirke; vi indgår pagt om aldrig at sætte en anden i nogen form for fængsel, men snarere forsøge at befri dem, der sidder indespærret. Vi bliver forandret, som en mand sagde, da han tilsluttede sig denne kirke. Det forandrede hans måde at tænke på, at tale på, det han troede på, hans påklædning, hans arbejdsindsats og hans holdning til sin arbejdsgiver, det han læste, de film han så, hvordan han ordnede sin økonomi i fuldstændig ærlighed, og den måde han tjente andre på. Han troede virkelig på den befriende kraft i Jesu Kristi evangelium og blev fri på grund af den. Som der står i Johannes: »Hvis altså Sønnen får frigjort jer, skal I være virkelig frie« (Joh. 8:36).

For år tilbage var en af mine bekendte i over 20 år fanget af et alvorligt alkoholproblem, som bandt ham hver dag. Han tog fra arbejde, købte sin spiritus, kørte ud af byen og drak, indtil han knap kunne finde hjem. Han var virkelig i djævelens fangenskab og befandt sig i helvede. En trofast hjemmelærer elskede denne bror, så ham ofte, lærte ham at bede om hjælp og bad ofte for ham. En dag, da min bekendt kørte sin varevogn

ud af byen for at indlede sit daglige spiritusritual, fik han en kraftig tilskyndelse til at standse bilen, gå ud på marken, gå på knæ og bede om hjælp fra sin himmelske Fader. Senere vidnede han med tårer i øjnene om, at da han rejste sig, var ønsket om at drikke spiritus helt væk. Han var blevet befriet fra et 20-årigt fængsel. Gud hørte hans bøn, så ønsket i hans hjerte og åbnede fængselsdørene, der holdt ham indespærret.

Mine kære venner, det er Jesus, der har låst døren op, og som vil låse dørene til vores personlige fængsel op. Det er et herligt løfte til alle, der er indespærret – uanset årsagen – på betingelse af omvendelse.

En sidste dages hellig vil bestemt udvise den frihed, han har modtaget, ved at være ærlig og moralsk i alt, således som Herren lærte det. For hans ord er bindende – det er helligt og det bliver opfyldt. Hans liv bliver således et vidnesbyrd om, at alt er sandt – hvert eneste princip og hvert eneste ord, der er udgået fra Frelserens og hans profeters mund. Ved at efterleve disse afgørende principper, bliver vi i sandhed frie, og vi bliver vidner om hans ord.

En af de smukke og dybsindige udsagn fra den Guds mand til Jean Valjean var: »Min bror, du tilhører ikke mere det onde, men det gode. Det er din sjæl, jeg køber for dig, og jeg giver den til Gud« (Victor Hugo, *De elendige*, vol. 1, 2. bog, kapitel 12). Ikke flere fængsler for andre, om man vil, på grund af mine handlinger.

Jesus kom, for at mennesker kan få liv og det i overflod. Han vandrede af stien, lærte os vejen og åbnede dørene for at befri menneskeheden, og han sagde: »Og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer« (Joh. 8:32). Forfatteren Lloyd C. Douglas udtrykte det smukt, da han til Bob Merrick sagde: »Når du finder VEJEN, vil du være bundet – det vil blive en besættelse – en storslået besættelse.«

Jeg ved, det virker, for prøv at lyt til ordene, der fortæller, hvad der skete de hellige, som fulgte Frelseren i 200 år efter hans besøg i Amerika:

»Og så mange, som kom til dem og *oprigtigt angrede* deres synder, blev døbt i Jesu navn; og de modtog også den Helligånd.

... og der var ingen strid og uenighed mellem dem, og alle *handlede retskaffent* med hinanden.

De havde alle ting tilfælles; derfor fandtes der hverken fattige eller rige, trælle eller frie, men de *var alle frigjorte* ...

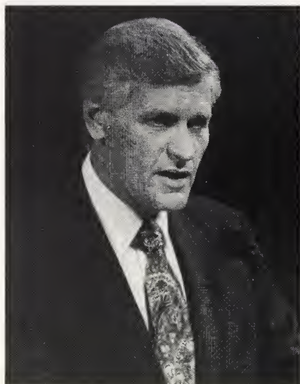
... der kunne i sandhed ikke findes noget *lykkeligere folk* blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd« (4 Nephi 1:1-3, 16; fremhævelse tilføjet).

Ja, »ved Herrens ords kraft fik de fængsler til at styrte sammen« (Mormon 8:24). Må vi leve således, at vi alle, både vi selv og andre, må være fri for fængsler, og blot besidde en storslået besættelse fyldt med frihed og velsignelser forude. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Åndelig vækkelse

Biskop Glenn L. Pace
De Halvfjerds

»Efter alle de profetier, vi har set opfyldt, hvilke store begivenheder venter vi da på, før vi siger: 'Regn med mig'?«

Da jeg var dreng, var jeg meget afhængig af min storesøster. Jeg var fx meget kræsen, og når vi besøgte vore bedsteforældre, kom jeg konstant ud for at blive tilbudt mad, som jeg ikke kunne lide. For at begrænse min forlegenhed, når maden gik rundt, vendte jeg mig mod min søster og spørge: »Collene, kan jeg lide det?«

Hvis det var en kendt ret, og hun vidste, at jeg ikke kunne lide den, sagde hun: »Nej, det kan han ikke lide.«

Så kunne jeg sige til bedstemor: »Ja, hun har ret, bedstemor, det kan jeg ikke lide.«

Hvis det var noget, vi ikke havde smagt før, ville hun sige: »Lige et øjeblik,« smage på maden og derefter fortælle mig, om jeg kunne lide den eller ej. Hvis hun sagde, at jeg ikke kunne lide den, var det umuligt at overtale mig til at prøve at smage på den.

Jeg ved, at den tid nu er forbi, og jeg må stole på mine egne smagsløg og ikke nægte at spise sund mad, blot fordi min søster fortæller mig, at jeg ikke kan lide den.

For at være mere alvorlig, så tror jeg, at tiden er kommet til os alle, hvor vi må styrke os ved at spise frugten af vores eget vidnesbyrd i modsætning til en anden persons vidnesbyrd. Det vidnesbyrd, jeg taler om, er langt mere end blot at vide, at Kirken er sand. Vi må udvikle os dertil, at vi ved, vi er trofaste i Kirken. Vi må også øge vores evne til at modtage personlig åbenbaring. Det er en ting at modtage et vidnesbyrd om, at Joseph Smith så Gud og Kristus. Det er noget helt andet at have åndelig selvtillid til sin evne til at modtage den åbenbaring, som man er berettiget til.

Mange tager evangeliets velsignelser for givet. Vi er som passagerer i Kirkens tog, som kører langsomt og sikkert fremad. Undertiden har vi set ud af vinduet og tænkt: »Det ser sjovt ud derude. Dette tog er så begrænsende.« Vi er derfor hoppet af og har rendt rundt og leget i skoven en tid. Før eller senere finder vi ud af, at det ikke er lige så sjovt, som Lucifer har fået det til at se ud, eller også får vi en alvorlig skade, så vi arbejder os tilbage til sporene og ser toget forude. Med en beslutsom spurt indhenter vi toget, tørrer forpustet sveden af panden og takker Herren for omvendelse.

Mens vi er på toget, kan vi se verden og nogle af vore egne medlemmer udenfor, mens de ler og har det sjovt. De håner os og lokker os til at stå af. Nogle lægger træstammer og sten på sporet for at afspore toget. Andre medlemmer løber langs med sporene, og selv om de aldrig løber ind i skoven, synes de ikke at kunne få sig selv til at stå på toget. Andre forsøger at løbe i forvejen og vælger alt for ofte den forkerte vej.

Jeg mener, at den luksus, det er at stige af og på toget, som vi har lyst, hastigt er ved at forsvinde. Toget øger sin fart hele tiden. Skovene er ved at blive alt for farlige, og tåge og mørke vælder frem.

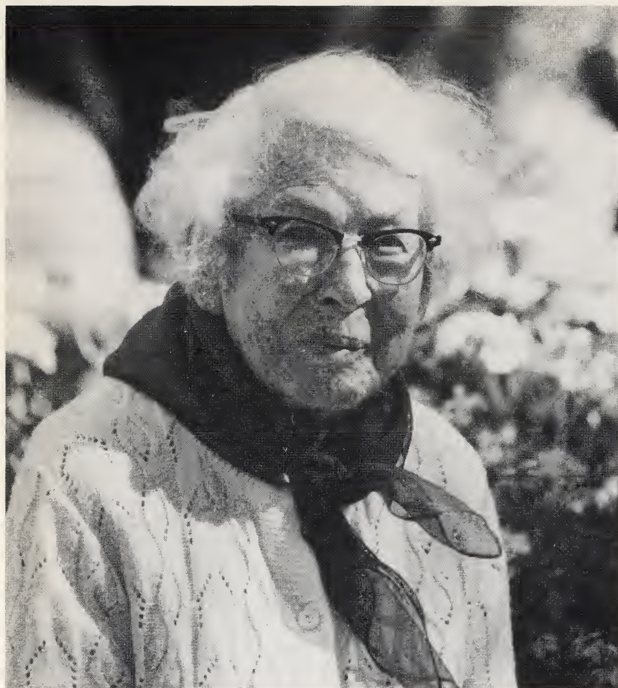
Selv om de, der forsøger at bortlede vores opmærksomhed, lige så godt kunne forsøge at strække deres »svage arm ud for at standse Missourifloden i dens løb eller vende strømmen i modsat retning« (L&P 121:33) som at forsøge at afspore dette tog, så lykkedes det ind imellem at lokke enkelte af toget. Efter alle de profetier, vi har set opfyldt, hvilke store begivenheder venter vi da på, før vi siger: »Regn med mig«? Hvad mere behøver vi at se eller opleve, før vi stiger på toget og bliver på toget, indtil vi når vores mål? Det er tid til en åndelig vækkelse. Det er på tide at søge dybt i os selv og igen tænde vores eget lys.

Joseph F. Smith har sagt: »En fejl, som de hellige må undgå, unge såvel som gamle, er tendensen til at leve på lånt lys ... og tillade ... at lyset i dem selv er et genskær, og ikke et ægte lys« (*Evangeliske lærdomme*, s. 72).

Hele verden synes at være i bevægelse. Nyhederne er fyldt med beretninger om voldsom hungersnød, borgerkrige og naturkatastrofer. Men mere ødelæggende i det lange løb er det åndeligt ødelæggende stormvejr af ulydighed mod Guds bud, som opsluger verden. Denne forfærdelige storm fejer den moralske rygrad ud af jordens nationer og efterlader dem i en moralsk trøstesløshed. Mange mennesker synes ikke at ænse dette stormvejr og er blevet så følelseskolde, at de slet ikke mærker en brise.

Vi følger en cyklus, som igen og igen blev gentaget i Mormons Bog. Således som Herren fortæller os: »På deres freds dag ringeag-

ment, hvorfra vi kan tage fat på fremtidige udfordringer. På trods af vores lydighed vil vi opleve modgang og prøvelser. Katastrofer og modgang er ikke altid de ugudeliges straf, men ofte til for at helliggøre de retfærdige. Vi beundrer Kirkens tidlige medlemmer for deres trofasthed i utallige prøvelser. Det er interessant at overveje, om de klarede deres prøvelser på grund af deres åndelighed, eller om de var åndelige på grund af de prøvelser, de mødte.

I enhver persons tilværelse kommer der nogle gyldne øjeblikke med modgang. Denne pinefulde ven knuser vores hjerte, tvinger os i knæ og får os til at erkende, at vi er intet uden vor Herre og Frelser. Denne ven får os til at bønfalde om beroligelse hele natten og ind i den nye dag og somme tider i uger og måneder. Men i sidste ende vil denne mærkelige ven – modgang – så sikkert som nat følger dag, hvis vi forbliver oprigtige og trofaste, lede os lige ind i Frelserens udstrakte arme.

Jeg har forsøgt at forstå, hvorfor vi skal opleve prøvelser, før vi kan opleve den højeste form for kommunikation. Det virker som om, der er en intens koncentration, som vi skal opnå, før vore bønner når vor himmelske Fader, og, hvilket måske er vigtigere, før han kan komme igennem til os. Sommetider må vi strække os meget langt for at høre den stille, sagte røst. Før vi kan belæres om det, der er skjult for verden, må vi befinde os på en åndelig frekvens, som intet har med verden at gøre. Modgang kan hjælpe os med at finindstille på denne frekvens. Selv Frelseren kommunikerede mere intenst med vor himmelske Fader, når han led. Lukas skrev om Herren i Getsemane: »Han var da kommen i dødsangst og bad endnu mere indtrængende« (Luk. 22:44).

tede de mit råd; men på deres trængsels dag er de tvunget til at søge mig« (L&P 101:8).

Vi bør derfor ikke være overrasket over, at Herren tillader, at nogle telefonvækninger ryster os ud af apatien, ligesom han har gjort i tidligere uddelinger. I Helamans Bog siger Nephi: »Og således ser vi, at medmindre Herren revser sit folk med mange lidelser ... vil de ikke erindre ham« (Helaman 12:3).

I vores uddeling har Herren sagt: »Mit folk må tugtes, til det har lært lydighed, gennem lidelser, om så skulle være« (L&P 105:6).

For nogle mennesker er de begivenheder, som udfolder sig i verden i dag, skræmmende. Dette er ikke tiden til at blive panikslagen, men det er afgjort tiden til at forberede sig. Hvad kan vi gøre for at forberede os bedre på det, som står lige uden for døren? Det er enkelt. Vi må vende tilbage til det grundlæggende og »lære lydighed.« Når vi er lydige, følger vi evangeliets grundlæggende principper og sætter vores lid til vor Herre og Frelser, vi omvender os fra vore synder, vi bliver døbt og modtager Helligånden til at vejlede os. Vi læser og grunder over skrifterne, beder om vejledning i vores liv og holder øjnene åbne for muligheder for at hjælpe dem, som har det vanskeligt. Vi fortæller om evangeliet til de mennesker, som bor på jorden, og vi skaber mulighed for, at de frelsende ordinanser udføres for dem, som er gået videre på den anden side af sløret.

Ved denne konference og ved mange andre lejligheder, vil vi blive undervist af Herrens salvede tjenere. Disse profeter, seere og åbenbarere modtager de åbenbaringer vedrørende riget, som deres embede berettiger dem til. Vi følger Brødrene. Endelig forbereder vi også os selv på at modtage en begavelse i templet. Hvis vi forbliver trofaste, giver denne begavelse os helt bogstaveligt ekstra kræfter til at overvinde verdens synder og »stå på hellige steder« (L&P 45:32).

Jeg fremsætter en særlig appel til de unge i dag. I vil være langt sikrere og langt lykkeligere, hvis I lægger jeres energi i lydighed nu fremfor at gemme den til senere omvendelse. Når vi er lydige, opbygger vi et fundament, hvorfra vi kan tage fat på fremtidige udfordringer.

Udfordringen til os hver især for at forhindre stadige telefonvækninger er at forblive lydige, når vi først har vendt blikket opad. Når stormen fjerner sig, er det muligt at forblive på den rette frekvens ved at være tapre i vore vidnesbyrd. Vi kan derved opleve midlertidig lindring – ofte i lang tid – og få en fornemmelse af Himlen allerede her på jorden. Alligevel ser det ikke ud til, at en tilværelse uden problemer er en del af planen, hvis vores mål er større åndelighed og fuldkommenhed.

Det er mit håb, at vi alle vil opleve en åndelig vækkelse, efterhånden som vi bliver mere lydige. Denne større åndelighed vil hjælpe os med at opnå det perspektiv, vi behøver for at klare modgangen i dag, og styrken, vi behøver i morgen. Selv om verden er urolig, er riget intakt. Vi lever i den største og mest spændende tid i vores uddeling siden selve genoprettelsen. Vi bønfalder alle om at tage aktivt del i opbygningen af riget. Det er nu, vi har chancen, derom vidner jeg, i Jesu Kristi navn. Amen. □

De gyldne år

Ældste Robert L. Backman
Emeritus medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum

»Jeg ser så storslåede muligheder for ældre par for fortsat at være til gavn i deres medmenneskers tjeneste. Kirken behøver os umådeligt meget!«

For 14 år siden stod jeg på denne talerstol for at acceptere mit kald til De Halvfjerds.

De efterfølgende år har været de vanskeligste, mest belønnende og mest tilfredsstillende år i mit liv. Jeg har nydt hver eneste udsøgt oplevelse, jeg har fået.

Ved denne konference får jeg status som emeritus generalautoritet. Jeg beder til, at mit produktive liv ikke er ovre. Jeg ser fremad og tænker over, hvad jeg skal gøre resten af mine dage. Jeg føler mig ikke gammel; min forstand er stadig rimelig kvik; mit legeme fungerer stadig tilfredsstillende. Min far døde som 94-årig. Min mor lever stadig og er 95 år. Jeg har stadig mange kilometer i mig. Medmindre jeg kommer ud for en ulykke, har jeg sikkert mindst 25 år endnu foran mig.

Jeg ønsker ikke at være som pensionisten, om hvem det blev sagt: »Han døde som 70-årig, men ventede med at blive begravet, til han blev 85.«

Hvad gør jeg?

Der er et enkelt vers i hele Det Nye Testamente, som beskriver Frelserens liv, fra han var 12 år, til han begyndte sin gerning. Jeg har citeret det vers mange gange, når jeg har talt til unge. Mon det ikke også kan anvendes på os, især dem, der er pensioneret. Lukas skrev: »Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker« (Luk. 2:52). Med vore dages ordvalg kan disse ord oversættes til, at vor Frelser udviklede sig fysisk, mentalt, socialt og åndeligt. Det er et forbillede, der er værd at følge!

FYSISK UDVIKLING

Selvfølgelig nedslides vore legemer. Det er en del af livet. Men jeg tror på, at vi har pligt til at passe bedst muligt på vores helbred ved passende motion, sund kost og daglig pleje af vore legemer. Jeg håber at kunne efterligne ældste Joseph Anderson, som stadig tog sig en svømmetur, da han var 100 år, og blev ved med at gå tur hver dag, indtil han døde; eller min onkel, Milt Backman, som stadig spiller squash i en alder af 94 år.

MENTAL UDVIKLING

Vi er nødt til fortsat at udvikle vores forstand, for den kræver motion lige så meget, som musklerne i vores krop gør. Jeg ønsker at følge min gode nabos, Perris Jensens, eksempel. Han bestod sin eksamen fra Brigham Young University, da han var 81 år, eller Amelia McConkies eksempel, ældste Bruce R. McConkies enke, som efter sin mands død begyndte at male.

Jeg er allerede begyndt at tage klavertimer, og jeg har til hensigt at blive computerekspert, hvis jeg lever længe nok.

SOCIAL UDVIKLING

Vi har så mange muligheder for at tjene vore medmennesker. Uanset hvor vi lever, hungrer vore medborgere efter visdom og erfaringer fra dem, der har levet et langt og godt liv. Uden den frivillige indsats, som pensionister godt kan yde, er vore byer i fare for at dø. Når jeg ser fremad, tænker jeg på den enorme samfundstjeneste, som Lowell Bennion ydede, især efter at han var gået på pension. Han var et eksempel på sand kristen levevis, idet han nåede ud til vore »mindste brødre« (Matt. 25:40).

ÅNDELIG UDVIKLING

En af de farer, jeg ser ved at blive pensioneret, er, at vi trækker os tilbage fra verden. Vi vender os ind mod os selv, når samfundet synes at sige: »Vi kan ikke bruge dig mere.« Efterhånden som levealderen bliver længere i vores samfund, vil der komme flere og flere pensionister. Jeg håber, at Kirken vil fortsætte med at bruge os. Vi er blevet prøvet hele livet. Samfundet vil sikkert ikke opleve en udfordring, som vi ikke har prøvet. Vi har lært, hvad der er vigtigt, og hvad der fører til varig lykke. Brug vores erfaring, vores vidnesbyrd, vores visdom og vores forståelse. Vi kan stadig bidrage til at opbygge Guds rige. Jeg tror, at han kan bruge al den hjælp, han kan få.

Der er ingen pensionsalder i Herrens tjeneste. Vi tror på evig udvikling. Vi bør fortsætte med at udvikle os åndeligt hele livet. Evangeliet udfordrer os til at holde ud til enden.

Ordet *udholdenhed* har en interessant bibetydning. Vi synes at forbinde ordet med lidelser. Det er derfor interessant, at man forbinder *udholdenhed* med at blive hærdet og gøre noget af varig værdi. Udholdenhed synes at være en positiv egenskab, der fører til varige resultater eller anerkendelse for noget værdifuldt og stort.

Når jeg tænker på den overvældende glæde, jeg har oplevet i min kaldelse, håber jeg, at disse rige åndelige oplevelser ikke er forbi. Jeg ved, at det vil de ikke være, hvis jeg accepterer de muligheder for at tjene, som ligger forude.

Jeg har været meget involveret i missionering de sidste par år, hvori jeg ser så storslåede muligheder for ældre par for fortsat at være nyttige i deres medmenneskers tjeneste. Kirken behøver os umådeligt meget!

Mange af jer har fundet stor tilfredsstillelse ved at tjene på mission, ved at glemme jer selv i dette vigtige værk, holde jer unge gennem den disciplin og målbevidsthed, der kommer af at fordybe sig i evangeliet og dele sit vidnesbyrd med alle, man møder. Jeg håber, jeg kan gøre det samme!

Jeg tænker på Royce Flandro og hans ko-

ne, som da de blev pensioneret tog på mission i Spanien og udførte et værdifuldt arbejde. Da de kom hjem, savnede de denne smukke oplevelse, så de henvendte sig til Missionsafdelingen for at spørge, hvor de bedst kunne hjælpe. Det blev foreslået, at de kunne lære ungarsk, og det gjorde de. Nogle få måneder efter blev de kaldet til Ungarn, og igen tjente de eksemplarisk. De er nu på vej til Mongoliet.

Vi er mange, der er bange for at gå uden for de områder, hvor vi er trygge, og derved snyder vi os selv for nogle af de største oplevelser i vores tilværelse.

Bror og søster Harold Salway har tjent i Fiji, Irland, Sydafrika, Israel, England og Californien, og de forbereder sig nu på at tage til Florida. De har til hensigt at fortsætte med at tjene, så længe deres helbred tillader det. Hvem kan måle det gode, de har gjort, eller de velsignelser, de har fået?

Medarbejderne i Missionsafdelingen modtog for nylig et brev fra præsident Thomas R. Murray fra missionen i Independence, Missouri, hvor han beskrev ældste og søster Ronald Smiths missionsvirksomhed. Han skrev:

»Bror og søster Smith efterlader sig en varig arv i Nebraska City i Nebraska. De døbte 18 personer, genaktiverede et stort antal i to ward, rejste mange kilometer hver måned, skrev i den lokale avis, ydede samfundstjeneste, motiverede spejderbevægelsen, styrkede wardenes ledere, førte mange ind i fællesskabet og var en god reklame for Kirken i lokalsamfundet.«

Hvor kunne bror og søster Smith have været mere produktive og nyttige eller have oplevet mere tilfredsstillende tjeneste?

Nogle har den idé, at når vi bliver ældre, kan vi ikke lære sprog. Det er ikke sandt. Igen og igen ser vi ægtepar komme til Missionærernes Træningscenter uden forhåndskendskab til et sprog, og to måneder efter rejser de og er i stand til at kommunikere. De bliver naturligvis dygtigere, når de viser kærlighed og tjener i missionsmarken. Og selv når et nyt sprog er vanskeligt, yder ældre par en enestående tjeneste i missionerne ved blot at være der. Deres erfaring, eksempel og tro er en enorm ressource i opbygningen af uerfarne medlemmer af Kirken. De er absolut uundværlige for rigets vækst over den ganske jord.

Jeg husker et møde med et vidunderligt par, som var missionærer blandt indvandrere fra Sydøstasien i missionen i Oakland, Californien. Da jeg så båndene mellem missionærerne og disse dejlige nye sidste dages hellige, spurgte jeg søstermissionæren, om hun kunne tale deres sprog. Hun svarede benægtende. Jeg spurgte hende derpå om, hvordan de kommunikerede med medlemmerne. Med tårer i sine øjne, svarede hun: »Vi elsker dem blot.«

Jeg har glædet mig over mine rige oplevelser i de sidste 14 år, men jeg ser frem til udfordringerne i de gyldne år forude. Jeg ser frem til nye oplevelser, nye eventyr, nye horisonter, nye verdener at erobre. Jeg ser frem til nye muligheder for at udvikle mig fysisk, mentalt, socialt og åndeligt. Jeg beder om, at mit liv fra denne dag og fremefter vil vidne om, at jeg er en discipel af Jesus Kristus, Guds Søn!

Jeg beder om, at I og jeg må slide os selv op i Herrens tjeneste, således at vi ved enden af vores nyttige, produktive liv med Paulus kan triumfere: »Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret. Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans« (2 Tim. 4:7-8).

Jeg vil afslutte mit offentlige virke ved at omskrive de ord, jeg udtalte i 1978 – ord, som har en endnu større betydning for mig efter denne herlige oplevelse.

Præsident Benson erklærede, at den største ære, vi kan få, er at være medlemmer af Guds kirke, hvilket jeg er; at vide, at Kristus er vor Frelser, hvilket jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at jeg ved; at bære hans hellige præstedømme, som jeg gør; og at tilhøre en evig familie, hvilket jeg gør (se *Den danske Stjerne*, oktober 1978, s. 121). Jeg er blevet hædret mere end alle andre. Jeg er blevet velsignet mere end alle andre. Og jeg er meget taknemmelig for den hellige kaldelse, som jeg har haft. Jeg glæder mig over min mulighed for at indvie hele min tid til hans tjeneste.

Hver eneste velsignelse i mit liv, alt, hvad jeg i mit hjerte anser for dyrebart og værdifuldt, kan jeg spore tilbage til mit medlemskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, til min kærlighed til Herren, til mit vidnesbyrd om hans guddommelige evangelium og til de reaktioner, jeg har udvist på muligheder for at tjene.

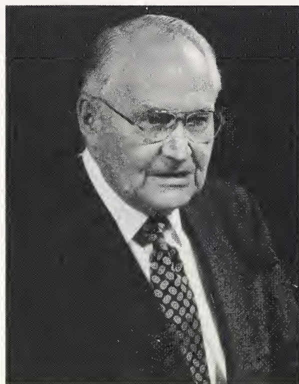
Mine kære Brødre, min kære kone og jeg er stadig forberedt på at gå derhen, hvor I ønsker at sende os, og gøre det, I beder os om, og vi beder blot om, at vi må være redskaber i Herrens hånd til at støtte jer i jeres overvældende opgave med at opbygge Guds rige, at helliggøre hans folk og bane vejen for Kristi komme i al sin herlighed, hvor hvert knæ vil bøje sig, og hver tunge bekende, at han er verdens Frelser, hvilket jeg vidner om i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Se, Herren har vist mig store og herlige ting«

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

»Vi lever i den mest strålende tidsalder i menneskehedens historie. Muligheden for at høste Herrens velsignelser har aldrig været større«

Brigham Young har engang rådet os til at bruge skrifterne på følgende måde: »Læser I skrifterne, mine brødre og søstre, som om I selv skrev dem for et tusind, to tusind eller fem tusind år siden? Læser I dem, som om I var dem, der skrev dem? Hvis I ikke har følt det på denne måde, så er det jeres privilegium at føle det på denne måde, således at I kan blive lige så bekendt med ånden og meningen i Guds skrevne ord, som I er med jeres dagligdag og daglige tale« (*Discourses of Brigham Young*, samlet af John A. Widtsoe, Salt Lake City, Deseret Book Co., 1954, s. 128).

Mormons Bog indeholder mange specielle beretninger med lektier, som kan anvendes i alle tidsaldre. Det er en bog med store følelser og lidenskaber. Lad os følge Brigham Youngs råd og forstille os, at vi stod i Moronis sted, han, der var den sidste store nephitiske profet. Hans far havde givet ham til opgave at færdiggøre den optegnelse, som var ham blevet betroet, hvilket var en meget svær opgave. Han må have befundet sig i en tilstand af chok, da han beskrev sit folks totale tilintetgørelse.

Han må have følt sig tvunget til at beskrive, hvordan han folk var blevet jaget af lamaniterne, indtil de alle var blevet udryddet. I den ensomhed, han befandt sig i, fortæller han, at hans egen far var blandt dem, som var blevet dræbt. Vi fornemmer, at det eneste Moroni levede for var at afslutte optegnelsen, som han skrev: »Derfor vil jeg skrive og gemme optegnelserne i jorden, og hvor jeg går hen, gør intet til sagen« (Mormon 8:4).

Alt hvad han har, er troen på, at Herren vil beskytte ham længe nok til at færdiggøre optegnelsen, og at den én dag vil blive fundet af én, som vil blive udvalgt af Herren. Han forstår, at denne optegnelse vil være en advarselsrøst for fremtidige generationer, om hvad der sker, når nationer som hans egen vender sig bort fra Herrens lærdomme. Moroni råber fra sit hjertes inderste til dem, som en dag vil modtage denne optegnelse. Han ønsker at redde dem, som læser hans beretning, fra den smerte og ulykke, som følger af ulydighed.

Han skriver først til Kirkens medlemmer, og derefter til mennesker, som ikke har modtaget Jesu Kristi evangelium. Moronis sidste ord til Kirkens medlemmer er skrevet som en advarselsrøst. Han skriver som en, der ser sit folks historie gentage sig i fremtiden. Vi læser fra Mormons Bog:

»Se, Herren har vist mig store og herlige ting angående det, som snart må ske, på den dag, da disse ting skal komme frem blandt jer.

Se, jeg taler til jer, som om I var nærværende, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist mig jer, og jeg kender jeres gerninger.

Og jeg ved, at I vandrer i hjertets stolthed; og der findes ingen med undtagelse af ganske få, som ikke er opblæst af hovmod i hjertets stolthed og går med fine klæder og nærer misundelse og avind og strid og begår forfølgelse og al slags uretfærdighed; og jeres kirker, ja hver og en af dem, er blevet uren på grund af jeres stolthed.

Thi se, I elsker penge og jeres gods, jeres fine klæder og udsmykningen i jeres kirker mere, end I elsker de fattige og nødlidende, de syge og de lidende.

O, I besmittede, I hyklere, I lærere, som sælger jer selv for det, som vil fordærve jer, hvorfor har I besmittet Guds hellige kirke? Hvorfor skammer I jer ved at påtage jer Kristi navn? Hvorfor vil I af hensyn til verdens ros ikke tænke på, at evig salighed er større end den elendighed, som aldrig dør« (Mormon 8:34-38).

Jeg mener, at et af menneskehedens store mysterier er, at man ikke lærer af historiens gang. Hvorfor bliver de, som bekender sig som Kristi sande disciple, så ofte ofre for verdens tillokkelser? Der findes stærke beviser for de velsignelser, der gives dem, som stoler på de veje, som Herren har vist os og følger dem.

Adskillige artikler i aviser og erhvervsblade har for nylig omtalt den succes, som opleves i Utah, hvor vi stadig har den største koncentration af Kirkens medlemmer. De fremhæver, at »vi her er et skatkammer af gamle dyder, en amerikansk succeshistorie« (*New York Times*, 15. september 1991, s. 1).

En artikel lyder således: »Hvis religionen, således som Karl Marx engang skrev, er opium for folket, så er det i Utah speed. Utah er i høj grad, takket være indflydelsen fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, blevet til det, som alle statens naboer misunder« (Time Magazine, juli 1991, s. 220).

Og i *Business Week* kan vi læse: »Utah er i fin form. Af de 50 stater, har Utah den højeste færdighed inden for læsning og skrivning, det yngste befolkningsgennemsnit, den højste procent af mennesker med studentereksamen, den højeste procentsats af mennesker med en videregående uddannelse, det niende højeste antal mennesker med en højere eksamen, en befolkning med det højeste antal gennemførte skoleår, det højeste fødselstal, det laveste antal døde, den fjerdelængste levealder, et af de tre laveste antal kræfttilfælde, et af det laveste antal hjertesygdomme, det laveste forbrug af alkohol, den korteste indlæggelsestid på hospitalerne, den sundeste befolkning og den bedste statsledelse« (*Business Week*, 16. december 1991, s. 118).

Læg mærke til, hvad der siges, og hvad der ikke siges i disse artikler. De hylder den fælles indsats og ikke den enkeltes udmærkelser. Det er bemærkelsesværdigt, hvad Utahs borgere har været i stand til at gøre

sammen. De er som samfund blevet et forbillede for verden. De har som folk demonstreret evnen til at overvinde det skel, der opstår mellem mennesker, som søger efter særegne interesser, som i sin individualisme ikke lægger bånd på sig selv, og som er selvisk.

Hvor jeg ville ønske, at jeg kunne have det godt med al den opmærksomhed, som vi får. For midt i denne offentlige ros oplever vi, at mange mennesker søger i verdslig retning i modsætning til det, som Herrens profeter har sagt gennem tiderne.

Mange af os bekymrer os mere om vores fine tøj, om hvor stort vores hjem er, om vore biler og hvad de kan, end om de fattige og de nødlidendes behov. Vi ser også truslen om fri adgang til abort, spil, pornografi samt truslen mod bøn i offentlig sammenhæng, hvilket altsammen underminerer de værdier, som binder os sammen som et samfund af hellige.

Kirkens medlemmer står helt klart over for meget store udfordringer i de sidste dage. Vi skal ikke blot stå imod, men også iværksætte en modoffensiv mod verdens fristelser og lærdomme, hvis vi skal kunne bevare vores egenart.

På trods af de udfordringer, som vi står overfor, beder jeg hver eneste af jer om at stå fast i jeres overbevisning. Der findes ingen måde, hvorpå man kan undslippe de hvirvelvinde, som følger Guds dom, og som han vil slippe løs over de af sine børn, der følger en kurs, som er i modstrid med hans vilje. Vi bliver nødt til at give agt på Moronis advarsel om at undgå den skæbne, som tilintetgjorde hans folk.

En del af det, som Moroni følte, bør også lade sig omsætte i et fornyet ønske om at missionere. Moroni var også vidne til den ondskab og ødelæggelse, som følger manglende tro, når mænds og kvinders sjæle ikke er fast forankret til evangeliets lærdomme. Han bønfaldt, efter at have advaret de troende, også dem, som ikke tror. Vi læser igen:

»Og nu taler jeg også angående dem, der ikke tror på Kristus.

Se, vil I tro på jeres hjemsøgelsesdag – når Herren kommer, ja på den store dag, når jorden skal sammenfoldes som en rulle, og elementerne skal smelte i brændende hede, ja, på den store dag, da I skal fremstilles for Guds Lam, vil I da sige, at der ikke er nogen Gud?

Vil I da stadig fornægte Kristus, eller kan I se Guds Lam? Tror I, at I skal bo hos ham med bevidstheden om jeres skyld? Tror I, at I kan blive lykkelige ved at bo hos det hellige væsen, når jeres sjæl plages med bevidstheden om, at I stedse har overtrådt hans love? …

O, I lidettroende, vend jer derfor til Herren; råb af al jeres magt til Faderen i Jesu navn, så at I måske kan blive fundet pletfri, rene, skønne og hvide, renset ved Lammets blod, på den store og yderste dag« (Mormon 9:1-3, 6).

Moronis sidste ord er ikke blot en advarsel, men også en håbets røst, som lader os vide, at vi alle, fordi vi Guds børn, har stor værdi for Gud. Han ønsker, at hver eneste sjæl skal kunne opnå udødelighed og evigt liv. Vi læser igen: »Og ved menneskenes forløsning, som kom gennem Jesus Kristus, bliver de bragt tilbage i Herrens nærhed. Ja, det er derved alle mennesker bliver forløst, fordi Kristi død tilvejebringer opstandelsen, som tilvejebringer en forløsning fra en evig søvn, af hvilken søvn alle mennesker skal opvækkes ved Guds kraft, når basunen lyder: og de skal komme frem, både små og store, og alle skal stilles for hans domstol, befriet og forløst fra dette, den evige døds bånd, hvilken død er den timelige død.

Da kommer den Helliges dom over dem; og da kommer tiden, da den, som er uren, skal forblive uren, og den, der er retfærdig, skal fortsat være retfærdig; den, som er lykkelig, skal forblive lykkelig, og den, der er ulykkelig, skal fremdeles være ulykkelig« (Mormon 9:13-14).

Vi er her for at forkynde, at vor Herres og Frelsers gengivne evangelium er her for at velsigne alle vor himmelske Faders børn. Vi ønsker at dele evangeliet med jer. En af vore sidste profeter har sagt:

»Vores mål er at bringe evangeliet til hele verden, brødre. Det er et ambitiøst projekt, vi har. Men som I ved, så planlægger vi at gøre det, som Herren allerede har set, og det som han har pålagt os« (Spencer W. Kimball, regionalrepræsentanternes seminar, 5. april 1976).

Vi indbyder jer til at komme og slutte jer til os, så vi sammen kan finde den virkelige tilfredsstillelse, som livet har at tilbyde.

Vi er i dag omgivet af stor depression, fortvivlelse, mangel på tillid og håb. Jeg spørger mig selv: Hvad er årsagen til al denne elendighed? Tænk et øjeblik sammen med mig på de store velsignelser, som er blevet lovet os, når vi indgår pagt med Herren. Han har indgået en højtidelig kontrakt med hver eneste af os lige fra begyndelsen om at give os alt, hvad han har i overensstemmelse med vores trofasthed. Han har sagt: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør hvad jeg siger« (L&P 82:10).

Han vil i henhold til den højtidelige pagt udføre sin del af aftalen. Muligheden for at modtage disse store velsignelser kontrollerer vi selv, og den er baseret på den enkeltes indsats. Hvad kræves der da af os?

Vi må for det første være lydige mod Herrens love. Det er en af de første ting, som Adam og Eva blev belært om: Lydighed bringer tro. Lydighed frembringer Himlens velsignelser. Ulydighed bringer smerte og fortvivlelse.

I forlængelse af loven og lydighed følger

kravet om at give af os selv i tjeneste for vor himmelske Faders børn. At ofre det, som vi har til gavn for vore brødre og søstre er kronen på evangeliets prøver. Et af formålene med livet her på jorden er at se, om vi vil følge Frelserens råd: »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift« (Matt. 6:33).

Vi lever i den mest strålende tidsalder i menneskehedens historie. Muligheden for at høste Herrens velsignelser har aldrig været større, ej heller muligheden for at tjene ham og opleve den evige tilfredsstillelse, som opnås gennem denne tjeneste.

Lad Moronis ord og røsten fra alle profeterne fylde vort hjerte og sjæl, så vi kan undslippe fortidens fejltagelser ved ulydighed mod Guds evige love. Lad os huske, at det står i vores magt at nyde evangeliets frugter, for han har lovet os, at hvis vi blot vil være lydige mod hans lov og være villige til at give ham det, som han ønsker af os i form af tjeneste og offer, at vi da vil opleve evighedens glæder.

Det er mit vidnesbyrd til jer, at Gud lever, og at Jesus er Kristus, den evige Guds Søn. Dette siger jeg i vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi navn. Amen. □

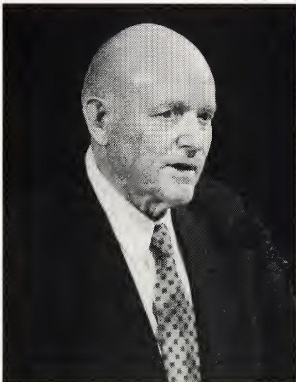
Mormon Youth Chorus sørger for musikken ved mødet lørdag eftermiddag.

Fyrtårnet i fredens havn

Præsident Howard W. Hunter
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

»Det største behov i verden er en aktiv og oprigtig tro på Jesus af Nazarets grundlæggende lærdomme.«

Mine kære brødre og søstre, på trods af den positive udvikling vi har set de seneste år, er vi opmærksomme på, at der mange steder i verden stadig er krig, sorg og elendighed.

Vore hjerter bedrøves, og vore følelser overvældes, når vi i de lokale og internationale nyheder hver dag hører beretninger om konflikter, lidelser og alt for ofte åben krig. Det er absolut vores bøn at se verden som et bedre sted at leve, at se større omsorg og interesse for hinanden samt at se fred og ro tiltage og bragt til alle folkeslag.

I denne søgen efter fred og ro vil jeg citere en indflydelsesrig stemme fra fortiden. Han sagde: »For at gøre verden til et bedre sted at leve ... er det første og vigtigste skridt at vælge en leder, hvis lederskab er ufejlbarligt, hvis lærdomme i praksis aldrig har slået fejl. I ... ethvert stormfuldt hav af usikkerhed, skal lodsen være en, som gennem stormen kan se fyrtårnet i fredens havn« (David O. McKay, *Man May Know for Himself*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1967, s. 407).

Budskabet, som denne generalkonference for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige udsender, er, at der i hele universet kun er en hånd, der kan vise vej, kun ét ufejlbarligt lys, et aldrig svigtende fyr for verden. Det lys er Jesus Kristus, verdens lys og liv; det lys, som en profet i Mormons Bog beskrev som »et lys, som er evigt, som aldrig kan formørkes« (Mosiah 16:9).

I vores søgen efter bredden med sikkerhed og fred, hvad enten vi er kvinder eller mænd, familier, lokalsamfund eller nationer, er Kristus det eneste lys, som vi i den sidste ende kan stole på. Han sagde om sin mission: »Jeg er vejen og sandheden og livet« (Joh. 14:6).

I vor tid, som i enhver tidsalder før eller efter os, er det største behov i hele verden en aktiv og oprigtig tro på Jesus af Nazarets grundlæggende lærdomme. Han, der er den levende Søn af den levende Gud. Fordi så mange afviser disse lærdomme, er der så meget desto større grund til, at oprigtige troende på Jesu Kristi evangelium forkynder dens sandheder og ved eksempel viser styrken og freden ved at leve et retfærdigt og ædelt liv.

Tænk fx over denne belæring fra Kristus til sine disciple. Han sagde: »Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer og bed for dem, som forfølger jer« (Matt. 5:44).

Tænk over, hvad denne formaning alene kunne bevirke i dit og mit nabolag, i det samfund, hvor du og dine børn bor, i de lande, som udgør vores globale familie. Jeg erkender, at denne lærdom er en kraftig udfordring, men det er da en mere behagelig udfordring end dem, vi bliver udsat for på grund af krig, fattigdom og smerte, som verden stadig står overfor.

Hvordan bør vi reagere, når vi bliver fornærmet, misforstået, uretfærdigt eller uvenligt behandlet, eller når der begås synder, der går ud over os? Hvad skal vi gøre, hvis vi såres af dem, vi elsker; bliver forbigået ved forfremmelser; falsk anklaget eller vore motiver bedømmes uretfærdigt?

Slår vi igen? Indsætter vi stadig større hærstyrker? Vender vi tilbage til øje for øje og tand for tand; eller forstår vi, som Tevje siger i *Spillemand på en tagryg*, at vi da ender blinde og tandløse?

Vi har alle gode muligheder for at leve som kristne, og vi bør prøve det ved enhver lejlighed. Vi kan fx alle være lidt mere tilgivende. I en åbenbaring i vor tid har Herren sagt: »Mine disciple fordum søgte at finde fejl hos hinanden og tilgav ikke hinanden af hjertet, og af denne grund blev de hjemsøgt og revset hårdt.

Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd.

Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker« (L&P 64:8-10).

Kristus gav os i sit majestætiske liv og i eksemplerne i hans lærdomme mange råd, hvor der altid medfulgte sikre løfter. Han lærte med storhed og myndighed, som gav håb til den lærde og den uvidende, den velhavende og den fattige, den raske og den syge.

En forfatter omtalte hans budskab således: »Det flød blidt og gavmildt både til den enkelte og til henrevne skarer; og nogle af de rigeste åbenbaringer blev givet, ikke til herskere eller folkeskarer, men til de forfulgte og forstødte fra jødernes synagoge, til den frygtsomme spørgende i den ensomme midnatstime og til den stakkels kvinde ved brønden i middagstimen.« Hans lærdomme drejede sig ikke om ceremonier og regler, men om menneskets sjæl, menneskets skæbne og menneskets liv fyldt med tro, håb og kærlighed. »Budskabet udsprang af dybe hellige følelser og begejstrede hver eneste lytter i sit inderste som ramt af en elektrisk flamme.« Ganske enkelt, hans myndighed var Guds myndighed. Kristi røst var ren og fyldt af medfølelse. Selv den hårdeste af hans strenge påbud blev udtrykt med en ubeskrivelig kærlighed. (Frederic W. Farrar, *The Life of Christ*, Portland, Oregon: Fountain Publications, 1964, s. 215).

Lad mig fremhæve en af de vidunderlige beretninger om Kristi triumf over det, der synes at prøve os og bringer frygt i vore hjerter. Da Kristi disciple tog ud på en af deres hyppige ture tværs over Genezaret Sø, var natten mørk, og elementerne stærke og oprørte. Bølgerne larmede, vinden var stærk, og disse svage og dødelige mennesker var bange. Uheldigvis havde de ingen hos sig,

der kunne berolige og redde dem, for Jesus var blevet efterladt alene på bredden.

Men som altid vågede han over dem. Han elskede dem og holdt af dem. Da de var mest bange, så de op, og i mørket så de et omrids af en blafrende kjortel, som kom imod dem på bølgetoppene. De råbte højt af angst ved synet og tænkte, at det var et spøgelse, som gik på bølgerne. Gennem stormen og mørket kom til dem – som det så ofte sker for os, når havet midt i livets mørke stunder virker så stort og vores lille båd så lille – den ypperligste og mest beroligende røst, som indgød fred med denne enkle udtalelse: »Det er mig, frygt ikke.« Peter udbrød: »Herre! hvis det er dig, så byd mig komme ud til dig på bølgerne.« Og Kristi svar til ham var det samme som til os alle: »Kom!«

Peter sprang ud over bådens side og ud i de oprørte bølger, og mens hans øjne var rettet mod Herren, ruskede vinden i hans hår og skumsprøjtet gennemblødte hans tøj, men alt var vel. Først da han med vaklende tro flyttede sit blik bort fra Mesteren for at se på de voldsomme bølger og det store svælg under sig, først da begyndte han at synke. Atter råbte han, som vi nok også ville: »Herre, frels mig!« Jesus svigtede ham ikke. Han rakte sin hånd ud og greb fat i den druknende discipel med den venlige irettesættelse: »Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?«

Da de var sikkert ombord i deres lille fartøj, så de vinden løje af, og bølgernes bragen blev en lille skvulpen. Snart var de ved deres mål, deres sikre havn, hvor alle en dag håber at komme. Både besætningen og disciplene var forbløffede. Nogle af dem tiltalte ham med en titel, som jeg proklamerer i dag: »Du er sandelig Guds Søn!« (Tilpasset efter Frederic W. Farrar, *The Life of Christ*, s. 310-313; se Matt. 14:22-33).

Det er min faste overbevisning, at hvis vi som Peter enkeltvis, som familier, lokalsamfund og nationer kunne fæstne vore øjne på Jesus, kunne vi også i triumf vandre på »vantroens dønninger« og forblive »uforfærdet midt i tvivlens kraftige vindstød.« Men hvis vi fjerner vore øjne fra ham, vi skal tro på, som det er så let at gøre, og som verden er så fristet til at gøre, hvis vi ser på de forfærdelige og ødelæggende elementers kraft og vildskab omkring os i stedet for på ham, som kan hjælpe og redde os, så vil vi uundgåeligt synke ned i søen af konflikter, sorg og desperation.

På tidspunkter, hvor vi føler, at bølgerne truer med at drukne os, og dybet vil opsluge troens fartøj, der kastes hid og did, da beder jeg om, at vi altid midt i stormen og mørket må høre den milde udtalelse fra verdens Frelser: »Vær frimodige; det er mig, frygt ikke!« (Matt. 14:27).

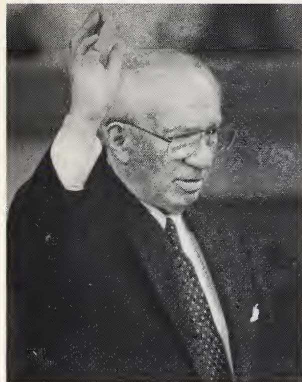
I Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet lørdag eftermiddag
Den 3. oktober 1992

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, i overensstemmelse med princippet om fælles samtykke, som det fremgår af åbenbaringen, vil jeg nu præsentere Kirkens generalautoriteter og hovedbestyrelsernes ledere for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Ezra Taft Benson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Gordon B. Hinckley som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab; og Thomas S. Monson som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Howard W. Hunter som præsident for De Tolv Apostles Råd og følgende som medlemmer af dette råd: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin og Richard G. Scott. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi officielt viser vores tak og afløser ældsterne Marion D. Hanks og Robert L. Backman for deres virke som medlemmer af De Halvfjerds' Præsidium, og at de fremover betegnes som emeritus medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum.

Med tak for deres virke som generalautoriteter foreslås det, at vi afløser følgende, som har været medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum: George R. Hill III, John R. Lasater, Douglas J. Martin, Glen L. Rudd, Douglas H. Smith og Lynn A. Sorensen.

Det foreslås, at biskop Henry B. Eyring og biskop Glenn L. Pace bliver afløst som henholdsvis første- og andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd.

De, der ønsker at vise deres påskønnelse for disse brødres store indsats, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder som præsidenter for De Halvfjerds' Kvorummer: Ældsterne Dean L. Larsen, James M. Paramore, J. Richard Clarke, Rex D. Pinegar, Carlos E. Asay, Charles Didier og L. Aldin Porter.

Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Siden aprilkonferencen er ældsterne Carlos H. Amado, Ben B. Banks, Spencer J. Condie og Robert K. Dellenbach blevet kaldet som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum.

Det foreslås, at vi opretholder Henry B. Eyring og Glenn L. Pace som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum.

Alle, der kan opretholde disse brødre, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Ældsterne Lino Alvarez, Dallas N. Archibald, Merrill J. Bateman, C. Max Caldwell, Gary J. Coleman, John B. Dickson, John E. Fowler, Jay E. Jensen, Augusto A. Lim, John M. Madsen, V. Dallas Merrell, David E. Sorensen, F. David Stanley, Tai Kwok Yuen og Lowell D. Wood er blevet kaldet som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum siden aprilkonferencen.

De, der ønsker at støtte denne opretholdelse og disse brødre, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder H. David Burton som førsterådgiver og Richard C. Edgley som andenrådgiver til biskop Robert D. Hales i Det Præsiderende Biskopråd.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi viser vores påskønnelse til ældsterne Hugh W. Pinnock, Hartman

Rector jun. og Clinton L. Cutler for deres virke som præsidentskab for Søndagsskolens hovedbestyrelse og til ældsterne Robert K. Dellenbach og Stephen Nadauld for deres virke som henholdsvis første- og andenrådgiver i præsidentskabet for Unge Mænds hovedbestyrelse.

Alle, der gerne vil takke dem, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne Merlin R. Lybbert, Clinton L. Cutler og Ronald E. Poelman som præsidentskab for Søndagsskolens hovedbestyrelse, og at vi opretholder ældsterne Stephen D. Nadauld og L. Lionel Kendrick som henholdsvis første- og andenrådgiver i præsidentskabet for Unge Mænds hovedbestyrelse.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Kirkens øvrige generalautoriteter og hovedbestyrelsernes ledere, som de nu fungerer.

Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmigt bekræftende.

Vi indbyder nu de nye rådgivere i Det Præsiderende Biskopråd til at indtage deres pladser på forhøjningen.

Tak, brødre og søstre, for jeres udtryk for kærlighed og støtte.

Til oplysning for Kirkens medlemmer glæder det os at bekendtgøre, at arbejdet på templet i San Diego, Californien, skrider planmæssigt fremad, og det vil formentlig blive indviet næste forår. Arbejdet går også planmæssigt med templerne i Orlando, Florida, og i Bountiful, Utah. Arkitekternes forberedelse af templerne i St. Louis, Missouri; Bogotá, Colombia; og Guayaquil, Ecuador går fremad, og vi forventer, konstruktionen begynder i den nærmeste fremtid.

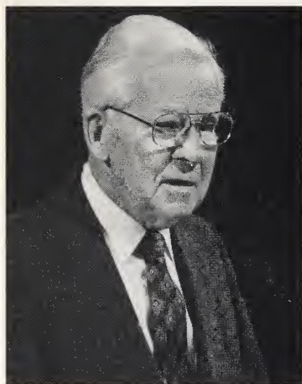
Det glæder os også at bekendtgøre, at en grund er blevet udpeget til opførelse af et nyt tempel i Hong Kong, der skal betjene vore medlemmer den del af Asien; en anden grund i Hartford, Connecticut, som skal betjene Kirkens medlemmer i områderne omkring New York og Boston og i New England; samt endnu et tempel i Utah County i Utah, som skal aflaste presset på templet i Provo, der fungerer langt over sin beregnede kapacitet. Vi forventer, at der vil komme flere templer, og deres placering vil blive bekendtgjort senere.

Tak.

En længsel efter vores hjem

Ældste Marvin J. Ashton
De Tolv Apostles Kvorum

»Når vi oplever en længsel efter vores hjem ... er det måske vores sjæl, der længes efter sit hjemsted, en længsel efter ikke længere at være fremmed for Herren.«

På et tidspunkt i vores liv, har vi sikkert alle oplevet et stik af hjemve. Det var måske de første par gange, man overnattede hos en ven. Uanset hvor meget man ønskede at være hos sine venner, kunne man stadig føle sig ensom uden sine forældre og den sikre følelse af at være hjemme, hvor der var sikkerhed og tryghed.

En langvarig hjemve oplevede du nok ikke før senere – da du rejste væk for at studere, tog på mission eller måske da du blev rykket op med rode i forbindelse med et ægteskab og flyttede langt væk fra hjemmet. Eller måske skete det, da dine forældre blev skilt, og du fandt dig selv kæmpende for at tilpasse dig nye omgivelser og måske endda en stedfar eller stedmor og nye slægtninge. I sådanne perioder med tilpasninger og fravær har du måske følt dig urolig, ensom og med en dyb længsel efter dit hjem.

For nylig bad en missionspræsident mig tale med en missionær, som havde usædvanlig store problemer med hjemve. Hans intense længsel forårsagede en dårlig indsats, spild af tid, manglende koncentration og utilfredshed med sin nuværende opgave. Jeg benyttede lejligheden til at fortælle ham, at lidt af den rette form for hjemve kan være ønskværdig, men at den må kontrolleres. Lad mig fra begyndelsen sige, at *længsel* er en dyb, varig følelse eller attrå efter noget. Denne missionær virkede meget oprigtig i sit ønske om at forbedre sig. En passende længsel efter sit hjem kan være gavnlig.

Det er ikke kun børn, men os alle, der ønsker at tænke på vores hjem i gode og dårlige tider. Vi lader os selv få hjemve efter den kærlighed, accept, tryghed, forståelse og vejledning, som man normalt underviser i og udveksler i hjemmet. Hjemmet bør være stedet, hvor man kan lette sin sjæl og finde fornyet styrke til at klare verden; hvor der findes tryghed, glæde og forståelse; hvor de bedste venner bor, og hvor man kan lære at udvikle sig bedst muligt.

Der er en bestemt form for hjemve, som vi aldrig bør ønske at miste. Hjemmet bør være et anker, en tryg havn i stormvejr, et tilflugtssted, et lykkeligt sted at være, et sted, hvor vi er elsket, og hvor vi kan elske. Hjemmet bør være stedet, hvor der undervises i livets grundlæggende lektioner, og hvor de læres. Hjem og familie bør være midtpunktet for vores jordiske tro, hvor kærlighed og gensidigt ansvar blandes hensigtsmæssigt. At tænke på vores hjem med dets glade og lykkelige minder kan styrke os nu og i fremtiden.

Præsident Benson har altid elsket sit barndomshjem. Han elsker Whitney i Idaho, hvor han er født. Han elsker farmen, hvor alle 11 børn blev født og opdraget af ædle forældre.

Hele sit liv med rejser jorden rundt har præsident Benson ofte længtes efter at komme tilbage til sit hjem, og det har han gjort. Hans hjerte har altid været i Cache-dalen. Han elsker at komme hjem og besøge familie, som stadig bor der, og møde barndomsvenner, naboer, lærere, biskopper og slægtninge, som har påvirket hans liv i en positiv retning. Præsident Benson kalder dem »de bedste mennesker i hele verden« og Whitney for »det ideelle landbrugssamfund.«

Det giver præsident Benson ny energi, når han søger tilbage til sine rødder, tilbage til det land, som styrkede ham, opbyggede hans karakter og gav ham en god begyndelse på et liv viet til Gud, familie og sit land. Præsident Benson elsker virkeligt sit barndomshjem.

Jeg er bekymret for mennesker i vore dage, som ikke har en længsel efter eller tænker på deres hjem. Det er ulykkeligt, at vi blandt os har mennesker, som aldrig har oplevet et hjem, der har været eller er så tiltrækkende, at der kan opstå en kontrolleret længsel rettet mod hjemmet. Det er vores ansvar at vise varme og åbne for vores hjem ved at være gode naboer og venner.

Det er vigtigt at vide, hvem vi er, men at vide, hvor vi er i forhold til vores jordiske hjem og vores himmelske hjem er af afgørende betydning, hvis vi skal modtage alle de velsignelser, vor himmelske Fader har til dem, der elsker ham og holder hans befalinger. Vores evige hjem er vores endelige mål. En passende længsel efter vores hjem kan forhindre os i at fare vild på afveje eller ad stier, der fører os bort.

Jeg har hørt om en konference for Unge Piger i Alberta i Canada. Tre hundrede piger lå i telt spredt mellem høje fyrretræer. Det regnede hver dag, og det var meget koldt og vådt. Alligevel var der ingen knurren i lejren. På konferencens sidste dag talte lederen til de unge piger under en overskyet himmel. På trods af den usædvanlige kulde var der en varm følelse blandt pigerne for deres midlertidige hjem. Måske var det på grund af kulden, at de alle stimlede sammen og mærkede varmen.

Taleren begyndte med at spørge: »Hvor skal I hen efter denne udendørs konference?« Det samlede kor af 300 unger piger genlød mellem de høje fyrretræer. »Hjem!« råbte de. »Hvorhen?« blev de atter spurgt, og de svarede med endnu større overbevisning: »Hjem!« De vidste, hvor de allerhelst ønskede at tage hen, og de var ivrige efter at komme hjem.

Det mest attraktive hjem, vi nogen sinde vil få del i, er en bolig sammen med vores familie med et godt forhold til vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Selv den fortabte søn kunne ikke modstå hjemmets tiltrækning. Han vragede sin far, sit hjem og sin arv, som han rundhåndet ødslede bort i et løssluppent liv. Da han intet

havde tilbage og var overladt til at leve af de rester, som kun svin ville spise, vendte hans tanker sig mod hjemmet. Kunne der have været øjeblikke, mens han på marken samlede bønner til foder, hvor han længtes efter den tryghed, sikkerhed og accept, som han tidligere havde? Mon han havde meget hjemve? Han omvendte sig og håbede på, at hans far ville acceptere ham som tjener, da han endelig vendte hjemad. Hans far glædede sig, bød ham velkommen tilbage med åbne arme og fuld forståelse. Han vidste uden tvivl, at det var afgørende at byde sin vildfarne søn velkommen, hvis han skulle håbe nogen sinde at vende hjem til sit himmelske hjem (se Luk. 15:11-32).

I årenes løb har jeg rådgivet mange, hvor hjemve truede med at forstyrre deres mission, ægteskab eller familieliv.

Men jeg har indset, at hjemve ikke altid er så dårligt. Det er naturligt at savne de mennesker, man er nærmest. Det er normalt at længes efter at være der, hvor man føler sig tryg, hvor dem, du elsker, og som ønsker dit bedste, befinder sig. Det er forståeligt, at man ønsker at vende tilbage til det sted, hvor man har lært at gå og tale, hvor man følte sig elsket, selv når ens venner vendte ryggen til én, og hvor man var accepteret uanset omstændighederne. Intet sted på jorden kan erstatte et hjem, hvor kærlighed er blevet vist og gengældt.

For nylig har vi set den tragiske ødelæggelse, som orkanen Andrew efterlod sig i det sydlige Florida og i Louisiana. Titusinder har mistet deres hjem. Mandskab fra de væbnede styrker har anlagt teltbyer i et forsøg på i det mindste at give disse ofre ly. Men den tankevækkende kendsgerning er, at mange af disse mennesker, i det mindste i nogen tid, bogstaveligt talt ikke kan tage hjem. Jeg kan ikke forestille mig, hvordan de må længes efter det, de har haft indtil for kort tid siden.

Jeg har kendt andre mænd og kvinder, som af en eller anden grund ikke kunne tage hjem, eller som ikke havde et hjem at komme hjem til. Jeg har kendt deres smerte og set deres tårer. Det er i bedste fald en fortvivlende situation.

Set fra en anden vinkel har jeg også kendt mænd og kvinder, som har sat privilegiet at vende tilbage til deres himmelske hjem over styr. Nogle havde problemer, der gjorde dem ude af stand til at komme i templet og indgå evige pagter, der binder os til vores evige hjem. Jeg har kendt deres sorg og deres længsel efter muligheder, der, i det mindste for en tid, var uden for deres rækkevidde.

Konsekvenserne er bitre og endeløse. Måske har vi alle oplevet disse overvældende tanker: Hvad nu hvis jeg er uværdig? Hvad hvis jeg aldrig kan komme hjem?

Hvis Satan kan få sin vilje, vil han distrahere os, så vi glemmer vores arv. Han vil få os involveret i en million ting i livet – hvor formentlig ikke en af dem er væsentlige i det lange løb – blot for at hindre os i at koncentrere os om det, der er virkelig vigtigt, og at vi er Guds børn. Han vil ønske, at vi glemmer alt om hjemmets og familiens værdier. Han vil holde os beskæftigede med relativt ubetydelige ting, således at vi ikke har tid til at gøre en indsats for at forstå, hvor vi kom fra, hvis børn vi er, og hvor storslået vores endelige hjemkomst kan blive!

Vi er bogstaveligt vor himmelske Faders børn. Vi gennemførte vores første prøvestand. Mens vi var i den førjordiske tilværelse, levede vi, og en kærlig Fader tog sig af os og underviste os. Vi blev blandt andet undervist i et miljø, der må have været perfekt åndeligt og uddannelsesmæssigt. Og vi var begejstrede, da vi blev fortalt om planen, hvorved vi kunne vise vores værd. Derfor kom dagen, hvor det var vores tur til at opleve en tid med prøver, en periode, hvor et slør ville blive kastet over vores hukommelse, således at vi frit kunne vandre i tro og efter Ånden eller svigte vores åndelige arv og fødselsret.

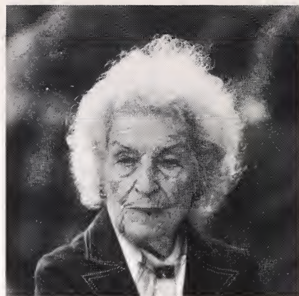
Nu er vi her. Og jeg er sikker på, at vi alle er enige om, at denne anden prøvestand lever op til sin beskrivelse. Det er en tid med prøver, en prøvetid. Udfordringerne, pligterne og ansvarene kan til tider synes at overskygge alt andet. Desværre er det så let at blive så bebyrdet af hverdagens pres, at vores billede kommer ud af fokus.

En definition af ordet *fokus* er »genstand for stærk opmærksomhed« eller »at fremhæve noget.« I en tid, hvor massemedierne med øjeblikkelig verdensomspændende kommunikation og hvor moderne bekvemmeligheder kan hjælpe os med at presse mere ind i en dag, end vi ville have anset for muligt for blot få årtier siden, behøver vi måske mere end noget andet at fokusere vores opmærksomhed på det, der virkelig tæller. Og det, der virkelig tæller, er ganske enkelt et personligt vidnesbyrd om Jesus Kristus, en forståelse af, hvem vi er, og hvad vi gør her, samt en fast beslutning om at vende hjem.

Hvilken ung musiker, som efter mange års ulidelige øvelser endelig skal debutere i en fyldt koncertsal, ville på vej til koncerten standse op og stille sig i kø for at se den seneste populære film og glemme de tusinder af mennesker, som venter på at høre hende?

Hvilken løber i verdensklasse, der efter mere end et årtis træning endelig befinder sig i en olympisk finale, ville standse op midtvejs i løbet for at kigge på finalen i højdespring, der foregår på den anden side af stadion?

Disse eksempler virker måske absurde – men hvor langt mere tragisk er det ikke, når nogen, der har et vidnesbyrd om sandheden, og som har kundskab om livets formål, bliver mere opslugt af livet her og nu end af det evige liv. Eller en person, der er blot en lille

smule mere bekymret for sin status og position her i livet end i evigheden. Eller en person, der har ikke rettet sit blik mod og fokuserer på Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus, med hvilke det er muligt at have en storslået forbindelse.

Jeg er bange for, at vi til tider risikerer at opføre os som gamle garvede sportsfolk, der er mere interesseret i, hvilket mærke af træningsdragt vi bærer, end i at tage alvorlig fat på træningen til løbet. C.S. Lewis havde en interessant måde at bedømme dette dilemma på: »Vi er halvhjertede skabninger, der fjoller rundt med spiritus, sex og ambitioner, når vi bliver tilbudt uendelig lykke. Vi er som et naivt barn, der ønsker at blive ved med at lege i mudderet hjemme i slummen, fordi han ikke kan forestille sig, hvad et ophold ved havet kan tilbyde ... Vi bliver alt for let tilfreds« (*A Mind Awake*, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1968, s. 168).

Profeten Mormon formulerede det på en anden måde: »Hvorfor skammer I jer ved at påtage jer Kristi navn? Hvorfor vil I af hensyn til verdens ros ikke tænke på, at evig salighed er større end elendighed, som aldrig dør« (Mormon 8:38).

Når vi har en længsel og ikke ved efter hvad, er det måske vores sjæl, der længes efter sit hjemsted, en længsel efter ikke længere at være fremmed for Herren og en søgen efter noget højere, bedre og mere tilfredsstillende end noget, denne verden kan byde.

Da Josef, Jakobs yngste søn, var blevet genforenet med sine brødre, bad han dem om at vende tilbage til Kana'an for at hente deres far, Jakob, til Ægypten. Da brødrene beredte sig på at rejse, sagde Josef ganske enkelt til dem: »Kives ikke på vejen« (1 Mos. 45:24).

Mon vor himmelske Fader ikke har givet os stort set samme råd, da vi forlod hans nærværelse for at begynde vores rejse på jorden?

Må vores længsel efter vores hjem være den motivation, vi behøver for at leve, så vi kan vende tilbage til vores himmelske hjem hos Gud vor Fader for evigt, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Ær din fader og din moder«

Ældste Lino Alvarez
De Halvfjerds

»Jeg opfordrer alle, der lytter ... til at ære deres forældre dag efter dag og til at forsøge at gøre det, der bringer dem ære.«

Mine kære brødre og søstre, jeg føler mig meget ydmyg, når jeg står på den samme talerstol, hvorfra så mange af Guds mænd har undervist os i det evige evangeliums evige sandheder.

Jeg beder om, at Herrens Ånd må være til stede denne eftermiddag, således at jeg kan udtrykke mig på et sprog, der ikke er mit eget. Jeg beder om, at I i jeres sind og i jeres hjerte må forstå det, jeg vil forsøge at sige, at Herrens løfte om, at vi både må blive opbygget og glæde os sammen, må blive opfyldt (se L&P 50:22). Jeg beder jer om at have en bøn i jeres hjerte, for at dette må være muligt.

Først og fremmest vil jeg gerne takke vor himmelske Fader for hans kærlighed, nåde, tålmodighed og frem for alt hans tillid til mig. Jeg vil gerne takke Det Første Præsidentskab, De Tolvs Kvorum og De Halvfjerds for alt det, de i mange år har lært mig om Frelseren og om, hvordan jeg kan tjene ham bedre. Jeg vil også gerne takke min missionspræsident, som havde tro på mig i min ungdom. Han gav mig selvtillid og nærede mit vidnesbyrd om Kristus og hans gengivne evangelium.

Jeg modtager til denne kaldelse med en følelse af utilstrækkelighed, men også med et stort og seriøst vidnesbyrd, der stammer fra Gud, om, at jeg er villig til at gøre mit bedste for at tjene Herren og hans folk. Jeg modtog denne kaldelse gennem præsident Hinckley, som også kaldte mig som stavens missionspræsident i den første stav i Santiago i Chile, i 1972 og senere som præsident for missionen i Mexico City-Syd i 1982.

Når jeg har tænkt over min barndom, ungdom og mit tilværelse som voksen, så tror jeg, at grundlaget for min tro blev lagt af mine forældre i min barndom og ungdom. Jeg ønsker at ære dem for det. Min far og mor, som ingen uddannelse havde, vidste, hvordan man skal belære om evangeliets evige principper. Jeg er det tiende barn i en familie med tolv børn – ti drenge og to piger.

Herren gav gennem Moses Israel de ti bud på Sinaj bjerg. Jeg ønsker at henlede jeres opmærksomhed på det femte af disse bud, som lyder: »Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig« (2 Mos. 20:12).

Der er to ting, som vore forældre gjorde for alle deres børn. Noget, vi nu ærer dem for. For det første underviste de os i de rette principper og hjalp os med at vandre retskaffent for Herren og efterleve hans bud. For det andet lærte de os værdien af at arbejde, af personlig retskaffenhed og af familieenhed. Selv om vi ikke alle er medlemmer af Kirken, har vi forsøgt at leve efter de principper, de lærte os.

Hvert år har vi lejlighed til at samles som en familie – børn, børnebørn og oldebørn – sammen med min far. Han gør det, som Lehi gjorde, før han døde, da han samlede sine børn og sagde til dem: »Og nu, for at min sjæl må fryde sig over jer og mit hjerte må forlade denne verden med glæde for jeres skyld, og at jeg ikke skal gå i graven af sorg og bekymring, rejs jer af støvet, mine sønner, vær mænd, og med ét sind og med ét hjerte vær standhaftige og forenede i alle ting, så at I ikke skal falde i trældom« (2 Nephi 1:21).

Da jeg skulle på mission, bekymrede jeg mig om det samme, som bekymrer de unge mænd og unge kvinder, der også tager på mission. Da jeg blev gammel nok til at tage på mission, var min far næsten 66 år, og jeg tænkte: Min far er gammel, og hvis jeg rejser i to år, dør han måske, og jeg ser ham

aldrig igen. Hvem skal tage sig af min mor? Hun vil være helt alene, når han ikke mere er ved hendes side.

Lad mig fortælle, at jeg var to år på mission, jeg har virket på Kirkens skoler i Chile i fem år, jeg var missionspræsident i tre år og regionalrepræsentant i seks år, og min far er stadig familiens overhoved. Han blev født en måned efter præsident Benson, så han blev 93 år i sidste måned.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at når vi tjener Herren af hele vores hjerte, sjæl, sind og styrke, velsigner han os.

Jeg ønsker også at ære min elskede livsledsagers forældre, som underviste hende på samme måde, som mine forældre underviste mig. Jeg takker dem, fordi de accepterede evangeliet, allerede før hun blev født.

Jeg vidner om, at en fremragende måde at ære vores forældre på er ved at holde budene og tjene Herren.

Da jeg var blevet indsat til at tjene i De Halvfjerds' Andet Kvorum, besøgte jeg min far sammen med min kone og et af vore børn. Vi bad ham give mig en velsignelse, hvilket er noget, jeg altid har bestræbt mig på at gøre, når jeg modtog en ny opgave i præstedømmet. Han lagde sine hænder på mit hoved og gav mig en kort, men storslået velsignelse. Han sagde: »Min søn, jeg velsigner dig med, at Helligånden altid vil ledsage dig, din kone og dine børn i alt, hvad I gør.« Hvad mere kunne jeg ønske?

Jeg vil også gerne takke min kære ægtefælle og mine kære børn, hvoraf to lige nu er på fuldtidsmission, og en tredje venter på sin kaldelse. Uden deres kærlighed og tillid, kunne jeg intet gøre. Jeg elsker dem højt, og jeg stoler fuldt ud på dem.

Jeg opfordrer alle, der lytter, både unge og gamle, til at ære deres forældre dag efter dag og til at forsøge at gøre det, der bringer dem ære. Jeg vidner af hele mit hjerte om, at Gud lever, at hans Søn Jesus Kristus ærede ham ved at holde hans bud og adlyde hans vilje. Vor Frelser lærte os dette, da han sagde: »Thi jeg er kommen ned fra Himmelen, ikke for at gøre min vilje, men hans vilje, som sendte mig« (Joh. 6:38).

Jeg vidner om, at Frelseren er vores eksempel og forbillede. Vi må hver dag stræbe efter at følge hans lærdomme og gøre det, han gjorde, for »Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre« (Joh. 5:19).

Jeg vidner om, at Joseph Smith var Guds profet, og at evangeliets fylde er blevet gengivet gennem ham for at velsigne jordens familier. Jeg vidner også om, at Ezra Taft Benson er Guds profet i vor tid, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade. Jeg bærer vidnesbyrd om disse ting i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Født af retskafne forældre«

Ældste Dallas N. Archibald
De Halvfjerds

»Når irettesættelse og disciplinering skal finde sted, er det væsentligt at blive ved med at opløfte og styrke for at sikre, at følelsen af at være betydningsfuld og dygtig ikke går tabt.«

For nylig havde jeg mulighed for at sidde bagest i en kirkesal under Primarys fællestid og se en livlig gruppe børn holde en musikleder travlt beskæftiget. Som sidste sang bad musiklederen børnene om at synge »Jeg er Guds kære barn.« De faldt til ro, og for første gang under hele fællestiden forenedes deres stemmer kvalitativt og ikke blot kvantitativt. Ordene klang gennem kirkesalen med engleagtig resonans.

Led mig, før mig, gå du med mig,
hjælp at finde vej,
lær mig alt, hvad jeg skal nå,
for hjem til Gud at gå.
(*Syng med mig*, nr. B-76).

Disse indtrængende ord sank dybt ned i mit hjerte den dag og rørte min sjæl. Hvilket stort ansvar Herren har lagt på os forældre; at tage disse børn og lede dem ad hellige veje, vejlede dem gennem livets farer og vandre ved deres side på den lige og snævre sti, der fører til evigheden. Ja, det er vores ansvar at undervise dem i alt det, de skal gøre, så de en dag, når det dødelige bliver udødeligt, er forberedt på at vende tilbage til Faderens nærhed og bo hos ham og deres ældre bror, Jesus Kristus.

Mormons Bog viser tydeligt værdien af retskaffenhed og pligtopfyldelse hos forældre. Nephis første udtalelse er en anerkendelse af hans forældre: »Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre og blev derfor undervist i al min faders lærdom« (1 Nephi 1:1). Enos skrev: »Og de ord, som jeg ofte havde hørt min fader sige angående det evige liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte« (Enos 1:3). Mormon skrev om Nephi og Lehi, Helamans to sønner: »Thi de erindrede de ord, som deres fader Helaman talte til dem. Og det er de ord, han talte« (Helaman 5:5). Her har vi en hyldest til god forælder og også de ord, han talte til sine børn. Han mindede dem om de navne, som han havde givet dem, for at de altid ville stræbe efter at gøre gode gerninger og ønske det evige livs kostelige gave (se v. 6-7). Derpå sagde han til dem: »O, ihukom, ihukom, mine sønner, de ord, som kong Benjamin talte til sit folk; ja, husk på, at der ikke findes nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved menneskene kan blive salige uden ved Jesu Kristi forsonende blod« (v. 9).

Henvisningen til kong Benjamins ord viser, at Helaman, som forælder, kendte skriften og lærte sine børn at følge profeternes ord. Han fortsatte med at sige: »Og nu, mine sønner, ihukom, ihukom, at det er på vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold« (v. 12).

Hvilken bedre undervisning kan en forælder give et barn end at følge profeterne og bygge en sikker grundvold på Jesus Kristus? Profeten Jakob i Mormons Bog forklarede, at efter de er blevet undervist og »har fået håb i Kristus«, kan vi begynde at lære dem, hvordan man tjener penge, så de kan bruge disse penge til »at klæde den nøgne, at føde den sultne« (Jakobs Bog 2:18-19). Vi må lære dem alt det, de behøver for at leve hos ham, og den bedste lærer er eksemplet.

Da jeg sad der bagest i kirkesalen, spurgte jeg mig selv: »Gør jeg alt det, jeg skal gøre? Kan min kone og datter gå ved min side i tillid til, at jeg vil føre dem til det celestiale rige?« 'Led mig, før mig, gå du med mig ...' Stop. Stands et øjeblik og stil dig selv det samme spørgsmål: »Kan min ægtefælle og mine børn gå ved min side i tillid til, at jeg vil føre dem til det celestiale rige?« Frelseren sagde: »Søg først Guds rige« (Matt. 6:33).

Instruktionen er klar. Vi må undervise, og vi må være et eksempel på denne undervisning; men mange gange begynder vi at bruge tvang i vores iver efter at overbevise andre om at være retfærdige, og det fører til oprør. Et forsøg på at tvinge andre til at acceptere vores måde at tænke på, vil få dem til at lukke deres sind for vores undervisning og til i sidste ende at afvise vore ord. De har deres handlefrihed.

I Lære & Pagter, afsnit 121, forklarer Herren den rette måde at undervise på. Han siger: Kun »gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed;

gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget« (v. 41-42). Jeg elsker disse ord »udvikle sjælen meget.« Korrekt undervisning vil udvikle sjælen meget.

Lad os fx sammenligne et barn med et tomt glas og vores kundskab og erfaring, som vi har samlet i årenes løb, med en spand fuld af vand. Logikken og fysikken siger os, at vi ikke kan hælde en spand vand direkte ned i et lille glas. Men ved at bruge de korrekte principper for at overføre viden, kan glasset blive større. Disse principper er overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed, uskrømtet kærlighed, venlighed og sand kundskab. De vil gøre glasset større, og glasset er barnets sjæl, hvorved barnet får mulighed for at modtage langt mere end den oprindelige spandfuld.

Adfærdsforskere har skrevet hele biblioteker af bøger om dette emne. Herren gav os den samme information i nogle få vers af hellig skrift. Vi må altid lære, lede og vejlede på en måde, der vil skabe et højt niveau af selvagtelse i vore børn og i andre.

For at skabe og bevare selvagtelse, må vore ord og handlinger over for en person altid udtrykke, at han eller hun er betydningsfuld og egnet. Vendingen i skriften er at »opløfte.« Psykologer vil sige »at styrke

det positive.« Hemmeligheden er ganske enkel. Vær altid på udkig efter det positive hos en person og opløft, styrk det positive i ord og gerning. Nedsættende ord som »dum« eller »idiot« eller vendinger som »hvorfor kan du ikke gøre noget rigtigt?« ødelægger selvagtelse og bør ikke være en del af vores ordforråd. Det er umuligt at fremhæve det gode i andre, hvis negative ord eller vendinger ligger parat på tungen eller bliver udtrykt af vore bevægelser.

Bønnen bag ordene »gå du med mig, hjælp at finde vej« er denne: »Opløft mig. Styrk mine svage knæ. Lad mig vide, at jeg er betydningsfuld og egnet« (se L&P 81:5).

Når irettesættelse og disciplinering skal finde sted, er det væsentligt at blive ved med at opløfte og styrke for at sikre, at følelsen af at være betydningsfuld og dygtig ikke går tabt. Herren forklarer igen i afsnit 121 i Lære & Pagter hvordan: »Irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat« (v. 43).

Ældste Maxwell har i denne forbindelse bemærket, at denne irettesættelse ikke skal finde sted »nu og da« eller »lejlighedsvis«, men »tidligt« i processen. Irettesættelse skal derfor ske »tidligt«, når Helligånden vejleder dertil, og ikke i vrede. For 132 år siden rådede Brigham Young os til i en tale i dette tabernakel: »Irettesæt aldrig mere, end du har balsam i dig til at læge med« (*Journal of Discourses*, 9:124-125). Herren har sagt: »... og udvis derefter større kærlighed« (L&P 121:43).

Instruktionerne om, hvordan vi skal irettesætte, er klare og enkle: Tidligt, med Helligåndens fred og med tilstrækkelig lægedom i os til at sikre, at selvagtelsen aldrig såres, og at personen altid føler sig betydningsfuld og egnet.

Gode forældre, lyt til ordene og følg dem:
Led mig, før mig, gå du med mig,
hjælp at finde vej,
lær mig alt, hvad jeg skal nå,
for hjem til Gud at gå.

I Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

»Kom til Kristus ved at ransage skrifterne«

Ældste Merrill J. Bateman
De Halvfjerds

»En overfladisk, sjælden kontakt med skrifterne vil i almindelighed ikke åbne døren for Åndens hvisken.«

Ved talrige lejligheder har Herren befalet sine disciple at ransage skrifterne for at lære og efterleve de frelsende lærdomme. Under sin tjenestegerning på jorden udtalte Frelseren: »Ransag skrifterne ... det er dem, som vidner om mig« (Joh. 5:39). Da Kristus viste sig på den vestlige halvkugle efter sin opstandelse, citerede han skrifterne og sagde derpå til nephiterne: »I burde undersøge disse ting. Ja, jeg giver jer en befaling, at I skal undersøge dem flittigt« (3 Nephi 23:1). I vor tid indskærper Herren sine tilhængere at »ransage disse befalinger, thi de er sande og troværdige, og de ... skal alle gå i opfyldelse« (L&P 1:37).

Frelseren åbenbarede til profeten Joseph Smith, at det er muligt at høre hans røst og kende hans ord gennem skrifterne. Han sagde:

»Disse ord er ikke af mennesker eller noget menneske, men er mine ...

Thi det er min røst, som kundgør jer dem, og de gives jer ved min Ånd, og gennem min kraft kan I læse dem for hinanden ...

Derfor kan I bevidne, at I har hørt min røst, og at I kender mine ord« (L&P 18:34-36).

For at komme til Kristus og blive fuldkommen i ham må hvert menneske modtage et vidnesbyrd om Herrens ord. Nogle snubler, fordi de ikke åbner bøgerne, andre fordi de læser overfladisk. Som man kan forvente, er der forskel på at ransage med iver eller »grunde over skriften« og overfladisk læsning. En beretning fra Kirkens historie illustrerer forskellen.

En lille dreng på seks år kom væk fra sit håndkærrekompagni under en storm og fór vild. Da stormen lagde sig, opdagede Robert og Ann Parker, at deres dreng var væk, og de begyndte at lede efter ham. I to dage søgte man uden resultat. Beslutningen blev truffet; kompagniet måtte drage videre på grund af den tilstundende vinter.

I en pionerdagbog står følgende:

»Ann Parker hængte et stærkt rødt sjal om sin mands tynde skuldre og sendte ham tilbage langs vejen for igen at søge efter deres barn. Hvis han fandt ham død, skulle han svøbe ham i sjalet; hvis han var levende, skulle sjalet være et flag, der skulle tjene som signal til hende. Ann og hendes børn hankede op i deres byrder og drog videre med kompagniet, mens Robert gik samme vej tilbage ad ... vejen, råbte, søgte og bad for sin hjælpeløse lille søn.«

Man må formode, at han ikke kiggede overfladisk bag et par træer eller adstadigt vandrede langs vejen, men at han energisk undersøgte ethvert buskads, hver eneste gruppe træer og kløft eller flodseng.

»Til sidst nåede han en ... handelsstation, hvor han fik at vide, at en skovarbejder og hans kone havde fundet hans søn og havde taget sig af ham. Drengen havde været syg på grund af kulden og af frygt, men Gud havde hørt hans families bønner.

Længere fremme på ruten holdt Ann og hendes børn udkig hver aften, og da den nedgående sols stråler den tredje aften ramte et stærkt rødt, blafrende sjal over hendes mands hoved. Da sank den tapre, lille mor afkræftet sammen i sandet ... Hun sov for første gang i seks ... dage« (Camilla W. Judd, i Kate B. Carter, red., *Treasures of Pioneer History*, 6 bd., [Salt Lake City: Daughters of the Utah Pioneers, 1952-1957], 5:240-241; se også Allan K. Burgess, *How to understand and Enjoy the Scriptures*, [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1986], s. 6-7).

Beretningen illustrerer forskellen mellem at kigge og »undersøge flittigt.« En overfladisk, sjælden kontakt med skrifterne vil i almindelighed ikke åbne døren for Åndens hvisken eller skabe indblik i Frelserens liv og karakter. Vi er nødt til at undersøge skrifterne med samme energi, som Robert ledte efter sin søn, og med samme udholdenhed som moderen, der afsøgte horisonten, hvis vi forventer at høre hans røst og lære hans ord at kende. Præsident Howard W. Hunter fra De Tolvs Råd udtalte følgende i en tale ved en generalkonference:

»De, der udforsker skrifterne nøje, opdager, at ... der kræves mere end en flygtig gennemlæsning – der skal koncentreret studium til ... et menneske, der studerer skrifterne hver dag, udretter langt mere, end et menneske, der bruger megen tid én dag og så lader flere dage gå, før det fortsætter« (*Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 98).

Betydningen af at have og ransage Herrens ord er illustreret i Mormons Bog. Profeten Lehi og hans familie var rejst fra Jerusalem til bredden af Det Røde Hav og derfra yderligere tre dages rejse i ørkenen, da Herren mindede Lehi om, at han var åndeligt ubevæbnet. Familien havde i deres hast med at forlade Jerusalem ikke taget den hellige skrift med. De havde ikke Herrens ord til tidligere profeter.

Lehi blev i en drøm befalet at sende sine sønner tilbage til Jerusalem efter et sæt messingplader, som indeholdt profeternes ord og en optegnelse over Lehis forfædre. Efter betydelige vanskeligheder og nogen tid vendte sønnerne tilbage til faderens telt med pladerne. Efter først at have takket Herren, for at sønnerne kom sikkert tilbage, fortæller Mormons Bog, at de gennemsøgte pladerne og fandt »ud af, at de var ønskværdige, ja tilmed af så stor værdi for os, at vi ved hjælp af dem kunne bevare Herrens bud for vore børn« (1 Nephi 5:21).

Messingpladerne muliggjorde i forening med deres egne optegnelser, at de kunne videregive Herrens ord fra en generation til

den næste. Skrifterne og bøn blev de primære redskaber, hvorved hver ny generation udviklede tro på Kristus.

Man opnår bestemte velsignelser, når man ransager skrifterne. Når man studerer Herrens ord og adlyder dem, kommer man Frelseren nærmere og opnår et større ønske om at leve et retfærdigt liv. Styrken til at modstå fristelse øges, og åndelige svagheder overvindes. Åndelige sår læges.

Lehis store drømmesyn kom kort efter, at han havde gennemgået messingpladerne (se 1 Nephi 8). I drømmen så Lehi et træ, som frembragte en frugt, der var overmåde hvid, meget sød i smagen og mere eftertragtelsesværdig end nogen anden frugt. Han så en sti, der førte til træet, og en jernstang langs stien. Han så en mørk tåge over stien, som fik mange til at miste orienteringen og vandre bort. Andre nåede frem til træet ved at holde fast i jernstangen, men skammede sig så, slap jernstangen og faldt fra. Den eneste måde, hvorpå man i henhold til synet kunne nå hen til træet og altid nyde frygten, var at holde »stadig fast ved jernstangen« (1 Nephi 8:30).

Hvad var jernstangen? Nephi definerer den som »Guds ord« – de levende profeters ord og skrifterne, som fører mennesket til Kristus. Nephi sagde endvidere, at de, som giver agt på Guds ord og holder fast derved, aldrig vil omkomme (se 1 Nephi 15:24).

Træet i drømmen er livets træ, som repræsenterer Guds kærlighed til os som et

Ældsterne W. Eugene Hansen, Robert K. Dellenbach og L. Aldin Porter fra De Halvfjerds. Ældste Hansen er præsident for området i Nordasien og ældste Dellenbach er medlem af områdepræsidentskabet i Europa.

udtryk for Faderens og Sønnens velvilje (se 1 Nephi 11). At holde fast i jernstangen opbygger tro på Kristus og hans værk.

Profeten Alma levede 500 år efter Lehi. Han var stærkt påvirket af Lehis syn af livets træ. Men Alma ændrede billedsproget på en interessant måde. Han sammenligner Guds ord med et frø, der bliver plantet i hjertet og derefter får næring. Alma sagde, at hvis mennesket blot vil have et ønske om at tro på Kristus, vil sædekornet spire og gro, og man vil opleve en svulmen i brystet, når sædekornet udvider sjælen. Ønsket om at tro vil i forening med lydighed med tiden føre til tro på Jesus Kristus.

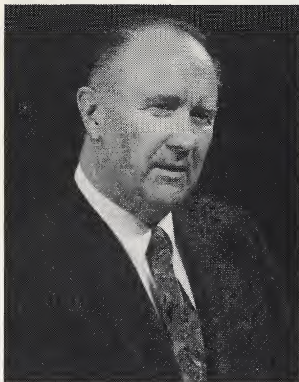
Alma udtalte, at fortsat næring vil få sædekornet til at vokse til livets træ med en frugt, der er overmåde hvid, sød og ren – »et træ, der vokser op til evigt liv« (Alma 32:26-42). I Almas eksempel vokser livets træ i hver enkelt person for at ændre hans eller hendes hjerte og sjæl. At holde fast i jernstangen i Lehis drøm har samme betydning. Almas forklaring om træet, der vokser i mennesket og forandrer dets hjerte, kaster lys over en række spørgsmål, som han tidligere stillede til Kirkens medlemmer. Spørgsmålene lød: »Er I blevet født åndeligt af Gud? Er hans billede prentet i jeres bevidsthed? Har I oplevet denne store forandring i hjertet?« (Alma 5:14). Forandringer i hjertet og sjælen sker som et resultat af at plante og nære sædekornet. Studium af skrifterne, bøn, lydighed og tjeneste er nøgleelementer i opbyggelse af tro på Kristus.

Ved aprilkonferencen i 1986 udtrykte præsident Benson disse tanker: »Uanset hvor flittige vi er på andre områder, så er der visse velsignelser, man kun kan finde gennem skrifterne, kun ved at komme til Herrens ord og holde fast ved det, mens vi baner os vej gennem den mørke tåge til livets træ« (*Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 83). Brødre og søstre, jeg bærer vidnesbyrd om, at præsident Benson er Herrens profet, at Jesus er Kristus, og jeg beder om, at vi må høre hans røst ved at ransage skrifterne. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Kristi kærlighed

Ældste C. Max Caldwell
De Halvfjerds

»Udtrykket 'Kristi kærlighed' kan have tre betydninger: kærlighed til Kristus, kærlighed fra Kristus eller en kærlighed, som Kristus nærer.«

Jeg er kommet til at kende noget til værdien af Mormons Bog som et vidne om Kristus, og værdsætte de lærdomme, som er indeholdt i dens hellige sider. Jeg vil gerne tale om et af dens enestående forskrifter.

Jeg husker, at jeg som ung mand på mission læste Paulus's ord til de hellige i Korint og tænkte over, hvad han mente med udtrykket: »Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre, men størst af dem er kærligheden« (1 Kor. 13:13). Jeg spekulerede på, hvorfor kærligheden var den største. Det var et begreb, som jeg ikke helt forstod.

Men som jeg ransagede Mormons Bog fik jeg en ny forståelse. Mormon, som var en fordums profet i Amerika, forbandt dette ord med Frelseren. Han sagde, at »den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig« (Moroni 7:47).

Jeg overvejede, hvad det udtrykket »Kristi kærlighed« betød. Svaret er afgørende, for »Gud Herren har udstedt det bud, at alle mennesker skal øve barmhjertighed, hvilken barmhjertighed er kærlighed« (2 Nephi 26:30). Hvis vi skal være næstekærlige, så må vide, hvad det er. Udtrykket 'Kristi kærlighed' kan have tre betydninger:

1. Kærlighed *til* Kristus
2. Kærlighed *fra* Kristus
3. Kærlighed, *som* Kristus nærer.

Lad os først tale om kærlighed *til* Kristus. Dette begreb forkynder, at Jesus er genstand for vores kærlighed, og at vores liv bør være et ydre udtryk for vores taknemmelighed for ham. Det synes vi af og til er vanskeligt. Jeg deltog engang i et gruppemøde for højpræsterne, hvor en ældre bror underviste os. Han sagde, at »som et folk beder vi ofte således: 'Vi takker dig for de velsignelser, som vi nyder.' Men hvad med de velsignelser, som vi ikke nyder? Det kan være meget svært at være taknemmelig for dem.« Denne gode mand havde netop oplevet sin første jul uden sin kære hustru gennem mere end 50 år. Det var vanskeligt at være Herren taknemmelig for forhold, som vi ikke er glade for.

Vores elskede præsident Benson fortalte om sine oplevelser med de hellige i krigshærgede lande og sagde: »En søster vandrede mere end 1500 kilometer med fire små børn, da hun forlod Polen. Hun mistede alle fire børn på grund af sult og kulde. Alligevel stod hun foran os, udtæret, med tøjet hængende i laser, og med sækkelærred bundet om fødderne og bar vidnesbyrd om hvor velsignet hun var« (General Conference, april 1980). Det, som vi ikke nyder, må ikke overskygge årsagen til stadig at bevare vores kærlighed til Frelseren. Vi vil ellers miste vores perspektiv eller blive bitre og miste vores kærlighed til Kristus.

Hvor meget elsker vi ham? Er vores kærlighed til ham afhængig af gode forhold? Bliver den formindsket eller styrket gennem vore oplevelser? Er vores kærlighed til ham åbenbar i vores opførsel eller indstilling? Næstekærlighed eller kærligheden *til* Kristus opretholder os under ethvert behov og påvirker os i hver eneste beslutning.

En anden dimension af betydningen af ordene barmhjertighed eller næstekærlighed er kærligheden *fra* Kristus. Denne inspirerede forklaring kommer fra en profet i Mormons Bog. Moroni talte til Herren og sagde: »Du har sagt, at du har elsket verden således, at du har nedlagt dit liv for verden ... den kærlighed, som du har næret for menneskenes børn, har været sand kærlighed« (Ether 12:33-34).

Frelseren viste det største udtryk for kærlighed ved at opfylde forsoningens strenge krav: »Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner« (Joh. 15:13). Faderen har ligeledes givet os det største udtryk for sin kærlighed som en gave til alle sine børn ved at tillade, at hans Søn gav et så uselvisk og smertefuldt offer.

Apostlen Johannes vidnede meget præcist om denne uendelige, men betingende fremstilling af Gudernes barmhjertighed, da han skrev: »Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv« (Joh. 3:16). Barmhjertigheden er til for at blive modtaget. Frelserens forløsende handling for vore synder har ingen virkning uden vores villighed til at efterkomme betingelserne for hans forsoning.

Moroni sagde med en bøn i hjertet, da han talte om vores behov for modtage Guds guddommelige kærlighed: »Derfor må menneskene have kærlighed, ellers kan de ikke arve det sted, som du har beredt i din Faders boliger« (Ether 12:34).

For nogle år siden forberedte jeg mig på at undervise en klasse i et emne, som jeg følte ville være særdeles vanskeligt. Natten forinden bad jeg om vejledning og gik derpå i seng, men var stadig urolig i mit sind. Da jeg vågnede, kom en bestemt tanke til mig, som jeg fortalte klassen om senere denne dag. Bagefter kom en ung mand og talte med mig: »Den lektie var til mig. Nu ved jeg, hvad jeg skal gøre.« Jeg erfarede senere, at denne klasse var hans første kontakt med Kirken i mange år. Han bragte derpå sit liv i orden og udførte til sidst en trofast mission. Han oplever nu den lykke, som er forbundet med at holde de evige pagter. Han besidder næstekærlighedens gave, fordi han har modtaget Kristi forsonende kærlighed.

En tredje betydning af kærligheden er at besidde en kærlighed, *som* Kristus nærer. Folk er med andre ord genstand for en Kristus-lignende kærlighed. Nephi sagde: »Jeg nærer kærlighed til mit folk ...

Jeg nærer kærlighed til jøderne ...

Jeg nærer også kærlighed til ikke-jøderne« (2 Nephi 33:7-9).

Hvordan opnåede Nephi denne kærlighed, som han nærede til alle? Han må have levet i forventning om det guddommelige bud, som senere ville blive forkyndt af Frelseren som nøglen til at udvikle kærlighed: »En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: *ligesom jeg har elsket jer*, skal også I elske hverandre« (Joh. 13:34, fremhævning tilføjet).

Jesu kærlighed var og er uløseligt forbundet med et liv i tjeneste og offer og er samtidig et resultat deraf. Vi kan ikke udvikle en kærlighed som den Kristus besidder, uden at vi øver os i den proces, som Mesteren foreskrev.

Apostlen Johannes var ikke blot elsket af Herren, men han elskede også andre *på samme måde* som Herren. Johannes bekræftede denne proces ved at sige: »Derved har vi lært kærligheden at kende, at Han satte sit liv til for os; så er også vi skyldige at sætte livet til for brødrene« (1 Joh. 3:16).

Er det noget tilfælde, at missionærerne giver en del af deres liv for at tjene andre, og derefter kommer hjem og vidner om deres store kærlighed til de mennesker, som de har tjent? Er det noget under, at biskopper og andre ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne, som ofrer sig for andre, fyldes med kærlighed til de mennesker, som er modtagere af deres indsats? Findes der nogen større kærlighed blandt mennesker end den kærlighed, der findes hos en moder, der vil ofre alt for sit barn? Mange, som ønsker at besidde en kærlighed, som Jesus', opnår den på samme måde, som han gjorde.

Mormon Youth Chorus sørger for musikken ved mødet lørdag eftermiddag.

På et tidspunkt skulle min hustru bort en weekend, og hun bad derfor en af søstrene i wardet om at overtage hendes lektie i Hjælpeforeningen. I løbet af ugen efter klassen kom denne søster hjem til os og afleverede lektiehæftet. Hun havde også taget et friskbagt brød med til min hustru og en håndskrevet besked, som lød: »Jeg elsker dig. Du er et meget specielt menneske. Tak fordi du tænkte på mig.« Hun var taknemmelig for at være blevet bedt om at tjene. Hun var fuld af Kristi kærlighed.

Kærlighed er ikke blot et begreb eller et princip, og heller ikke blot et ord til at beskrive gerninger eller holdninger. Det er snarere en indre tilstand, som skal udvikles og opleves, for at man kan forstå den. Vi har kærlighed, når det er blevet en del af vores natur. Mennesker, som er næstekærlige, nærer kærlighed til Frelseren, har modtaget hans kærlighed og elsker andre på samme måde, som han gør.

Begrebet er ikke udtrykt med et ord i Det Gamle Testamente, men profeterne i fordums tid forstod behovet for næstekærlighed på samme måde, som apostlen Paulus og profeterne i Det fordums Amerika gjorde det. Og disse profeter kendte og underviste i »den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed« (Moroni 7:47). Måske har Kristi fjender med vilje fjernet disse frelsende sandheder fra de hellige skrifter, som del af de ligefremme og værdifulde lærdomme, som Nephi på profetisk vis sagde ville blive fjernet (Se 1 Nephi 13:20-29).

Kærlighed blev kun delvis forklaret i Det Nye Testamente. Men takket været Mormons Bog, som er endnu et vidne om Kristus, er dette evige begreb blevet gengivet til os. Jeg vidner om, at vi, når vi efterlever dette bud, kommer nærmere til Gud. Ja, vi vil blive ham mere lig.

Vi kan hver især og samlet opleve den fred og lykke, som nephiterne oplevede i næsten 200 år for længe siden: »Og der fandtes ingen strid i landet, fordi Guds kærlighed boede i folkets hjerte« (4 Nephi 1:15). Jeg ved dette, ligeså sandt som jeg ved, at Frelseren lever. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Glæden, da håbet blev opfyldt

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

»Mit budskab til jer … er ganske enkelt dette: Herren har herredømmet. Han kender enden fra begyndelsen.«

At leve i disse vanskelige tider, brødre og søstre, kræver, at vi hver især bevarer et positivt fortrøstningsfuldt syn på fremtiden. Jeg bliver i dag oftere end tidligere adspurgt om tidernes tegn, og om jeg tror, at verdens ende er nær. Mit svar er det samme, som Jesus gav for omkring 2.000 år siden: »Men den dag eller time kender ingen, ikke engang englene i Himmelen, ja ikke engang Sønnen, kun Faderen.

Pas på, vær årvågne! thi I ved ikke, når tiden er der« (Mark. 13:32-33).

Da Jesus blev spurgt om tegnet på hans komme, sagde han: »I skal komme til at høre krigslarm og krigsrygter. *Se til, at I ikke lader jer skræmme, thi det må komme således*. Dog, det er endnu ikke enden.

Thi folk skal rejse sig mod folk, og rige mod rige, og der skal være hungersnød og jordskælv både her og der.

Men alt det er kun veernes begyndelse« (Matt. 24:6-8; fremhævelse tilføjet).

Selv om profetierne fortæller os, at disse ting skal ske, udtrykker flere og flere mennesker stor uro over det, der ser ud til at være en stadig stigning i antallet af katastrofer over hele verden. Som medlemmer af Kirken må vi ikke glemme Frelserens formaning: »Se til, at I ikke lader jer skræmme, thi det må komme således.« Det er vanskelige tider, hvor naturkræfterne synes at slippe en flodbølge løs af »hungersnød og jordskælv både her og der.«

For nylig læste jeg en avisartikel, der citerede en statistik fra USAs Geological Survey, som angav, at jordskælv over hele verden tog til i hyppighed og i styrke. I henhold til artiklen var der kun to større jordskælv i 1920'erne – dvs. jordskælv, der måles til mindst 6 på Richter-skalaen. I 1930'erne var tallet steget til fem, og derpå faldt det til 4 i 1940'erne. Men i 1950'erne var der 9 større jordskælv, efterfulgt af 15 i 1960'erne, 46 i 1970'erne og 52 i 1980'erne. Der har næsten allerede været lige så mange større jordskælv i 1990'erne som i hele 1980'erne.

Verden oplever en voldsom uro, både fysisk og socialt. Her i USA vakler vi stadig lidt efter to utroligt ødelæggende orkaner. Befolkningen i Filippinerne kan ingen ende se på ødelæggelserne efter vulkanen Pinatubos udbrud. Hungersnød har godt tag i dele af Afrika, hvor tragiske menneskelige lidelser er fremherskende. I et mindre omfang påvirker sult millioner af mennesker, selv i lande med en høj levestandard.

Politisk uro, krig og økonomisk kaos er udbredt i mange dele af verden, og plager som pornografi, narkotikamisbrug, umoralitet, AIDS og børnemishandling bliver mere og mere tyngende for hver dag. Medierne har travlt med at mætte en åbenbart umættelig tørst hos publikum efter mord, vold, nøgenbilleder, sex og blasfemi. Er dette ikke den dag, som Moroni talte om, da han skrev: »Se, jeg taler til jer, som om I var nærværende, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist mig jer, og jeg kender jeres gerninger« (Mormon 8:35). Og derefter profeterede han om verdens tilstand, som den er i dag.

Søskende, om denne tid er de sidste dage eller ej eller blot »veernes begyndelse«, som Frelseren forudsagde, så vil en del finde vores liv fyldt med frustrationer, skuffelser og sorg. Mange føler sig ude af stand til at klare det kaos, der synes at være fremherskende i verden. Andre sørger over familiemedlemmer, som bliver båret ned ad floden af en hastig og rasende strøm af svækkede værdinormer og forfaldne moralske standarder. Især børn lider, mens samfundet driver længere og længere væk fra Guds bud.

Mange har tilmed selv opgivet og accepterer det ugudelige og onde i verden som uopretteligt. De har opgivet håbet. De har bestemt sig for at holde op med at forsøge at gøre verden til et bedre sted, hvor de og deres familier kan leve. De har opgivet i fortvivlelse.

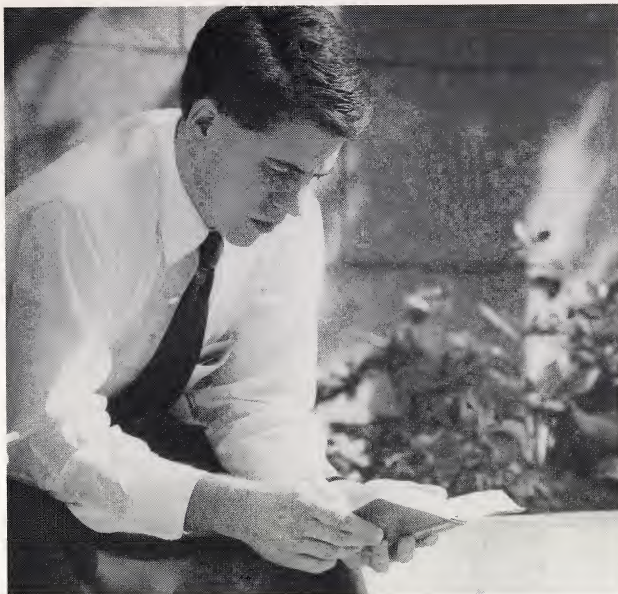
Jeg indrømmer, at vi har rigelig grund til at være dybt bekymret, fordi vi ikke finder nogen hurtige svar på tilsyneladende uløselige problemer for menneskeheden. Men uanset dette mørke billede, der i den sidste ende vil blive værre, må vi aldrig tillade os at opgive håbet! Moroni, som havde set vor tid, sagde: »Derfor er det nødvendigt at have tro; og dersom det er nødvendigt at have tro, så er det også nødvendigt at have håb« (Moroni 10:20).

Til alle, som har oplevet fortvivlelse og mangel på håb, tilbyder jeg Herrens ord gennem profeten Joseph Smith: »Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig imod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd …

Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke« (L&P 6:34, 36), »og således vil jeg være midt iblandt jer« (L&P 6:32).

Mit budskab til jer, mine brødre og søstre, er ganske enkelt dette: Herren har herredømmet. Han kender enden fra begyndelsen. Han har givet os tilstrækkeligt med instruktioner til, at vi kan komme sikkert gennem denne krise, hvis vi følger dem. Hans hensigter vil blive opfyldt, og en dag vil vi forstå de evige årsager til alle disse begivenheder. Vi må derfor være forsigtige med ikke at overreagere, og vi bør heller ikke være optaget af ekstreme forberedelser, men det vi skal gøre er at holde Guds bud og aldrig miste håbet!

Men hvor finder vi håb midt i så megen uro og midt i alle disse katastrofer? Ganske enkelt, så er vores eneste håb om åndelig sikkerhed i disse urolige tider at vende vores

sind og vores hjerte til Jesus Kristus. Profeten Mormon lærte os: »I skal håbe gennem Kristi forsoning og hans opstandelses kraft at blive oprejst til evigt liv, og dette som følge af jeres tro på ham i overensstemmelse med forjættelsen.

Dersom da et menneske har tro, må han nødvendigvis have håb; og uden tro kan der intet håb være« (Moroni 7:41-42).

Tro på Gud og på hans Søn, Jesus Kristus, er absolut nødvendigt, for at vi kan bevare et velafvejet perspektiv i tider med prøvelser og vanskeligheder. Husk på, at der intet vil ske i vores tilværelse, som han ikke forstår. Alma lærte: »Og han skal gå frem og lide sorg og smerte og alle slags fristelser, for at ordet må blive fuldbyrdet, som han siger: Han vil påtage sig sit folks sorger og smerter« (Alma 7:11).

Vend jer til ham, hvis I er nedtrykte og kæmper med at finde et formål med jeres liv. Bevæbnet med troens skjold kan vi overvinde mange af vore daglige udfordringer og overmande vore største svagheder og vores angst, fordi vi ved, at når vi gør vores bedste for at holde Guds bud, vil vi klare os, uanset hvad der sker.

Det behøver selvfølgelig ikke at betyde, at vi nødvendigvis vil blive sparet for lidelser og sorg. Retfærdighed har aldrig udelukket modgang. Men tro på Herren Jesus Kristus – *virkelig* tro, hvor vi med hele vores sjæl udøver urokkelig tro – er en kraft, der regnes med i universet. Det kan være den kraft, hvorigennem mirakler udvirkes. Eller det kan være en kilde til indre styrke, hvorigennem vi finder fred, tryghed og det fornødne mod til at klare os.

Når vi sætter vores tro og tillid i arbejde, bliver håbet født. Håb kommer af tro og giver mening og formål med alt, hvad vi gør. Det kan tilmed give os den fredfyldte overbevisning, som vi behøver for at leve lykkeligt i en verden, der er overmoden af ugudelighed, katastrofer og uretfærdighed.

Mod slutningen af Frelserens mission på jorden gav han dette beroligende håb til sine elskede disciple: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløse« (Joh. 14:27).

Håb er et kosteligt princip at leve på. Men nogle blandt os har måske mistet alt håb på grund af synd og overtrædelser. En person kan synke så langt ned i verdens gerninger, at han ingen udvej kan se og mister alt håb. Min bøn til alle, som er faldet i denne djævelens fælde, er, at de aldrig giver op! Uanset, hvor desperat alt ser ud, eller hvor desperat det endnu måtte blive, så tro mig, der er altid håb. Altid.

For nylig havde jeg det privilegium at forestå de beseglende ordinanser i templet for en vidunderlig familie. Det var en smuk højtidelighed, sådan som sådanne ceremonier næsten altid er. Men hvis I havde kendt faderen i denne familie for en del år siden, ville I have forstået, hvilket mirakel der fandt sted i Herrens hus den dag. Med hans tilladelse citerer jeg fra et brev, han skrev til mig:

»Jeg blev født som medlem af Kirken og blev undervist i evangeliet på min mors knæ. På grund af hendes ihærdighed og udholdenhed vakte hun en svag glød af et vidnesbyrd, som aldrig forlod mig selv i de hårdeste perioder af mit liv. I mine teenageår ramte Satan mig hårdt. Det var sidst i 1960'erne og først i 1970'erne, en tid med megen forvirring, og Satan var slem ved mig. Jeg stiftede bekendtskab med narkotika, fri kærlighed, masser af sjov og resten af verden var uden betydning. Fra min første slurk spiritus begyndte jeg langsomt at blive værre. Efter alkohol var det langt lettere at bruge andre stimulanser. For at bruge narkotika er man nødt til at være en god løgner. Man lærer at gøre alt, hvad der kræves for at skjule sin opførsel for andre.

Efter at have levet i mange år på denne måde syntes hele min moralske karakter at være fuldstændig slidt ned. Jeg havde kun meget lidt samvittighed tilbage, og jeg var sunket til bunds i fortvivlelse og modløshed. Jeg så venner dø af narkotika og selvmord. Som tiden gik, kom mine venner og jeg også i kontakt med retssystemet. Mange af mine tidligere venner sidder faktisk stadig i fængsel. Havde det ikke været for det lille glimt af et vidnesbyrd, som min mor havde givet mig, da jeg var barn, hvorved jeg vidste, at vor himmelske Fader stadig kunne elske mig, ville det nok ikke være sandsynligt, at jeg kunne skrive dette brev i dag.«

Nogle forældre ville måske opgive håbet for denne fortabte søn, men ikke denne mands mor. Hun blev ved med at tro på, at han ville finde vej tilbage til sin barndoms lærdomme og igen sætte sin lid til Herren Jesus Kristus. Med kærlighed og støtte fra sin familie og venner var det præcis, hvad han gjorde. Lad mig igen læse fra hans brev:

»Hvis der er noget, jeg har lært, er det, at uanset hvor fortabt man føler sig, uanset hvor dybt man er sunket, kan der opnås tilgivelse og fred. Jeg har lært, at jo længere man driver bort fra Herren, jo vanskeligere er det at vende tilbage til ham og hans lærdomme. Men da jeg først åbnede mit hjerte og kaldte på vor himmelske Fader i bøn og bad ham om at hjælpe mig i hans Søns, Jesu Kristi navn, da lærte jeg at kende styrken i

omvendelse og velsignelserne ved at adlyde Guds befalinger.«

Søskende, jeg ville ønske, I alle kunne have været der sammen med os i templet den dag og have mærket glæden, da håbet blev opfyldt. Jeg er sikker på, at I ligesom jeg ville have fornemmet den fornyede kærlighed til Gud og den uendelige lykke, der fyldte min vens mors hjerte, da hendes fire sønner, deres ægtefæller og andre familiemedlemmer omgav hende i beseglingsværelset.

Apostlen Paulus lærte os, at tre guddommelige principper danner en grundvold, hvorpå vi kan bygge vores liv. De er tro, håb og kærlighed (se 1 Kor. 13:13). Tilsammen støtter de os ligesom benene på en skammel med tre ben. Hvert princip er betydningsfuldt i sig selv, men hver af dem spiller også en vigtig støttende rolle. De er hver især ufuldstændige uden de andre. Håb hjælper troen med at udvikle sig. Tilsvarende vækker sand tro også håb. Når vi begynder at miste håbet, vakler vi også i omfanget af vores tro. Principperne tro og håb i samarbejde skal ledsages af kærlighed, der er det største af alt. Ifølge Mormon er det »den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed« og den »forbliver evindelig« (Moroni 7:47). Det er den fuldendte tilkendegivelse af vores tro og håb.

Tilsammen vil disse tre evige principper hjælpe os med at få det evige perspektiv, som vi har brug for, når vi står over for livets vanskeligste udfordringer, bl.a. de profeterede prøvelser i de sidste dage. Virkelig tro skaber håb til fremtiden; den gør det muligt at se udover os selv og vores nuværende bekymringer. Styrket af håb påvirkes vi til at udvise Kristi rene kærlighed gennem lydighed og kristne gerninger i hverdagen.

Jeg forsikrer jer om, mine søskende, at vor himmelske Fader er opmærksom på os, både individuelt og samlet. Han forstår de åndelige, fysiske og følelsesmæssige vanskeligheder, vi møder i verden i dag. De er rent faktisk alle en del af hans plan for vores evige udvikling. Og hans løfte til os er sikkert: »Dog skal den, der holder ud i troen og gør min vilje, overvinde alt« (L&P 63:20).

Frelseren har lovet, at »intet våben, der smedes mod dig, skal dú ... Dette er Herrens tjeners lod« (3 Nephi 22:17).

Må vi alle finde den »Guds fred, som overgår al forstand« (Fil. 4:7), som kun kan findes gennem kærlighed, tro og håb.

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at jeg ved, at Herren Jesus Kristus lever. Han har genoprettet sin kirke på jorden gennem profeten Joseph Smith. Vores forvisning om evigt liv hviler på vores kærlighed til Gud og overholdelse af hans bud. Denne viden giver mig håb og tro. Må det også være således med jer hver især, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Det åndelige vidnesbyrds glædesblus

Ældst Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

»Jeg vil give jer tre forslag, som vil opflamme det personlige vidnesbyrd som en beskyttelse mod ondskabens ulve, der lusker omkring.«

For mange år siden strejfede store ulveflokke om i det ukrainske landskab og gjorde rejsen i denne del af verden meget farlig. En sådan ulveflok nærede ingen frygt. De lod sig ikke skræmme af mennesker eller af noget våben, som var til rådighed dengang. Det eneste, der syntes at gøre dem bange, var ild. Derfor fandt rejsende, som undervejs blev nødsaget til at opholde sig uden for byerne, ud af at bygge store bål og sørge for, at de brændte natten igennem. Så længe ilden brændte godt, holdt ulvene sig væk. Men fik ilden lov til at gå ud, begyndte ulvene at angribe. De rejsende forstod, at det at bygge og vedligeholde en knitrende ild ikke alene var et spørgsmål om behagelighed. Det var et spørgsmål om overlevelse (se Mary Pratt Parrish, General Conference, april 1972, s. 25).

Vi behøver ikke beskytte os mod ulveflokke, når vi rejser på vejene i dag, men rent åndeligt står vi over for Satans lumske ulve i form af fristelse, ondskab og synd. Vi lever i en farlig tid, hvor disse glubske ulve strejfer rundt i det åndelige landskab for at søge efter den, som måtte være svag i troen eller i sin overbevisning. Peter beskrev i sit første brev Satan sådan: »Jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge« (1 Pet. 5:8). Herren sagde til Joseph Smith: »Dine fjender kryber omkring dig som ulve efter lammets blod« (L&P 122:6). Vi er alle sårbare over for angreb. Men vi kan styrke os selv med den beskyttelse, som et brændende vidnesbyrd giver på samme måde som et bål, der er blevet opbygget og vedligeholdt omhyggeligt.

Der findes desværre nogle medlemmer i Kirken, som oprigtigt tror, at deres vidnesbyrd er et luende bål, men som i virkeligheden kun besidder en svag blafren fra et stearinlys. Deres trofasthed har mere noget at gøre med vane end med hellighed. Og deres søgen efter personlig retskaffenhed vil altid komme i anden række efter deres søgen efter personlige interesser og glæder. Disse rejsende på livets landevej vil med et sådant svagt vidnesbyrds lys som beskyttelse, være et let offer for modstanderens ulve.

Frelseren forstod, at mange af hans disciple ville komme til at kæmpe med de prøvelser, der følger med at være en sand discipel. Derfor lærte han dem, hvordan de skulle opbygge et brændende vidnesbyrd. Jesus tilbragte natten før sin korsfæstelse sammen med sine elskede tolv apostle, hvoraf de fleste havde været sammen med ham under det meste af hans tjenestegerning. De nød påskemåltidet sammen og i løbet af denne hellige aften så Herren på Peter, som var den første apostel og hans loyale ven. Herren, der vidste, hvad der ville blive kræ-

vet af Peter efter Jesu himmelfart, sagde: »Simon, Simon! se, Satan begærede jer for at sigte jer som hvede.

Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe. Og *når du engang omvender dig*, da styrk dine brødre« (Luk. 22:31-32, fremhævelse tilføjet).

Forestil dig et øjeblik, at du er Peter. For tre år siden bad en hellig fremmed dig om at sætte din båd og dine net til side, det som skulle forsørge din familie, hvorpå han bad dig om at følge sig. Det gjorde du uden tøven, og du er de sidste tre år blevet ved med at følge, elske og støtte ham. Du har set ham beskæmme de vise, trøste den trætte og den plagede, helbrede syge og opvække døde. Du har set ham overvinde onde ånder, stilne det oprørte hav, og du har selv nogle få minutter vandret på vandet hen mod ham. Du var sammen med ham, da Moses og Elias viste sig for ham. Du så ham blive forklaret for øjne af dig. Du har viet hele dit liv til ham. Og nu sætter han spørgsmålstegn ved din hengivenhed ved at instruere dig om at styrke dine brødre, »når ud engang omvender dig«. Peter blev overrasket. Han forsikrede Herren: »Herre! med dig er jeg rede til at gå både i fængsel og i døden« (Luk. 22:33). Men Jesus vidste og forstod. Han fordømte ikke Peter for mangel på overbevisning. Peter viste sin overbevisning, da Herren blev arresteret. Men Frelseren prøvede snarere at fortælle Peter, hvad han måtte gøre, når hans vidnesbyrd blev bedre forankret.

Herren forstår dig og mig på samme måde, som han forstod Peter, når vore vidnesbyrd ikke er det luende bål, som du og jeg tror, at det er eller ønsker, at det var. Dette vidnesbyrd er måske af og til sammensat på uklog vis, bygget på et socialt grundlag bestående af programmer og personer i stedet for den faste klippe, som den personlige åbenbaring er. Du har måske tilladt dit vidnesbyrds flamme at blafre gradvist gennem år, hvor du ikke har brugt det, da du har været åndelig selvtilfreds.

Uanset årsagen til, at dit vidnesbyrd måske er ved at blive svagt, så opfordrer Herren dig kærligt til at komme til ham og blive styrket i ham. Han sagde til Moroni: »Og dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge ... thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Ether 12:27).

Nogle af dem, som er svage i troen og vidnesbyrdet, er ikke klar over, hvor risikabel deres situation er. Og mange af dem vil sandsynligvis blive fornærmet over en sådan antydning. De løfter deres højre hånd for at opretholde Kirkens ledere og knurrer derpå og klager over, at en beslutning ikke lige er efter deres hoved. De gør krav på at være lydige mod Guds befalinger, men har ingen problemer med at købe stort ind om søndagen og derpå bede Herren om at velsigne maden. Nogle siger, at de ville give deres liv for Frelseren, men afslår at tjene i børnehaven.

Frelseren talte tydeligt om mennesker, som »holder sig nær med sin mund og ærer mig med sine læber, mens hjertet er fjernt fra mig« (Es. 29:13). Hans ord var: »Ikke enhver, der siger til mig: 'Herre, Herre!' skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.

Mange skal sige til mig på hin dag: 'Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?' Og da vil jeg sige dem rent ud: 'Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret'« (Matt. 7:21-23).

Der er ingen af os, der ønsker, at Herren skal sige sådanne skuffende ord til os. Det er derfor nødvendigt, at du gør alt, hvad der står i din magt for at være helt sikker på, at det åndelige vidnesbyrds bål brænder godt nok til, at det kan holde mørkets ulve væk. Vi kan altid bruge mere optændingsbrænde. Som apostlen Paulus sagde, så gælder dette for hver eneste af os: »Alle har jo syndet og mangler herligheden fra Gud« (Rom. 3:23). Der er ingen af os, der er kommet så langt, at vi ikke behøver at styrke vores vidnesbyrd hele tiden. Jeg vil give jer tre forslag, som vil opflamme det personlige vidnesbyrd som en beskyttelse mod ondskabens ulve, som lusker omkring for at true vores åndelige sikkerhed.

Vi må for det første sikre os, at vores vidnesbyrd er bygget på en solid tro på Herren Jesus Kristus. Selv om vi nyder fællesskabet med de hellige og nærer stærke og gode følelser for Kirkens inspirerede programmer, så må vi huske, at vi kun har et eneste sikkert anker for sjælen. Profeten Helaman sagde det således, da han underviste sine sønner:

»Og nu, mine sønner, ihukom, ihukom, at det er på vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold, så at når djævelen sender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når al hans hagl og frygtelige uvejr skal ramme jer, at det da ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den evige pines afgrund på grund af klippen, som I er bygget på, hvilken er en sikker grundvold, en grundvold, som menneskene ikke kan falde på, dersom de bygger derpå« (Hel. 5:12).

Måske er du en af de medlemmer af Kirken, som første gang kom i kontakt med evangeliet gennem Tabernakelkorets smukke musik. Måske er du blevet velsignet gennem Kirkens velfærdsprogram, når du har fulgt profeternes råd om at sørge for et forråd af nødvendigheder. Det er altsammen vidunderlige og inspirerede aspekter af Kirken, som Gud har tilvejebragt for at hjælpe med til at bringe sine børn til Kristus. Men de er midler og ikke mål i sig selv. Vi bør fokusere vore tilbedelse på ret vis på vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus.

Vi hører ofte om medlemmer, som ikke kommer i Kirken, fordi en leder, en lærer eller et medlem har sagt eller gjort noget, der har fornærmet dem. Andre er blevet rystet i deres tro, når Brødrene har truffet en afgørelse, som de ikke var enige i. I sådanne

tilfælde spekulerer jeg på, hvilken tro disse mennesker besidder, og om den er sikkert grundfæstet i vidnesbyrdet om Herren, Jesus Kristus, eller blot baseret på deres egne ideer og sociale forståelse af, hvordan Kirken og dens medlemmer bør være.

Skrifterne lærer os: »Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand« (Ordspr. 3:5). Frelseren lærte os i sin bevægende bøn, som er nedskrevet i Johannes det syttende kapitel: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus« (Joh. 17:3).

Det bør have førsteprioritet hos os at opbygge et vidnesbyrd på basis af et oprigtigt og personligt forhold til vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus og vores tro på dem bør have førsteprioritet hos os.

Når vi er forankret i denne tro, er vi rede til mit andet forslag – endnu et lag optændingsbrænde på vidnesbyrdets bål – det er ydmyg og oprigtig omvendelse. Få ting kan slukke Helligåndens brænden i hjertet hos den enkelte hurtigere end synd gør. Synden sløver de åndelige sanser, forringer ens tillid og personlige sikkerhed og adskiller synderen fra Frelseren. Det menneske, som bærer rundt på en uomvendt synd, er mere tilbøjelig til at efterrationalisere yderligere ulydighed. Og jo mere man efterrationaliserer synden, jo større muligheden er der for at blive tilintetgjort af Satans ulve.

Få mennesker vil stille spørgsmål ved den mulige åndelige risiko ved store synder som mord eller utroskab i ægteskabet. Men hvad men den person, som bruger arbejdsgiverens tid til at udføre personlige projekter, den person, som sniger sig ind og ser en pornografisk film; den elev, som snyder i skolen; den person, som kritiserer andre urimeligt eller den forælder, som mener, at familiehjemmeaften er en god ting – for andre.

Den enkle kendsgerning er denne: Alt, hvad der ikke får os til at komme nærmere til Gud, fører os bort fra ham. Der findes ikke noget neutralt mellemstykke, ikke nogen tåget, grå zone, hvor vi kan synde lidt uden samtidig at opleve et åndeligt forfald. Det er årsagen til, at vi må omvende os og komme til Kristus dagligt på vore ydmyge knæ, så vi kan forhindre, at vores vidnesbyrds bål bliver slukket af synden.

Mit tredje forslag er, at vi følger Frelserens eksempel. Han var eksemplet.

Vi kan i enhver sammenhæng og under ethvert forhold spørge os selv, hvad Jesus ville gøre, og derpå stikke vor kurs af i henhold hertil. Hvilken slags hjemmelærer ville Frelseren være? Ville han af og til springe et besøg over hos en familie? Ville han besøge dem uden et budskab? Eller ville han betjene sine familier som den gode Hyrde, han er, med konstant omsorg og kærlig venlighed? Vi ved dybt i vore hjerter, hvilken slags lærer Jesus ville være, ligesom vi ved, hvilken slags biskop, lærer, primaryleder, sekretær eller vejleder for de unge han ville være. Selv om vi i dette liv aldrig kunne leve op til hans enestående standarder, så vil vores forsøg herpå lede os til at handle langt bedre, end vi ellers ville have gjort,

Vi kan anvende samme princip på alle andre områder. Hvilken slags forælder ville Jesus være? Hvilken slags nabo, arbejdsgiver, elev eller ven ville han være? Hvis vi lever vores liv så nært i overensstemmelse med det eksempel, som Frelseren var, vil vore vidnesbyrd hele tiden blive forstærket, og vor åndelige vidnesbyrds bål vil aldrig blive reduceret til aske.

Vi lever i en farlig tid. Satans indflydelse er ofte uimodsagt og overvældende. Husk det løfte, som Gud har givet til dem, der opbygger og vedligeholder et brændende vidnesbyrd for at modstå de ulve, som truer os. Dette er hans løfte: »Frygt ikke, thi jeg er med dig, vær ej rådvild, thi jeg er din Gud! Med min retfærds højre styrker, ja hjælper, ja støtter jeg dig« (Es. 41:10).

Medlemmer af De Halvfjerds.

Kirkens styrke ligger i den dybde og vitalitet, som medlemmernes personlige vidnesbyrd har. Et fast og sikkert vidnesbyrd vil være forskellen mellem trofasthed og utilfredshed.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at vi for at kunne nyde et lykkeligt, belønnende og åndeligt liv, først må sikre os, at vore vidnesbyrd er baseret på troen på Herren Jesus Kristus, på ydmyg og oprigtig omvendelse og på at følge Frelserens eksempel.

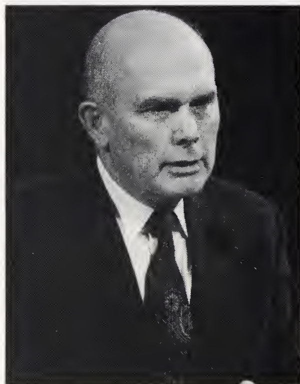
Jeg ved, at vor himmelske Fader lever, og at han elsker sine børn. Hans Søn, Jesus Kristus, er vor Frelser og Forløser. Kristi forsoning tilvejebringer udødelighed og mulighed for evigt liv for os alle. Ja, for den form for liv, som Gud lever, hvis vi omvende os fra vore synder og være oprigtige og trofaste i efterlevelsen af befalingerne. Joseph Smith er Guds profet. Herren genoprettede gennem ham Jesu Kristi evangelium i disse sidste dage. Præsident Ezra Taft Benson er vores profet i dag. Jeg vidner om disse guddommelige sandheder i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præstedømmets møde
Den 3. oktober 1992

Bibelske historier og personlig beskyttelse

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

»Trofaste sidste dages hellige vil blive beskyttet mod den ondes magt ... indtil de har udført deres mission på jorden«.

Mine kære brødre, dette er en vigtig stund, hvor bærere af det hellige præstedømme over hele jorden samles for at modtage instruktion og inspiration. Ligesom mange andre ældre mænd i denne forsamling, så har jeg også sønner og børnebørn, som lytter forskellige steder. Vi ønsker, at dette møde må blive værdifuldt og interessant for de unge mænd i præstedømmet. Jeg henvender mig hovedsageligt til dem.

Da jeg var dreng, brugte jeg de fleste af mine aftener på at læse bøger. En af mine favoritter var *Hurlbut's Story of the Bible.* Den var udgivet af en protestantisk præst for at hjælpe med at undervise unge mennesker i Bibelens sandheder og indeholdt 168 historier fra Bibelen.

Jeg elskede disse historier og jeg læste dem igen og igen. Jeg vil fortælle jer om mine yndlingshistorier og kommentere det, som de lærte mig og den virkning, som de har haft på mit liv. Jeg begynder med en beretning, som jeg troede, jeg forstod som dreng, men som jeg ikke begyndte at forstå før meget senere.

Herren talte til Abraham og fortalte ham, at han skulle tage sin eneste søn Isak og gå op på toppen af et højt bjerg i Morija land og »bringe ham der som brændoffer på et af bjergene« (2 Mos. 22:2).

Abraham stod op tidligt næste morgen og sadlede et af sine dyr, hvorefter de påbegyndte rejsen. Jeg tror, at Isak må have følt sig meget privilegeret over at kunne være sammen med sin far på en sådan rejse.

Den tredje dag på rejsen steg Abraham og Isak op på bjerget for at tilbede Herren. Som de fleste unge mænd var Isak også nysgerrig. Han så ilden og træet og kniven, som de havde med, »men«, spurgte han sin far, »hvor er dyret til brændofferet?« (1 Mos. 22:7). Jeg forstod ikke fuld ud, før jeg selv fik mine egne sønner, den smerte, som Abraham må have følt, da han svarede ganske enkelt: »Gud vil selv udse sig dyret til brændofferet, min søn« (1 Mos. 22:8).

Da de kom til det foreskrevede sted, byggede Abraham et alter og lagde brænde på det. Så siger Bibelen: »Abraham ... bandt sin søn Isak og lagde ham på alteret oven på brændet« (1 Mos. 22:9). Hvad tænkte Isak, da hans far Abraham gjorde noget så mærkeligt som dette? Biblen nævner ingen kamp eller indsigelse. Isaks tavshed kan kun forklares ved den tillid og lydighed, som han viste sin far.

Derpå siger Bibelen: »Abraham greb kniven og rakte hånden ud for at slagte sin søn« (1 Mos. 22:10).

Som I ved, havde Abraham klaret sin prøve, og Herren reddede den unge Isak. »Ræk ikke din hånd ud mod drengen« befalede en engel Abraham (1 Mos. 22:12). En vædder var blevet fanget i de tætte grene og blev ofret som brændoffer i stedet for Isak.

Som ung var jeg meget fascineret over det spændende ved denne historie og var meget imponeret over Isaks lydighed. Men da jeg blev ældre, lærte jeg, at der i Abrahams og Isaks oplevelse lå det, som man i skrifterne kalder et *mønster*, som er en lignelse om eller en påmindelse om noget andet. Profeten Jakob i Mormons Bog sagde, at befalingen til Abraham om at ofre sin søn Isak var et »forbillede på Gud og hans enbårne Søn« (Jakobs Bog 4:5).

Denne beretning viser også Guds godhed ved at beskytte Isak og ved at tilvejebringe en erstatning, så han ikke skulle dø. På grund af vore synder og vor dødelighed er vi ligesom Isak dømt til at dø. Når alt andet håb er forbi, vil vor himmelske Fader tilvejebringe Guds Lam, og vi vil blive frelst ved hans offer.

Apostlen Paulus fortalte, at »ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt ... til at optugte i retfærdighed« (2 Tim. 3:16). Vi modtager optugtelse i retfærdighed ved hjælp af de oplevelser, som er nedskrevet i skrifterne. De tilvejebringer det, som vi kan kalde for situationsanalyser af de resultater, som kommer gennem ved at holde eller bryde Guds befalinger.

Et eksempel herpå, som især har stor betydning for unge mennesker, var den unge Josef, som blev solgt til Egypten. Selv om Josef kun var slave, så var hans evner så imponerende, at hans herre satte ham over alt, hvad han besad både i huset og på marken (se 1 Mos. 39:4-6). Josef kom nu i sin magt og prominente stilling til at stå over for en prøve.

Hans herres hustru fristede ham til at bedrive hor sammen med hende. Josef afviste hendes tilnærmelser og fortalte hende, at han ikke vil svigte den tillid, som hendes mand havde vist ham, eller den endnu større tillid, som han ville svigte, ved at synde mod Gud ved at gøre det, som Josef kaldte »denne store misgerning« (vers 9). Han afviste hende igen og igen. Så en dag, da der ikke var nogen andre i huset, greb hun fat i hans tøj. Skriften siger derpå med en vidunderlig levende beskrivelse: »Men han lod kappen blive i hendes hånd og flygtede ud af huset« (vers 12).

Hvilken overbevisende instruktion til at handle retfærdigt. Denne samme belæring er også blevet givet i nutidig åbenbaring: »Gå ud fra de ugudelige. Red jer, Vær rene. I, som bærer Herrens kar. Så ske det. Amen« (L&P 38:42). Disse ord befaler os alle at følge Josefs eksempel.

Et fælles træk i mange af mine mest elskede historier fra Bibelen var den måde, hvorpå Herren beskyttede sine retskafne og trofaste sønner. Da jeg var ung, var det den del af historien om Josef, som jeg holdt mest af.

Vi husker alle, hvordan Josefs ældre brødre, som var jaloux på ham, lagde planer om at slå deres begunstigede lillebror ihjel. Efter de havde grebet Josef og kastet ham i en brønd, besluttede de at sælge ham som slave i stedet for. Og mens de fortalte deres far, at Josef var blevet slået ihjel af vilde dyr, var købmændene, som havde købt ham på Kana'ans sletter, på vej mod Egypten og slaveriet for Josef (se 1 Mos. 37).

Josef blev uretfærdigt sendt i fængsel, da han kom til Egypten. Men selv der udmærkede han sig, og Herren velsignede ham. Han kom med tiden til at tyde Faraos drøm, og blev gjort til hersker over hele Egypten. I denne magtfulde stilling var han i stand til at redde sit folk fra hungersnød og til at elske og tilgive de brødre, som havde gjort ham uret (se 1 Mos. 40-45).

Jeg var som lille dreng meget fascineret over Josefs eventyr og imponeret over, hvordan Herren havde reddet ham fra at blive myrdet, gjort til slave og sat i fængsel. Den første gang jeg læste Mormon Bog, fandt jeg denne udtalelse, at »Josef ... som blev solgt til Ægypten, og blev bevaret ved Herrens hånd« (1 Nephi 5:14). I mit senere studium af skrifterne har jeg fundet ud af, at denne form for beskyttelse er til rådighed for alle. Bibelen siger f. eks. at »de trofaste skærmer Herren« (Sl. 31:23) og at Gud er »skjold for dem, der lider på ham« (Ordspr. 30:5).

Et andet yndlingseksempel på Guds beskyttende omsorg er hyrdedrengen David. David havde en fast tro på Israels Gud, og denne tro gav ham stort mod.

Da filisternes hære havde samlet sig for at kæmpe mod israelitterne, stod den mægtige Goliat frem og udfordrede til duel. Kong Saul og hele Israel »blev ... forfærdede og grebes af rædsel« (1 Sam. 17:11). Han gentog sin udfordring dag efter dag, men der var ingen som turde møde ham.

Da den unge David kom til Israels lejr med proviant, hørte han Goliats brøl. David spurgte overrasket: »Hvem er vel denne uomskårne filister, at han vover at håne den levende Guds slagrækker?« (vers 26). David spurgte, om han skulle kæmpe mod denne mand. Kongen nægtede og sagde: »Du er en ung mand« (vers 33). David svarede med mod og tro: »Herren, som har reddet mig fra løvers og bjørnes vold, vil også redde mig fra denne filisters hånd!« (vers 37).

Da David gik ud på slagmarken, hånede Goliat ham for hans ungdom, forbandede ham ved hans egne guder og råbte, at han ville give hans kød til fuglene og markens vilde dyr (se vers 42-44).

Davids svar var et af de største udtryk for tro og mod i hele vores litteratur. Det begejstrede mig som dreng, og det gør det stadig.

»Du kommer imod mig med sværd og spyd og kastevåben, men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herres, Israels slagrækkers Guds, navn, ham, du har hånet.

I dag giver Herren dig i min hånd; jeg skal slå dig ned og hugge hovedet af dig og i dag give himmelens fugle og jordens vilde dyr din og filisterhærens døde kroppe, for at hele jorden kan kende, at der er en Gud i Israel,

og for at hele denne forsamling kan kende, at Herren ikke giver sejr ved sværd eller spyd; thi Herren råder for kampen, og han vil give eder i vor hånd« (vers 45-47).

I ved alle, hvad der skete derefter. David overvældede filisteren med at slynge en sten efter ham, og huggede hovedet af ham med dennes eget sværd. Filisterne, som blev bange, fordi deres helt var faldet, flygtede. Israels hære opløftede kampråbet og forfulgte dem og vandt en stor sejr.

Utallige mennesker er blevet inspireret af denne vidunderlige instruktion i, hvordan man lever retfærdigt. Der er tidspunkter, hvor vi hver især må stå fast over for dem, som håner os og spotter os. Nogle af os vil af og til stå over for jordiske magter, som er lige så stærke som Goliat. Når det sker, bør vi udvise det samme mod, som David havde, og den samme kraft som han besad, fordi han havde tro og gik frem i en retfærdig sag i Hærskarers Herres navn.

Vore missionærer synes også svage, forsvarsløse og kraftløse over for modstanderens bevæbning og dem, som tjener ham. Men Herren har lovet dem, at han vil »være deres skjold« (L&P 35:14), og dette løfte opfyldes hver dag mange steder overalt i verden.

Det skjold, som Herren giver de trofaste, beskytter os mod vore egne skadelige impulser. Åbenbaringen, som befaler de nutidige hellige at afstå fra alkohol, tobak, hede drikke og andre skadelige ting, lover de hellige, at »dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel« (L&P 89:21).

En anden beretning om beskyttelse handler om en profet og hans unge tjener. Eftersom Elisa havde hjulpet Israel med at drive syrerne tilbage, sendte syrerne en stor hær med heste og stridsvogne ud for at fange profeten. Da Elisas unge tjener så hærene omringe byen råbte han i frygt, men Elisa stilnede hans frygt:

»Frygt ikke, thi de, der er med os, er flere end de, der med dem!

Og Elisa bad og sagde: 'Herre, luk hans øjne op, så han kan se!' Da lukkede Herren tjenerens øjne op, og han så, at bjerget var fuldt af ildheste og ildvogne rundt om Elisa« (2 Kong. 6:16-17).

Herren greb ind for at forvirre og blinde syrerne, og de blev taget til fange af Israels hære.

Da jeg læste denne vidunderlige beretning som dreng, identificerede jeg mig altid med Elisas unge tjener. Jeg troede og håber stadig, at hvis jeg nogen sinde blev omringet af det ondes magter, når jeg var i Herrens tjeneste, at Herren da vil åbne mine øjne og give mig tro til at forstå, at når vi arbejder i Herrens tjeneste, så er de, som er med os, altid mere magtfulde end dem, som er imod os.

Bibelen beretter, at dette ikke betyder, at Guds tjenere undgår alle besværligheder, eller at de altid bliver reddet fra døden. Men den beskyttelse, som er blevet lovet Guds trofaste tjenere er lige så virkelig som på Bibelens tid.

Trofaste sidste dages hellige over hele jorden vil blive beskyttet mod den ondes magt, indtil de har udført deres mission på jorden.

For nogle er denne mission på jorden kun meget kort, således som det har været tilfældet for nogle af vore tapre unge mænd, som har mistet livet som missionærer. Men for de fleste af os er den jordiske rejse lang, og vi fortsætter vores kurs med skytsenglenes beskyttelse.

Jeg har i løbet af mit liv oplevet at blive vejledt til, hvad jeg skal gøre og oplevet at blive beskyttet mod ulykker og ondt. Herrens beskyttende omsorg har skærmet mig mod andres onde gerninger og har også beskyttet mig mod at overgive mig til mine egne værste impulser. Jeg har oplevet denne beskyttelse en varm sommernat i Chicagos gader. Jeg har aldrig fortalt om denne oplevelse offentligt. Det gør jeg nu, fordi den så overbevisende fortæller om mit emne.

Min hustru June havde deltaget i et funktionærmøde i wardet. Da jeg kom for at køre hende hjem, tog vi en søster med for at køre hende hjem på vejen hjem. Hun boede i det nærliggende Woodlawn-området, hvor en bande ved navn Blackstone Rangers holdt til.

Jeg parkerede langs kantstenen uden for denne søsters lejlighed og fulgte hende ind i vestibulen og op ad trapperne til hendes dør. June blev i bilen, som holdt på 61. gade. Hun låste alle bilens døre, og jeg efterlod nøglerne i tændingslåsen i det tilfælde, at hun var nødt til at flygte. Vi havde boet i den sydlige del af Chicago i en hel del år og var vant til at tage sådanne forholdsregler.

Da jeg kom ned i vestibulen igen, kiggede jeg mig omhyggeligt omkring til begge sider, inden jeg gik ud. Jeg kunne i gadelyset se, at gaden lå øde hen med undtagelse af tre unge mænd, som gik forbi. Jeg ventede, indtil de var ude af syne og gik derpå hurtigt ud til bilen.

Da jeg kom hen til bildøren i min side og ventede på, at June skulle åbne døren, så jeg en af disse unge mænd løbe tilbage mod mig. Han havde noget i sin højre hånd, og jeg vidste hvad det var. Der var ikke tid til at komme ind i bilen og køre væk, før han kom helt hen til mig.

Heldigvis havde June, da hun lænede sig hen for at åbne døren, ud ad bagvinduet set denne fyr komme op bagved bilen bevæbnet med en pistol. Og klog som hun var, åbnede hun ikke døren. I løbet af de næste 2-3 minutter var hun en rædselsslagen tilskuer til en tildragelse, som udspillede sig lige ud for hende og virkede, som om den varede en evighed.

Denne unge mand stak en pistol i maven på mig og sagde: »Giv mig dine penge«. Jeg tog min tegnebog frem og viste ham, at den var tom. Jeg havde end ikke et ur på, som jeg kunne give ham, eftersom min urrem var gået i stykker tidligere på dagen. Jeg tilbød ham nogle mønter, som jeg havde i min lomme, men dem afslog han med et grynt.

»Giv mig dine bilnøgler,« krævede han. »De er i bilen,« fortalte jeg ham. »Sig, at hun skal åbne bilen,« svarede han. I et øjeblik overvejede jeg hvilke muligheder jeg havde, og afslog derpå. Han blev rasende. Han slog mig i maven med sin pistol og sagde: »Gør det, eller jeg slår dig ihjel.«

Selv om dette skete for 22 år siden, så husker jeg det lige så klart, som var det i går. Jeg har læst, at intet kalder så meget på din koncentration, som når en eller anden står foran dig med et våben og siger, at han vil slå dig ihjel.

Da jeg afslog, gentog han sine krav, og denne gang mere vredt og med større bevægelser med sin pistol. Jeg husker, at jeg tænkte, at han nok ikke ville skyde på mig med vilje, men hvis han ikke passede på, når han stak pistolen ind i min mave, så kunne han godt skyde mig ved en fejltagelse. Hans pistol så billig ud, og jeg var bange for den skulle gå af.

»Giv mig dine penge.« »Jeg har ikke nogen.« »Giv mig dine bilnøgler.« »De er i bilen«. »Sig, at hun skal åbne bilen.« »Det vil jeg ikke.« »Jeg slår dig ihjel, hvis du ikke gør det.« »Det vil jeg ikke.«

Inde i bilen kunne June ikke høre samtalen, men hun kunne se, hvad der skete med pistolen. Hun havde store kvaler med, hvad hun skulle gøre. Skulle hun åbne døren? Skulle hun tude i hornet? Skulle hun køre væk? Alt hvad hun overvejede syntes at kunne gøre tingene endnu værre, så derfor ventede hun og bad. Der kom da en meget fredfyldt følelse over hende. Hun følte, at tingene ville gå i orden.

Så så jeg for første gang en mulighed for at få hjælp. Bagved røveren kom der en bybus. Den standsede ca. 7 meter borte. En passager stod ud og løb væk. Derpå kiggede chaufføren direkte på mig, men jeg kunne ikke se, om han ville tilbyde at hjælpe mig.

Mens dette skete bagved den unge røver og uden for hans synsvidde, blev han nervøs og uopmærksom. Hans pistol virrede bort fra min mave, indtil løbet pegede helt ud mod min venstre side. Min arm var allerede delvis løftet, og jeg kunne med en hurtigt bevægelse gribe pistolen og kæmpe med ham uden stor fare for at blive skudt. Jeg var højere og tungere end denne unge mand, og på det tidspunkt i mit liv også en hel del mere atletisk. Jeg kunne uden tvivl have vundet denne kamp, hvis jeg kunne neutralisere hans pistol.

Men ligesom jeg skulle til at handle, oplevede jeg noget helt enestående. Jeg så ikke noget, og jeg hørte ikke noget, men jeg *vidste* noget. Jeg vidste, hvad der ville ske, hvis jeg greb pistolen. Vi ville kæmpe, og jeg ville komme til at dreje pistolen ind i den unge mands bryst. Den ville gå af, og han ville dø. Jeg forstod også, at jeg ikke kunne havde denne unge mands blod på min samvittighed resten af mit liv.

Jeg slappede af, og da bussen kørte forbi, fulgte jeg en tilskyndelse og lagde min højre hånd på hans skulder og gav ham en belæring. Vore børn var på det tidspunkt i teenagealderen, og det faldt mig derfor ganske naturligt at give belæringer.

»Hør nu«, sagde jeg. »Det her er ikke rigtigt. Det, du gør, er ikke rigtigt. Den næste bil, der kommer, er måske en politibil, og du kan blive dræbt eller sat i fængsel for dette.«

Den unge røver svarede på min belæring ved at gentage sine krav for tredje gang, mens han atter stak pistolen ind i maven på mig. Men denne gang lød hans stemme mere stilfærdig. Og da han for tredje gang sagde, at han ville slå mig ihjel, lød han ikke overbevisende. Da jeg atter afslog, tøvede han et øjeblik, stak derpå pistolen i lommen og løb bort. June åbnede bildøren og vi kørte bort, idet vi opsendte en takkebøn. Vi havde oplevet en mirakuløs beskyttelse lig de tilfælde, som var nævnt i de historier fra Bibelen, jeg læste som dreng.

Jeg har ofte overvejet betydningen af denne begivenhed i lyset af de ansvar, som jeg senere har modtaget i livet. Mindre end et år efter denne augustnat blev jeg valgt til præsident for Brigham Young University. Og næsten 14 år efter denne oplevelse, modtog jeg min nuværende kaldelse.

Jeg er taknemmelig for, at Herren gav mig det syn og gav mig styrke til at afstå fra sætte min lid til en arm af kød, men derimod sætte min lid til vor himmelske Faders beskyttende omsorg. Jeg er taknemmelig for løftet i Mormons Bog til os i de sidste dage: »Derfor behøver de retfærdige ikke at frygte«, for Herren vil »bevare de retfærdige ved sin magt« (1 Nephi 22:17). Jeg er taknemmelig for beskyttelsen, som er blevet lovet dem, der har holdt deres pagter, og som har kvalificeret sig til velsignelser, der blev lovet dem på hellige steder.

Disse og alle andre løfter til Guds trofaste børn er udtalt af Israels Gud, Herren og af hans egen mund og ved hans egen magt. Jeg vidner om denne Gud, vor Frelser, Jesus Kristus, hvis opstandelse og forsoning har bekræftet udødeligheden og tilvejebragt mulighed for og vejledning til evigt liv. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Herren vil lade de retskafne få fremgang

Ældste Dean L. Larsen
De Halvfjerds' Præsidium

»Herren er villig til at 'lade sit folk få fremgang ved at nyde godt af jordens rigdomme, når de viser, at de vil bruge denne overflod klogt, med ydmyghed og i næstekærlighed.'«

Jeg vil gerne på vegne af De Halvfjerds' Præsidium og de to kvorummers medlemmer udtrykke en meget varm velkomst til ældsterne Eyring og Pace, som nu indtager deres pladser blandt De Halvfjerds. Vi anerkender også kaldelsen til De Halvfjerds' kvorummer af 15 mænd, som præsident Hinckley tidligere præsenterede for jer og som har tjent siden midten af august. Vi byder også biskop Edgley og biskop Burton velkommen, som nu indtager deres pladser ved siden af biskop Hales, som Det Præsiderende Biskopråd i Kirken.

Vi udtrykker også hermed vores store kærlighed til og respekt for de mænd, som officielt ved denne konference har afsluttet deres embedsperiode som Halvfjerdser.

Ved Kirkens konference i Fayette i staten New York i 1831 gav Herren en åbenbaring gennem Joseph Smith, som indeholder et bemærkelsesværdigt løfte. Herren siger: »Jeg har gjort jorden rig, og se, den er min fodskammel, hvorfor jeg atter skal stå på den.

Jeg forkynder og lover at give jer endnu større rigdomme, ja, et forjættet land, der flyder med mælk og honning, over hvilken, der ikke skal hvile nogen forbandelse, når Herren kommer.

Og jeg vil giver jer det, som et arveland, dersom I søger det af jeres hele hjerte.

Og dette er min pagt med jer: I skal arve det som arveland og som arv for jeres børn til evig tid, så længe jorden står, og I skal atter eje det i evigheden og aldrig mere miste det« (L&P 38:17-20).

Herren har gennem generationer vist, at når jordens indbyggere husker ham og er lydige over for han vejledning, at han så ikke blot vil velsigne dem med åndelige velsignelser, men også med materiel overflod.

Skrifterne indeholder mange vidnesbyrd om Herrens villighed til at lade sit folk få fremgang i form af jordens rigdomme, når de viser, at de vil bruge denne overflod klogt, med ydmyghed og i næstekærlighed, og altid huske kilden til deres velsignelser.

Da Lehis folk kom til Amerika fra den gamle verden, følte de en stor afhængighed af Herren, mens de oprettede deres hjem og arbejdede for at kunne sørge for sig selv. Nephi skriver i sin optegnelse:

»Og vi iagttog Herrens bud, skikke og forordninger i alle ting ...

Og Herren var med os, og vi havde stor fremgang, thi vi såede, og vi høstede igen i mængde, og vi begyndte at tillægge os flokke og hjorde og alle slags kreaturer.

Og det skete, at vi begyndte at trives udmærket og at formere os i landet« (2 Nephi 5:10-11, 13).

Denne form for materiel fremgang har altid været noget meget skrøbeligt. Det har vist sig at være en af de største prøver, som

et folk kan blive stillet overfor. De grundlæggende menneskelige kvaliteter og andre faktorer, som skaber denne overflod, har altid været vanskelige at fastholde. Vi ser dette reflekteret i en episode, som er beskrevet i det første kapitel af Alma i Mormons Bog.

Når jeg nu læser adskillige af disse vers fra denne beretning, så læg især mærke til de elementer, som bidrager til materiel succes hos et folk, og til de faktorer, som leder til de efterfølgende ulykker.

»Og når præsterne forlod deres arbejde for at give folket Guds ord, forlod folket også deres arbejde for at høre Guds ord. Og når præsterne så havde prædiket Guds ord for dem, vendte de alle tilbage til deres arbejde med flid; og præsten hævede sig ikke over sine tilhørere, og læreren var heller ikke bedre end eleven; og således var de alle lige, og de arbejdede alle, hver efter sin styrke.

Og de gav af deres gods til de fattige og trængende, de syge og lidende, hver i forhold til det, han havde. Og de brugte ikke kostbart tøj, og alligevel var de nette og anstændige.

Og således ordnede de kirkens anliggender, og således begyndte de at få varig fred ...

Og på grund af kirkens bestandighed begyndte de at blive overmåde rige og at få overflod på alle ting, som de behøvede: Overflødighed af flokke og hjorde og fedekvæg af alle slags og ligeledes overflødighed af silke og fint spundet linned og al slags godt og jævnt klæde.

Og i deres lykkelige forhold afvist de således ikke nogen, der var nøgen eller sulten, tørstig eller syg eller som manglede pleje, og deres hu stod ikke til rigdom; derfor var de gavmilde mod alle, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, enten de var udenfor kirken eller i kirken, og der var ingen personsanseelse med hensyn til dem, der stod i trang.

Og således gik det dem vel« (Alma 1:26-31).

Sådan har det altid været. Når mennesker har levet i harmoni med Herrens vilje, synes alle de afgørende faktorer, som fremkalder de velsignelser, som Gud ønsker at give til sine børn, at falde på plads. Kærlighed og harmoni er fremherskende. Selv vejret, klimaet og elementerne synes at reagere på denne tilstand. Fred og ro varer ved. Arbejdsomhed og fremgang kendetegner folket. Det er som Herren har lovet: »Hvis I følger mine anordninger og holder mine bud og handler efter dem, vil jeg give eder den regn, I behøver, til sin tid, landet skal give sin afgrøde, og markens træer skal give deres frugt.

Tærskning skal hos eder vare til vinhøst, og vinhøst skal vare til såtid, I skal spise eder mætte i eders brød og bo trygt i eders land.

Jeg vil give fred i landet, så I kan lægge eder til hvile, uden at nogen skræmmer eder op« (3 Mos. 26:3-6).

Måske indtraf de største tragedier nogen sinde, når mennesker havde modtaget de lovede velsignelser af Herren og så glemte kilden til det gode liv. Moses advarede Israels folk mod denne naturlige tilbøjelighed, da han sagde:

»Vogt dig for at glemme Herren din Gud, så du ikke holder hans bud, lovbud og anordninger...

Når du da spiser dig mæt og bygger gode huse og bor i dem,

og dit hornkvæg og småkvæg øges, og dit sølv og guld øges, og alt , hvad du ejer, øges,

lad så ikke dit hjerte blive hovmodigt, så du glemmer Herren din Gud ...

Og sig ikke ved dig selv: 'Det er min egen kraft og min egen hånds styrke, der har skaffet mig den rigdom'« (5 Mos. 8:11-14, 17).

Lad os vende tilbage til beretningen i Alma, som jeg læste fra før. Der gik ikke mange år fra det tidspunkt, hvor der var fremgang hos dem, sådan som det blev beskrevet så begejstret, før folket begyndte at påtage sig selv æren for de gode tider. Vi læser dette sørgelige notat i Almas optegnelse:

»Og i det ottende år af dommernes regering begyndte kirkens folk at blive stolte på grund af deres store rigdomme, deres fine silketøjer og deres fine spundne linned og på grund af deres mange flokke og hjorde, deres guld og sølv og alle slags kostbare ting, som de havde skaffet sig ved deres flid; og på grund af alt dette var de stolte ...

... kirkens folk begyndte at ... have hjertet rettet mod rigdom og verdens tomme ting og vise hinanden foragt« (Alma 4:6, 8).

Den samme cyklus indtraf på Helamans tid. På et tidspunkt beskrev Helaman sit folk således:

»Og i samme år havde kirken stor fremgang, så at tusinder sluttede sig til den og blev døbt til omvendelse.

Og så stor var kirkens fremgang, og så mange velsignelser blev udgydt over folket, at endog højpræsterne og lærerne selv var meget forbavsede« (Helaman 3:24-25).

Men ikke længe efter fuldførtes denne cyklus. I løbet af fem år fra den nævnte periode giver Helaman denne beskrivelse af Kirkens medlemmer: »Og i det enoghalvtredsindstyvende år af dommernes regering var der ligeledes fred med undtagelse af den stolthed, som begyndte at krybe ind i kirken – ikke i Guds kirke, men i disse menneskers hjerter, som foregav at tilhøre Guds kirke.

Og de blev opblæst i stolthed, så at de endog forfulgte mange af deres brødre« (Hel. 3:33-34).

Disse pludselige ændringer i folkets indstilling fik Helaman til at beklage denne tilstand:

»Og således kan vi se, hvor falske og ustadige menneskenes børn er: ja, vi kan se, at Herren i sin store, uendelige godhed velsigner og begunstiger dem, som sætter deres lid til ham.

Ja vi kan se, at på samme måde, som han velsigner sit folk ved at formere deres markers afgrøde, deres flokke og hjorde, deres guld og sølv og alle hånde kostbare ting og

kunstgenstande og bevarer deres liv og udfrier dem af deres fjenders hånd ... og endelig gør alt for folkets velfærd og lykke, se, da, på samme tid forhærder de deres hjerter og glemmer Herren, deres Gud« (Helaman 12:1-2).

Det er ét, at se tilbage på historiens begivenheder. Det er noget andet at se vores egen tid. Vi har Herrens forsikring om, at han vil velsigne sit folk og lade dem få fremgang, hvis de vil holde hans befalinger og huske at se hen til ham som kilden til alle deres velsignelser.

Vi må på den anden side ikke glemme, at disse velsignelser er betingede. Kong Limhi advarede sit folk: »Thi Herren har sagt: Jeg vil ikke ile mit folk til hjælp på deres overtrædelsesdag, men jeg vil spærre vejen for dem, så de ikke har fremgang, og deres gerninger skal være deres anstødssten for dem« (Mosiah 7:29).

Vi må som bærere af præstedømmet, og som dem Herren har betroet ledelsen af sit værk, se nøje på vores eget liv. Og vi må ærligt bedømme graden af tro og lydighed hos vores folk. Alt for mange indikatorer er i øjeblikket ikke opmuntrende. Det er kun en ringe del af Kirkens medlemmer på verdensplan, som i dag betaler tiende. For mange, som lever i stor fattigdom, er der ikke nogen anden måde, hvorpå deres fattigdom kan ophøre end at være lydige mod denne lov. Når jeg besøger Kirkens stave, er det ikke ualmindeligt at opdage, at mindre end 50% af alle husstande i Kirken yder fasteoffer til Kirken eller at se, at denne tendens ikke er i bedring.

Vi er nået et punkt, hvor der er flere mænd, som forbliver vordende ældster, end der er mænd, som modtager Det Melkisedekske Præstedømme. Kun ca. halvdelen af Kirkens medlemmer, som har modtaget deres tempelbegavelse, har en gyldig tempelanbefaling. Og rapporter om andre overtrædelser af Herrens lov er kilde til bekymring.

Disse indikatorer synes at ringe med en forfærdende klang. Men, som Enos sagde i Mormons Bog, er det somme tider nødvendigt at gøre brug af »særlig tydelig tale« (Enos 1:13).

Efterhånden som verden modnes i misgerninger, må vores liv nødvendigvis blive mere og mere anderledes end verden og dens standarder. Det vil være en stor udfordring for os. Vi må være bedre end vi nogen sinde har været før. Efterhånden som det lykkes for os, vil vi opleve Herrens sikre løfte om, at han vil lade os få fremgang på enhver måde, som er nødvendig for vores velfærd. Dette er min tro og mit vidnesbyrd. Men det er et betinget løfte. Må vi kvalificere os til at gøre brug af det i vores liv og vores tid her på jorden, det er min oprigtige bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Jesus Kristus er det centrale element i evangeliets gengivelse

Ældste Gary J. Coleman
De Halvfjerds

»Gengivelsen ... omfatter alle dele af vores jordiske rejse. Den hjælper os med at fokusere på den sti, vi bør vandre på i vor daglige søgen efter meningen med livet.«

Mine brødre i evangeliet, jeg står foran jer denne aften for at give udtryk for de følelser, som jeg har i mit hjerte. Jeg ønsker, at I unge mænd skal vide, at der findes et sikkert anker i vort liv i disse vanskelige tider. Der findes en klippefast grundvold, som vi kan bygge på, og som vil vejlede os gennem de sidste dages ødelæggende storme. Vi kan i dag nyde godt af evangeliets fylde ved nøje at følge de grundlæggende principper. Efterlevelse af disse principper vil bidrage til en lykkelig afslutning af vores vandring ad den vej, som leder til evigt liv.

Da jeg var en ung mand, levede jeg på en hel anderledes måde end den, som vi bliver belært om i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg levede efter en blanding af menneskers lærdomme og befalinger, som havde gudfrygtighedens skin, men som manglede de sandheder og den kraft, som Gud har givet.

Religion var en vigtig del af mit liv som ung. Et religiøst hjem var kernen i vort familieliv. Alligevel var der noget, som manglede. Der var noget fundamentalt ved formålet med livet, som var tilhyllet og usikkert. Men jeg var heldig nok i mine unge år til at lære nogle venlige sidste dages hellige at kende, som åbnede nye evangeliske døre for mig.

Lærdommene i det genoprettede Jesu Kristi evangelium er blevet min sti til evigt liv og til en fylde af glæde her på jorden. Der er få ting, som jeg har mere kært i livet end en viden om Guddommens virkelighed. Vi er Gud Faderens bogstavelige åndelige afkom. Hans enbårne søns, Jesu Kristi liv og mission påvirker dagligt mit liv. Helligåndens påvirkning fra dag til dag er en stor trøst.

Jeg er kommet ind i denne kirke, fordi Gud har åbenbaret sig for profeter i de sidste dage, og fordi de har vidnet om hans eksistens. Efter at have spurgt Gud, om dette evangelium er sandt, har jeg modtaget et vidnesbyrd, som er stærkere end synet og mere sjælebekræftende for sjælen end ord. Jeg har ved Helligåndens kraft modtaget et stille vidnesbyrd om, at det gengivne evangeliums sandheder findes på jorden i dag. Jeg har oplevet den store velsignelse, det er at blive medlem af denne kirke og uden gran af tvivl kende Jesu Kristi guddommelighed, han der er Guds Søn. Dette genopstandne og fuldkommengjorte væsen står som leder af denne kirke. Det er på ham, vi må bygge. Det er ham, som er hovedhjørnestenen i vores grundvold. Han er vor Frelses klippe og ikke alene den klippe, hvorpå Kirken vil blive opbygget, men også den klippe, hvorpå den enkeltes vidnesbyrd vil blive opbygget. Ja, der findes ikke noget andet menneske eller navn under himlen, som kunne udgøre vores grundvold. Profeten Helaman talte

klart og tydeligt om denne hellige grundvold, da han sagde:

»Og nu, mine sønner, ihukom, ihukom, at det er på vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, at I må bygge jeres grundvold, så at når djævelen sender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når al hans hagl og frygtelige uvejr skal ramme jer, at det da ingen magt får over jer til at drage jer ned i elendighedens og den evige pines afgrund på grund af klippen, som I er bygget på, hvilken er en sikker grundvold, en grundvold, som menneskene ikke kan falde på, dersom de bygger derpå« (Helaman 5:12).

Vi må ikke alene bygge på Jesu Kristi sikre grundvold, men som profeten Jakob siger, så er han den sikre grundvold! Denne sten skal, som han siger, være den store, den sidste og den eneste sikre grundvold (se Jakobs Bog 4:14-16).

Jeg er af hele min sjæl overbevist om sandheden af Jakobs vidnesbyrd. Da apostlen Peter frimodigt sagde om Jesus: »Du er Kristus, den levende Guds Søn«, svarede Jesus: »Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene« (Matt. 16:16-17). Kristus vil blive åbenbaret for os ved samme proces, som Gud brugte med Peter. Kristus er altid den klippe, som vi hver især må bygge på, ja åbenbaringens klippe.

Jeg er kommet ind i denne kirke, fordi profeter i de sidste dage er blevet kaldet af Gud til at udføre hans værk. Jeg husker det år, den måned, den dag og selve det øjeblik, da mit hjerte modtog vidnesbyrdet om, at Joseph Smith var en Guds profet. Han udførte en profets værk og var et redskab i Guds hænder til atter at gøre Guds vilje kendt på denne jord.

Gud fortsætter med at oprejse profeter i de sidste dage, og jeg glæder mig over princippet om vedvarende åbenbaring i vor tid. Jeg er taknemmelig over at kunne sidde ved fødderne af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum – mænd som vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere. Herren har sagt følgende om disse mænd i vor tid: »Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:38).

Vi er som medlemmer af denne Kirke, således som apostlen Paulus vidnede: »Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men er de helliges medborgere og Guds husfæller, opbyggede på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten« (Ef. 2:19-20).

Jeg glæder mig meget over gengivelsen af hellig skrift, som vi kan bruge og lære af. Selvfølgelig er Mormons Bog sand! Den taler om Kristus; den taler om dem, som glæder sig i Kristus. Det er fuld af Kristi forkyndelse; den profeterer om Kristus og vidner for os og vore børn om kilden til vores syndsforladelse. Den er endnu et vidne om Jesus Kristus! Og selvfølgelig taler Gud til mennesker i disse sidste dage på samme måde, som han gjorde førhen. Det er fuldstændig sikkert, at åbenbaring er en fortsat del af denne Kirke!

Guds myndighed på denne jord findes hos de bemyndigede præstedømmebærere i denne kirke. Og der er derfor absolut ingen tvivl om, at alle ordinanser, der fører til frelse og evigt liv, findes i denne Kirke. Det, som bliver bundet ved den sande præstedømmemyndighed på jorden, er også bundet i himlen. Ja, gengivelsen har atter bragt Jesu Kristi sande lærdomme og evangeliets ordinanser tilbage på jorden. Gengivelsen omfatter enhver del af vores jordiske rejse. Den hjælper os med at fokusere på den sti, vi bør vandre på i vor daglige søgen efter meningen med livet. Der findes i sandhed en lige og snæver sti, som fører til evigt liv, og det er ved at følge Frelseren og de levende profeter. *Vi må acceptere dem som inspirerede undervisere i vort livsløb.*

Profeten Nephi siger: »Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv.

Og se nu, mine elskede brødre, dette er vejen, og der er ingen anden vej og intet andet navn givet under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst i Guds rige. Og se, dette er Kristi lære og Faderens og Sønnens og den Helligånds eneste og sande lære, som er een Gud uden ende. Amen« (2 Nephi 31:20-21).

En del af vores oplæring her på jorden består i at vandre ved tro, omvende os fra vore synder og påkalde Herren i daglig bøn. Vi glæder os over de øjeblikke, hvor vi oplever en venlig tilskyndelse fra Helligånden, og hvor vi tilskyndes fremad på livets rette sti. Men vi vil hver især komme til at stå over for vanskelige tider i livet. Alle meninger bliver slynget imod os fra grupper i samfundet. Vores kurs vil aldrig være den samme som den populære kurs i verden. Der er strøet forhindringer på vores sti, hvorpå vi kan forstuve en ankel eller støde en tå. Men vi må fortsætte ad vejen. Vi må bevæge os fremad med Herrens styrke, idet vi ved enden af vores jordiske kapløb vil være ansvarlig for det, vi har gjort med vores liv. Vi må sammen med Paulus være i stand til at erklære:

»Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret.

Så venter mig nu retfærdigheden sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag og ikke blot mig, men også alle dem, der har glædet sig til hans tilsynekomst« (2 Tim. 4:7-8).

Jeg er så taknemmelig for min evige ægtefælle og for den anden generation af sidste dages hellige i vores familie, og som også har påtaget sig Kristi sag. Må Gud hjælpe os alle til at kunne nyde fylden af gengivelsen af dette hellige evangelium, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ingen sagde, at det ville blive let

Ældste John B. Dickson
De Halvfjerds

»Lov vor himmelske Fader, at du ikke vil lade noget afholde dig fra at udføre en fuldtidsmission«.

Mine kære brødre i præstedømmet, det er en meget stor glæde at stå foran jer denne aften og dele de følelser og den taknemmelighed, som jeg besidder over at vide, at Gud lever, og at han elsker os, at Jesus Kristus er vor ældre Broder og Frelser, og at der en profet, som med myndighed kan sige: »Så siger Herren«. Jeg føler stor ærbødighed og ydmyghed over, at Herren har kaldet mig til at tjene som halvfjerdser og til at vidne for verden, at Jesus er Kristus. Jeg vil gøre mit bedste for at fremme dette værk, hvorend mine opgaver fører mig.

Jeg vil gerne tale til jer om vigtigheden af at tjene i Guds rige og vigtigheden af udføre en fuldtidsmission som unge og som ældre ægtepar.

Uden at det skal lyde, som om jeg roser mig selv, vil jeg alligevel gerne fortælle jer unge mænd i Det Aronske Præstedømme lidt om mit kald til en fuldtidsmission. Året var 1962, og jeg modtog min kaldelse fra præsident David O. McKay til at tjene i den mexicanske mission. Kort tid derefter fik jeg at vide, at jeg havde knoglekræft i min højre arm, og at jeg ikke kunne regne med at leve i ret mange uger. Jeg modtog en velsignelse fra en vidunderlig far, hvori han velsignede mit liv og sagde, jeg ville udføre min mission, blive gift og få mulighed for at tjene Herren alle mine dage. Lægen lykønskede mig for min store tro på Frelseren, men forsikrede mig om, at jeg ikke forstod alvoren i det, som jeg led af. Som nogle af jer har lagt mærke til, har jeg på grund af denne sygdom kun en arm, men ti måneder efter at min arm var blevet amputeret, kom jeg til den mexicanske mission fuld af begejstring og rede til at arbejde. Jeg ønsker, at I unge mænd skal vide, at jeg adskillige år forinden havde lovet Herren, at jeg ville udføre en fuldtidsmission, og at jeg ikke ville lade noget afholde mig fra at udføre dette kald. Brødre, I skal vide, at lægen døde for 20 år siden, og at han lige siden min amputation altid undrede sig over at se mig i live, og at han faktisk blev meget interesseret i Kirken.

Brødre, jeg ønsker, at I skal vide, at i næsten 30 år har en af de største velsignelser i mit liv været kun at have en arm. Det har ikke været min største udfordring, men det har lært mig meget, lært mig at være mere tålmodig og tolerant over for andre, efterhånden som jeg har lært at være mere tålmodig med mig selv. Det har hjulpet med at forstå det nødvendige i, at vi har udfordringer, der kan hjælpe med til at udvikle vores karakter og udholdenhed og hjælpe os med at blive til det, Herren ønsker, at vi skal blive.

Vore udfordringer kan være fysiske, åndelige, økonomiske eller følelsesmæssige, men hvis vi vil se på dem som muligheder og trin i vores udvikling snarere end barrierer eller anstødssten, så vil vores liv og udvikling blive vidunderlig. Jeg har lært, at der mellem udfordringerne findes stor hvile, men enhver form for virkelig vækst er for mig altid kommet sammen med en udfordring.

Der findes et lille digt af en ukendt forfatter, som vi kan tænke på, når vi får problemer. Den hedder »En østers«.

Der var engang en østers
hvis historie jeg kan.
Dybt inde under sin skal
fandt den et korn af sand
Blot et lille sandkorn,
men ak hvilken smerte.
For østers har følelser,
det os den lærte.
Skældte den ud,
hvad var dens bud?
Nu stod den ene!
Hvad skulle den mene?
Forbandede den alle
og krævede mere i støtte,
eller sagde den højlydt,
vi må havet beskytte?
Nej, tænkte den nede på bunden,
da den sad og måtte stønne
»Kornet kan ikke fjernes,
men jeg kan det forskønne.«
Årene gik, indtil den dag,
hvor alle drømmene brast itu.
Den mødte sin skæbne:
Østersragout!
Men det lille sandkorn,
den gemte i sit bryst,
var nu en perle,
der funklede smukt.
Denne historie har en morale.
I sit kød havde denne østers en torn,
men se, hvad den formår
med et lille sandskorn?
Og hvad kan vi ikke præstere,
når vi en dag fokuserer
vor kraft på alt det,
som blot irriterer?

Unge mænd, hvordan vil I møde de udfordringer, som I står overfor, og som kan bringe muligheden for at tjene i fare? Det kan være et godt arbejde, en bil, en kæreste, en væld af synder eller en myriade af andre årsager. For jer ældre brødre kan det være en lystbåd, en campingvogn, fisketure eller måske at gå glip af bryllupper eller fødsler. Uanset hvad dine individuelle udfordringer er, så vil jeg denne aften opfordre jer til at knæle ned og love vor himmelske Fader, at I ikke vil lade noget afholde jer fra at udføre en fuldtidsmission. Hvis I ikke er blevet kaldet, så fortæl biskoppen, at I ønsker at tjene.

Da Frelseren i Mattæus det 25. kapitel sagde: »Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har i gjort imod mig« (Matt. 25:40), talte han om vigtigheden af

at tjene vores næste, hvis vi ønsker at være værdige til at komme i hans nærhed.

Hvilken bedre måde findes der at tjene og at ofre på end ved at acceptere en kaldelse som fuldtidsmissionær? Men vi ønsker, at I forstår, at der findes visse handicap og begrænsninger, som vil gøre andre former for lokal tjeneste mere praktisk end at udføre en fuldtidsmission.

Ældste Neal A. Maxwell sagde ved præstedømmemødet under aprilkonferencen: »Nu, mine brødre, disse er jeres dage (se Helaman 7:9) i Kirkens historie« (*Stjernen*, juli 1992, s. 39). Ja, mine unge brødre, nu er tiden jeres til at være med blandt de 50.000, 75.000 eller 100.000 missionærer, som tjener i Herrens hær, bevæbnet med fred, retskaffenhed og kraft.

Mens jeg præsiderede over Mexico City Nord-missionen sidst i 70'erne, besluttede vi at åbne et område, som hed Huasteca, hvor der kun fandtes en sidste dages hellig familie i et stort område med adskillige bydele og småbyer. Efter to års forløb var der 500 medlemmer af Kirken i fem grene og et organiseret distrikt. Det var udført af en håndfuld unge 19-20 årige trofaste missionærer og to vidunderlige ægtepar, som gav af sig selv, så andre af vor himmelske Faders børn kunne vide og forstå.

Efter at missionærerne havde været i Huasteca i ca. 3 uger, ringede en af dem til os, og vi kunne forstå, at han var lidt ked af det. Han havde ikke modtaget nogen breve, boede i et varmt område med høj luftfugtighed og var ved at lære om en kultur, som var ny for os alle. Efter vi havde snakket sammen i et minut eller to, mindede jeg ham om, at vi havde talt om, at det ikke ville blive let. Han sagde: »Ja, det er rigtigt, præsident, det er rigtigt. Det ville ikke blive let. Jeg vidste, at det ikke ville blive let«. Han fortsatte med stor begejstring og afsluttede sin meget vellykkede indsats der og blev afløst for at rejse hjem. Efter at have været hjemme et par måneder ringede han fra BYU sammen med nogle af sine tidligere missionærkammerater til søster Dickson og mig og vækkede os midt om natten. Efter at have snakket lidt, indskød jeg, at det havde været vidunderligt at tale med dem, men at det jo var lidt sent at ringe. Han sagde: »Det ved jeg godt, præsident, men du vidste godt, at det ikke ville blive let.«

Præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

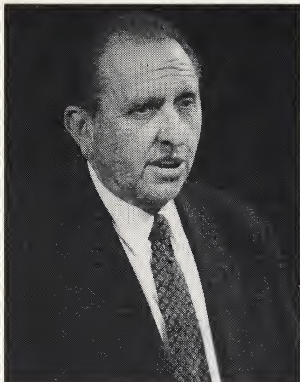
Brødre, det er ikke meningen, at livet skulle være let, men jeg lover de af jer, som arbejder trofast med at tjene vores næste og med beslutsomhed tager hver eneste udfordring op og følger Åndens tilskyndelser, at I vil blive velsignet med en følelse af lykke, som vil trænge helt ind i sjælen. Mine brødre, det er disse velsignelser, som vil forme og opbygge os, og det kan aldrig tages fra os.

Jeg efterlader mit vidnesbyrd om sandheden af Jesu Kristi evangelium og mit vidnesbyrd om de velsignelser, som ledsager uselvisk tjeneste og en ihærdig indsats, der udføres i hans hellige navn. Og dette siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præstedømmet i funktion

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

»Har vi den styrke og tro, som der skal til for at tjene med uforfærdet mod og urokkelig beslutsomhed?«

Hvor er det er dejligt syn her aften. Her i Tabernaklet på Tempelpladsen, i Assembly Hall, i BYUs Marriott Center og i kirkebygninger over hele verden er der i aften forsamlet en stor hær af mænd - ja Herrens kongelige hær. Vi er blevet betroet præstedømmet. Vi er blevet forberedt til at udføre vores pligt. Vi er blevet kaldet til at tjene.

Den oplevelse, som drengen Samuel havde, da han reagerede på Herrens kald, har været en inspiration for mig, således som den uden tvivl også har været for hver eneste bærer af præstedømmet. Vi husker, at Samuel som dreng tjente Herren under Elis opsyn. En aften, mens drengen sov, kaldte Herren ham ved navn:

»Samuel«. Og han svarede: »Her er jeg«. Samuel troede, at det var Eli, som havde kaldt på ham, og han løb derfor hen til Eli og gentog det, som han havde sagt: »Her er jeg«. Han fik besked på at lægge sig til at sove igen.

Tre gang kom Herrens røst til ham, og tre gange reagerede han på samme måde. Så kaldte Herren på ham en fjerde gang, og gentog drengens navn to gange: »Samuel, Samuel.«

Drengens svar var nu, ligesom hans tidligere svar, et klassisk eksempel for dig og mig. Han svarede: »'Tal, din tjener hører.'

Så sagde Herren til Samuel: 'Se, jeg vil lade noget ske i Israel, som skal få det til at ringe for begge øren på enhver, som hører derom'« (se 1 Sam. 3:1-11).

De fleste af jer unge mænd vil en dag modtage et kald til at drage på mission. Hvor jeg dog ønsker, at jeres svar vil være det samme som Samuels: »Her er jeg ... tal, din tjener hører«. Så vil I få himmelsk hjælp. Alle missionærer stræber efter at blive den missionær, som hans mor tror, at han er, den missionær, som hans far håber hans søn er, ja den missionær, som Herren ved, at han kan blive.

Jeg husker, vi modtog en missionæranbefaling for en ung mand, hvorpå biskoppen havde skrevet: »Denne unge mand er den bedste, jeg nogen sinde har anbefalet. Han har været præsident for diakonernes og lærernes kvorummer samt assistent i præsternes kvorum. Han har klaret sig godt i skolen og i sport. Jeg kender ikke nogen bedre ung mand. P.S. Jeg er stolt af at være hans far«. Præsident Spencer W. Kimball, der på det tidspunkt var formand for missionærkomiteen, sagde spøgefuldt: »Jeg håber, at hans forældre vil være tilfreds med den missionskaldelse, som han bliver tildelt. Jeg kender ikke til nogen ledig kaldelse til morgen i det celestiale rige«.

Ja, somme tider forventer de, som elsker os, lidt mere end vi evner. Indtil for nogle år siden, da et tempel blev bygget i Sydafrika, måtte de hellige, der ønskede at besøge templet, rejse den lange og kostbare vej til London eller senere til Sao Paulo i Brasilien. Da jeg besøgte Sydafrika bad de hellige dér mig af hele deres hjerte og sjæl om at opfordre præsident Kimball til at søge himmelsk inspiration til at bygge et tempel i deres land. Jeg forsikrede dem om, at det var et anliggende for Herren og hans profet. De svarede: »Vi har tro på dig, bror Monson. Vær venlig at hjælpe os«.

Da jeg vendte tilbage til Salt Lake City, opdagede jeg, at et forslag om at bygge i tempel i Sydafrika allerede var blevet godkendt og skulle offentliggøres med det samme. Da dette skete, modtog jeg et telegram fra vore medlemmer i Sydafrika. Der stod: »Tak, ældste Monson, vi vidste, at du kunne klare det!« Men jeg tror ikke, at jeg nogen sinde fik dem til at tro på, at jeg, selv om jeg godkendte forslaget, ikke var den, som fik det igennem.

Enhver kaldelse til at tjene er et menneskeligt drama for den, som bliver kaldet. Jeg er sikker på, at det har været tilfældet med hver eneste af de brødre, som tidligere i dag er blevet opretholdt som nye generalautoriteter. Lad mig fortælle jer om nogle af de vidunderlige ting, som er hændt for en af disse brødre, ældste Jay E. Jensen. Vi har også kunnet læse herom i *Church News* (8. aug. 1992, s. 6, 14).

Ældste Jensen fortæller her om vendepunkter i sit liv. Hans åndelige forståelse begyndte allerede at udvikle sig, mens han som lille dreng voksede op i Mapleton i Utah. Hans familie holdt familiehjemmeaften længe før det blev et program i Kirken. Han husker, at hans far læste for ham fra Mormons Bog. Hans mors store kærlighed til bøger havde også en gavnlig virkning på ham. Men det var først, da han læste Joseph Smiths Første Syn, at vidnesbyrdet om synets sandhed blev virkelighed.

Da ældste Jensen var færdig med gymnasiet, besluttede han og hans kæreste at gifte sig, og ikke vente på en kaldelse til at drage på mission. »Det knuste næsten min fars hjerte«, fortæller ældste Jensen. »Mor fortalte mig, at far bare græd og græd.«

To uger senere overværede Jay og Lona et nadvermøde, hvor en hjemvendt missionær fortalte om sin mission. Ånden rørte deres hjerte. De besluttede at udskyde deres ægteskab. Jay rejste sig op, gik ind på biskoppens kontor og sagde, at han ville tage på mission. Resten er historie: Jay tjente som missionær i den spansk-amerikanske mission.

Lona flyttede til Californien for at få arbejde og udførte en stavsmission. Da Jay var færdig med sin mission, blev de gift i Mantitemplet. Ældste Jensens far levede længe nok til at se sin søn udføre sin mission og blive gift i templet. Søster Jensen har ofte

sagt, at det at sende sin tilkommende afsted på mission var det hårdeste, hun nogen sinde havde gjort, men at det også var det mest belønnende. »Jeg fortryder det ikke. Vi ville aldrig været blevet så lykkelige, hvis vi havde gjort det på nogen anden måde.«

I dag tjener Jay og Lona i Guatemala. Han er medlem af områdepræsidentskabet for Centralamerika.

Når man ser tilbage på disse vendepunkter i Jays og Lonas liv, så mindes vi denne bemærkning: »Historiens døre drejer på små hængsler«. Det gør menneskers liv også.

Fædre, bedsteforældre, læser vi Herrens ord for vore sønner og børnebørn? I hjemvendte missionærer inspirerer I andre gennem jeres ord og eksempel til at stå frem og tjene? Brødre, er vi tilstrækkelig i overensstemmelse med Ånden, så vi, når Herren kalder kan svare på samme måde som Samuel gjorde: »Her er jeg«? Har vi den styrke og tro, der skal til for at tjene med et uforfærdet mod og urokkelig beslutsomhed. Når vi har det, kan Herren udføre sine mægtige mirakler gennem os.

Et sådant mirakel fandt sted i den sydlige del af USA i det område, der før i tiden blev omtalt som Sydstaterne. Det handler om slægtshistorie og tempeltjeneste. Jorden i denne region blev i tidsrummet 1860-65 gennemvædet af det blod, som Amerikas unge udgød, da de som soldater i hundredtusindvis omkom. Selv i dag kan man finde en gammel uniformsknap, et bælte eller en afskudt patron i jorden. Men hvad med de mænd, som faldt i deres ungdom? Mange var aldrig blevet gift. Hvem skulle udføre deres tempelordinanser? Skulle de for evigt nægtes velsignelserne ved de evige ordinanser.

William D. Taylor, der er canadier, og som derfor ikke holdt med nogen af siderne i denne voldsomme konflikt, befandt sig for nogle år siden sammen med sin hustru og sine børn i det gamle Syden, og han blev pludselig fyldt med en uimodståelig interesse for de soldater, som havde mistet livet i en ung alder. Bror Taylor følte det tvingende nødvendigt at gøre noget for disse mænd. Det blev et kald til stille tjeneste.

I et brev dateret den 20. juli 1992 skrev bror Taylor i et brev til mig: »Det er omkring et år siden, jeg sidst fortalte dig, hvordan det går med navneudragningsprogrammet for Sydstaternes soldater (projektet var blevet indledt ca. et år tidligere). Uddragningsprogrammet er gået fremad. Vi har nu indsendt lidt over 101.000 navne, så der kan udføres tempelordinanser. Jeg er taknemmelig for at kunne være med i dette arbejde. Det bringer mig en glæde, som jeg aldrig før har oplevet. Det er svært at sætte ord på mine følelser. Jeg jubler, når endnu et regiment er klar og rede til at blive sendt til templet, og det smerter min sjæl, når informationerne om et regiments historie ikke er tilstrækkelig til, at et navn kan blive indsendt.«

En digter har udtrykt bror Taylors følelser:
Jeg ser dem marchere ned ad den smalle vej,
den ene i blåt og den anden i gråt.
nu arm i arm.
Jeg ser dem opstå i Sønnen,
de stolte oprørere og nordstatsfolk,
deres lydløse rejse er netop begyndt.

Brødre, lad mig fortælle jer om en præstedømmegerning i forbindelse med dette arbejde, således som en præstedømmeleder har beskrevet det: »Lørdag eftermiddag var vore unge mænd i Det Aronske Præstedømme og deres ledere forsamlet i templet for at udføre dåb for de faldne soldater. Hvilket vidunderligt syn var det ikke at se disse unge brødre i Det Aronske Præstedømme blive døbt af deres egne præstedømmeledere. Når de unge brødre havde afsluttet deres 14-15 navne, vendte de næsten alle sammen sig om og omfavnede deres leder og kneb en tåre af ren og skær glæde. Hvilket vidunderligt eksempel på sand kærlighed og tjeneste i præstedømmet! Jeg har haft mulighed for at opleve at være vidne ved dåbsbassinet og har fået et førstehåndsindtryk af dette, og har i nogle tilfælde oplevet et ufornægteligt vidnesbyrd fra Ånden om, at disse døde, unge soldater havde accepteret den dåb, som var blevet udført for dem af vore brødre i Det Aronske Præstedømme.

Vi skrev navnene ned på hver enkelt soldat, som var blevet døbt på denne dejlige dag, så at de unge mænd kunne få en kort beretning om de soldater, som de var blevet døbt for. Jeg tvivler ikke på, at denne oplevelse vil have en livslang indvirkning på alle, som har deltaget.«

Præsident Joseph F. Smiths udtalelse om de dødes forløsning forklarer den glæde, som alle føler, der deltager i denne eller lignende bestræbelser: »Ved vore anstrengelser til deres bedste vil deres trældomslænker falde, og det mørke, som omgiver dem, vil forsvinde, så lyset kan skinne på dem og de vil i åndeverdenen høre om det arbejde, der bliver gjort for dem af deres børn her, og de vil fryde sig med jer i udførelsen af disse pligter.« (*Evangeliske Lærdomme* ,s 395).

Broder William Taylor, jeg hilser dig for din ledelse af dette arbejde med at bringe evige velsignelser til dine »tropper«, som i sandhed må velsigne dit navn.

Når man bærer Guds præstedømme, så ved man aldrig, hvornår man bliver kaldet til at tjene. Udfordringen er at holde sig rede til at tjene. Den 24. august ramte orkanen Andrew Floridas sydkyst ved Miami. Det blev den mest omfattende ødelæggelse i USA's historie. 87.000 hjem blev ødelagt, hvorved 150.000 mennesker blev hjemløse. Skaderne anslås at løbe op i 180 milliarder. 178 medlemmer fik deres hjem ødelagt og deraf blev 46 hjem totalt raseret.

En fortrop fra Kirkens velfærdsenhed i Atlanta blev sendt ud, før stormen ramte, og den nåede netop lige frem til sit bestemmelsessted, da vinden begyndte at løje af. Lastbilen bragte mad, vand, sengetøj, værktøj og medicin med sig - det var den første hjælpeforsyning, som ankom til katastrofeområdet.

De lokale ledere i præstedømmet og hjælpeforeningen organiserede sig hurtigt for at vurdere skaderne og hjælpe til med at rydde op. De store bølger af frivillige medlemmer, hvor der deltog langt over 5.000 ialt, arbejdede skulder ved skulder sammen med de katastroferamte beboere og hjalp med til at reparere 3.000 hjem, en jødisk synagoge, en pinsemenigheds kirke og to skoler. 46 missionærer fra Florida Fort Lauderdale-missionen i Florida arbejdede fuldtids i mere end to uger og hjalp med til at aflæsse forsyningslastbiler, fungerede som tolke, sørgede for sikkerheds- og trafikkontrol og hjalp til med reparationer.

Tiden tillader kun et kort overblik over nogle enkelte af de hjertevarmende beretninger, som fandt sted under dette vidunderlige eksempel på præstedømmet i funktion.

1. En morgen blev der ringet til kirkebygningen i Kendall. En kvinde forklarede, at hun havde forstået, at Kirken havde en gruppe mennesker, som tog ud for at tætne både tag og vinduer, så man kunne holde regnen ude. Hun fik at vide, at det var rigtigt og opgav sin adresse. Hun fik at vide, at nogle frivillige snart ville komme ud til hende for at gøre, hvad de kunne for at hjælpe. Så spurgte hun, om hun først skulle komme og betale, og hvem hun skulle betale til. Hun fik at vide, at det ikke kostede hende noget, hvorpå hun begyndte at græde, indtil det lykkedes hende at sige: »Jeg kan kun sige Gud tak for mennesker som jer, for jeg har slet ikke noget at betale med.«

2. Zack, som er en ung mand på 19 år, og som nu opholder sig på MTC (missionærskolen) fulgte med ind i området med en lastvogn fuld af mad, tøj, osv, som var blevet sendt af vore medlemmer i det centrale Georgia for at hjælpe ofrene for orkanen. Da Zack tog afsted, gav hans mor ham nogle dyrebare dukker med fra sin præmierede samling. Zack følte en stor glæde ved at uddele disse dukker til små piger, som var kede af at have mistet alt deres legetøj.

3. En bror fra St. Athony i Idaho så sammen med andre ledere i dette område i TV den frygtelige ødelæggelse, som befolkningen i det sydlige Florida var blevet udsat for. De følte de måtte gøre noget for at hjælpe de katastroferamte. De besluttede hurtigt at sende en meget stor lastvogn fyldt med kartofler fra Idaho til Florida. Lastbilen blev lastet med kasser og sække fyldt med kartofler og kørte hurtigt gennem landet til katastrofestedet.

Kartoflerne var i fin stand, da de kom frem. Missionærerne læssede kartoflerne af og delte dem hurtigt ud. Det var forbløffende at se, hvor glade befolkningen i det sydlige Florida var for disse kartofler. De var så trætte af at spise fast food, at man næsten beskrev kartoflerne som en dessert. På mindre end tre dage var alle kartoflerne uddelt til medlemmer og ikke-medlemmer. Både hjerter og maver blev varmet af den venlighed, som disse vidunderlige medlemmer i Idaho havde udvist ved at sende kartoflerne frem.

4. Et ægtepar fra Huntsville i Alabama beskriver de følelser, som man fik ved at sætte alting til side og komme ens næste til hjælp. De skriver:

»Vores anden dag i orkanens ødelæggelsesområde var søndag, men det syntes at være af lige så afgørende betydning, at vi skyndte os med at udføre vores arbejde, som det må have været for dem, som forlod Salt Lake dalen en søndag for mange år siden for at redde håndkærrepionererne, som befandt sig i en frygtelig situation. Hver stavsgruppe afholdt sit nadver- og vidnesbyrdmøde på foldboldbanen på ved det gymnasium, hvor vore telte var blevet slået op, inden vi skulle i gang med næste dags arbejde. Vi sang de salmer, som vi kendte. Nadveren blev velsignet og omdelt af præstedømmebærere i arbejdstøj. Vi nød nadveren fra stegepander og picnic-krus. Men Ånden var der alligevel. Eftersom mødet kun måtte vare halvanden time, var det ikke alle, der ønskede det, som kunne bære deres vidnesbyrd. Den afsluttede sang, 'Jeg er Guds kære barn', mindede os om, at vi måtte gøre noget for at hjælpe alle hans børn.«

5. En spansk-talende bror og hans hustru gik hen til ældste Alexander Morrison, som er områdepræsident for bl. a. Florida og sagde: »Jeg har mistet hele min livsopsparing. Jeg har mistet mit hjem, min gård, alle mine avocadoer er blevet ødelagt. Jeg har intet.« Så smilede han og sagde: »Men jeg har alting. Jeg har Jesu Kristi evangelium.«

Gud velsigne ældste Morrison, hans rådgivere og alle ledere i præstedømmet, missionærerne, både ældsterne og søstrene samt alle de tusindvis af medlemmer, som har hjulpet på så storslået vis og gjort det af sig selv. De har i sandhed svaret som Samuel gjorde: »Her er jeg«.

Oprydningen efter orkanen Andrew fortsætter og ligeså gør oprydningen af den ødelæggelse, som orkanen Iniki forårsagede, da den ramte øen Kauai i Hawaii-økæden.

Præstedømmet er i sandhed i funktion i disse naturkatastrofer og i den enkeltes liv. Lad os aldrig fortvivle, for det, som vi er involveret i, er Herrens værk. Det er blevet sagt: »Herren former ryggen til at bære de byrder, som lægges på den.« Mesterens råd til at os alle, som er samlet her i aften, og til hvem præstedømmets myndighed er blevet givet, og af hvem det forventes, at der udføres tjeneste igennem præstedømmet, bringer fred i hjertet og trøst i sjælen:

»Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; 'så skal I finde hvile for jeres sjæle.'

Thi mit åg er gavnligt, og min byrde let« (Matt. 11:28-30).

Om denne guddommelige sandhed vidner jeg. I Jesu Kristi navn. Amen.

Byg dit tabernakel

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Vores legemer og vores sind er sjælens tabernakel. Han, som er Fader til vores sjæl, ønsker, at vi knytter styrke og dyd til dette personlige tabernakel«.

Jeg vil gerne sige, at det altid er inspirerende at deltage i disse store præstedømmemøder. Der afholdes mange møder og konferencer over hele jorden, men der findes ikke noget møde, som kan sammenlignes med dette møde. Satellit-transmissionens mirakel har gjort det muligt for hundredtusindvis af os at samles samtidig i hundredvis af lokaler over hele jorden. Vi er hver især et særskilt individ, men vi er alle af samme sind, hensigt, tro, og vi er hver især ordineret til dette præstedømme og den myndighed, som kommer fra Gud, vor evige Fader.

Der er flere forsamlet i bygninger uden for Salt Lake City, end der er i Tabernaklet, hvorfra vi taler i aften. Vore stemmer og billeder når jer fra denne store, gamle bygning på Tempelpladsen. Jeg ville ønske, at I hver især kunne være her på dette enestående og vidunderlige sted.

Dette Tabernakel er afgjort ikke den største sal i verden. Der kan sidde 6.000 mennesker her. Der findes nu sale, som har siddepladser til ti gange så mange mennesker. Men denne sal er anderledes – den er anderledes i sin oprindelse, anderledes i sin konstruktion og i sine kvaliteter.

Jeg taler om bygningen her, fordi det er dens fødselsdag. Den blev færdiggjort og første gang benyttet som et samlingssted for de hellige for 125 år siden ved en lignende konference i oktober. Siden da har den været hjemsted for Kirkens generalkonferencer.

Jeg spekulerer på, om Brigham Young den første gang, han stod på denne talerstol for 125 år siden, nogen sinde tænkte på, at denne bygning ville holde så længe eller blive brugt så meget.

Det er en usædvanlig bygning. Jeg kender ikke nogen, som helt ligner den. Den har en egen karakter og ånd. Og når man sidder under dens store kuppelformede loft, synes man at fornemme det.

Vi har nylig været vært for en konference for mange officerer i USAs væbnede styrker. De afholdt en konference her i Salt Lake City og ønskede at høre Tabernakelkoret.

De kom en smuk søndag morgen. Jeg blev bedt om at tale kort til dem, og jeg fortalte dem om dette Tabernakel og dets konstruktion. Tabernakelkoret afholdt derpå, ledsaget af et af hærens orkestre, en kort koncert. De afsluttede koncerten med at synge »Battle Hymn of the Republic« i et stadigt stigende crescendo:

Mine øjne har set Herrens kommes
herlighed.
Han træder på vinhøstens vrede druer …
Hans sandhed marcherer frem.

Jeg så mig omkring i salen og så hærdede krigsveteraner med tårerne løbende ned ad kinderne. For mange var det en stor og meget bevægende oplevelse. Denne bygning besidder en ånd og en kvalitet, som er enestående og vidunderlig.

Fire dage efter at pionererne i 1847 kom til denne dal, satte Brigham Young sin stok i den solsvedne jord og sagde: »Her vil vi bygge et tempel til vor Gud«. De 4 hektar jord, hvor templet er bygget, er blevet kendt som Tempelpladsen. Den første bygning, som blev rejst der, var en løvsal. Det var en midlertidig mødesal. Den bestod hovedsagelig af nogle pæle, som understøttede et flimrende tag af grene, som ydede en vis form for ly for den sviende sol. Lige syd for os her blev der bygget det, som blev kendt som Tabernaklet og senere som det gamle Tabernakel. Det var en bygning med gavle, tag og mure, og den ydede en vis komfort både sommer og vinter.

Men disse mennesker, som levede i denne vildmarksforpost, havde en vision, som drev dem fremad. De havde fast tro på, at de var i færd med at opbygge Guds rige på jorden. Deres tro var lige så stor som deres visioner. De besluttede at bygge en endnu større sal, som ville kunne huse tusindvis af mennesker.

Man fastsatte bygningens størrelse. 50 meter bred og 83 meter lang. Hvordan kunne det lade sig gøre under de forhold, de levede under? De havde intet stål til at lave bærebjælker af. De havde heller ikke bolte eller søm eller skruer i noget nævneværdigt antal. Det var 1864, og der ville gå endnu fem år, inden jernbanen kom hertil.

Der var bygget broer både i Øststaterne og her, hvor man gjorde brug af Remingtonkonstruktionen. Men at tænke på at gøre brug af denne metode til tagkonstruktionen må have forekommet mange at have været absurd. Men ikke desto mindre skred arbejdet fremad.

Stedet blev fastlagt umiddelbart vest for templet, der på dette tidspunkt allerede var under konstruktion. Konstruktionen krævede 44 sandstens-støttepiller. De blev bygget i en oval kreds. De blev forankret i et solidt fundament. Og sammen med dørene og panelerne blev disse støttepiller til murene.

Sandstenen blev hentet fra bjergene i den østlige del af dalen og hugget ud i præcise og nøjagtige stykker. Der blev ligeledes bragt kalksten ned fra bjergene, som blev brændt til brug for gips og mørtel. Den store udfordring lå i at bygge et tag, som havde udgangspunkt fra disse 44 piller, og som hvilede på dem. Der blev rejst et træstillads. Der blev hentet store mængder tømmer ned fra bjergene, som blev skåret op. Det blev samlet på en sådan måde, at det dannede en et stort gitterværk af trekanter, som ville blive stærkere under belastningen af vægten fra taget. Der, hvor bjælkerne krydsede hinanden, blev der boret huller og slået trætappe ind. Hullerne var små, og det skete af og

til, at bjælkerne flækkede, når tappene blev slået i. Der blev så bundet ugarvet kalveskind rundt om bjælkerne. Tømrerne vidste, at når ugarvet kalveskind tørrer, så krymper det og ville så stramme de flækkede bjælker sammen. Dette broværk af tømmer er tre meter tykt fra loftets underside og til tagets øverste del. Jeg tror ikke, at man havde set noget lignende før. Dette gjorde det muligt at bygge denne store sal uden indre piller til at støtte taget.

Og skeptikerne, af hvem der altid er mange, sagde, at taget ville falde sammen, når man fjernede det indre stillads.

Men stilladset blev fjernet, og taget blev siddende. Og det er det blevet i 125 år. Ingeniørerne undersøger det regelmæssigt. De forundres hver gang og kan ikke finde nogen svækkelser eller forfald i taget.

Denne sal blev bygget i dette fjerntliggende område 2.100 kilometer fra kolonisationsgrænsen mod vest langs Missisipifloden og 1.300 kilometer fra bosættelserne langs Stillehavskysten. For mig er denne bygning et mirakel. Jeg tænker på den dygtighed, som disse bygningsmestre besad, og jeg ved, at der også må have været en stor del af inspiration bag denne færdighed. Jeg tænker på *tro*, når jeg tænker på byggetidspunktet og de forhold, som herskede den gang. Det var i sandhed et tabernakel, bygget i ødemarken, hvorfra røsten fra Herrens tjenere skulle udgå til verden.

Det er *Tabernaklet*. Vi omtaler den således. Det er Mormon Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, som er blevet kendt af millioner af mennesker over hele verden, som i mere end 63 år har lyttet til korets udsendelser fra denne sal.

Selv om det er bygget af træ, da vi var fattige, og selv om det er konstrueret og bygget uden nutidig ingeniør- og arkitektkunnen, så har det stået her i 125 år og virket som et enestående og vidunderligt hus for vores tilbedelse og kultur.

Jeg kan forestille mig Brigham Young stå her, kigge op på de mænd, som knyttede tømmeret sammen og sige: »Byg det, så det bliver stærkt, drenge. Byg det, så det bliver stærkt!«

Vores legemer og vores sind er sjælens tabernakel. Han, som er Fader til vores sjæl, ønsker, at vi knytter styrke og dyd til dette personlige tabernakel. Kun i en sådan styrke findes der sikkerhed, vækst og lykke. Hvis der er et stort budskab, som jeg vil tage fra dem, som byggede denne bygning, så er det: *Vær stærke!*

Denne samme udfordring er blevet givet af profeter og ledere, som har levet i den hellige skrifts tid. Der var f. eks. kong David. Han var meget stærk. Men der fandtes en tragisk svaghed i ham. Han vidste det, og »da det nu lakkede ad enden med Davids liv, gav han sin søn Salomo disse befalinger:

'Jeg går nu al kødets gang; så vær nu frimodig og vis dig som en mand!

Og hold Herren din Guds forskrifter, så du vandrer på hans veje og holder hans anordninger, bud, bestemmelser og vidnesbyrd, således som skrevet står i Mose lov, for at du må have lykke med dig i alt, hvad du gør, og i alt, hvad du tager dig for'« (1 Kong. 2:1-3).

Det er et sundt råd for enhver mand eller dreng, som bærer Guds præstedømme.

Vær stærk – vær stærk i din selvdisciplin. Hvor mange gode mænd spilder ikke deres styrke og forøder deres vilje og bogstavelig talt ødelægger deres liv, fordi de ikke er stand til at udøve selvdisciplin. Lad mig læse fra et brev, som jeg har modtaget fra en mand, som skammede sig ved at skrive under. Han skriver:

»Jeg er en 35 år gammel mand og omvendt til Kirken for 10 år siden. Jeg har det meste af mit voksne liv været afhængig af pornografi. Jeg skammer mig over at indrømme det. Min afhængighed er lige så virkelig, som havde det været alkohol eller narkotika.

Jeg så de første pornografiske blade som dreng. Jeg blev misbrugt af en ældre fætter, som brugte pornografi til at vække min interesse. Jeg er overbevist om, at denne udsættelse for sex og pornografi som meget ung ligger til grund for min afhængighed i dag. Jeg synes, at det er ironisk, at de, som støtter pornografien, siger, at det er et spørgsmål om retten til at udtrykke sig frit. Jeg har ingen frihed. Jeg har mistet min handlefrihed, fordi jeg ikke er i stand til at overvinde dette. Det er en fælde for mig, og jeg kan tilsyneladende ikke komme ud af den. Jeg beder dig indtrængende om at bønfalde Kirkens brødre om ikke blot at undgå, men også eliminere kilderne til pornografisk materiale i deres liv ...

Og til sidst beder jeg dig, præsident Hinckley, bed for mig og for andre i Kirken, som har det på samme måde, men som mangler mod og styrke til at overvinde denne frygtelige lidelse.«

Brødre, der findes hverken lykke eller fred i at give efter og forfalde til det, som fornedrer og ødelægger. Når der vises pornografiske scener i TV, så sluk. Hold op med at være et fjog foran kassen. Undgå pirrende videoer på samme måde, som I ville undgå en modbydelig sygdom. De falder i samme kategori. Hold jer fra pornografiske blade og anden ødelæggende litteratur. Der findes meget godt at se og mange gode bøger og blade at læse, som man få gavn af, i stedet for at spilde tiden, ødelægge sin karakter og viljekraft ved af give efter for denne ødelæggende råddenskab.

Vær stærk – stå fast i det som er ret. Vi lever i en tidsalder, hvor kompromis eller eftergivenhed hersker. I de situationer, vi dagligt konfronteres med, ved vi, hvad der er rigtigt, men under pres fra vore jævnaldrende og forførende stemmer fra dem, som vil overtale os, overgiver vi os. Vi går på et kompromis. Vi giver efter. Vi overgiver os, og vi skammer os over os selv. Som mænd i præstedømmet bliver vi nødt til at udvikle styrke til at følge vores overbevisning.

Hele verden fejrer i denne måned 500-året for Christoffer Columbus' opdagelse af Amerika. Admiral Samuel Eliot Morison, som har skildret hans liv siger: »Denne nat, mellem den 11. og 12. oktober 1492, var en skæbnenat for menneskeheden – den vigtigste nat nogen sinde oplevet på et skib« (*Admiral of the Ocean Sea: A Life of Christopher*

Columbus, Boston: Little, Brown and Company, 1942, s. 223).

I anledning af denne begivenhed har jeg flere gange læst et vigtigt og profetisk vers fra Mormons Bog og desuden en meget lang biografi om Christoffer Columbus.

Verset fra Mormons Bog lyder således:

»Og jeg så, og se, der var iblandt folkene en mand, som var skilt fra mine brødres afkom ved de mange vande, og jeg så, at Guds ånd kom ned og virkede på manden, og han drog over de mange vande lige til mine brødres afkom, som var i det forjættede land« (1 Nephi 13:12).

Vi fortolker det som værende Columbus. Det er interessant at lægge mærke til, at Guds Ånd kom ned og virkede på ham. Efter at have læst en lang biografi, som vandt Pulitzerprisen for 40 år siden med titlen *Admiral of the Ocean Sea* – tvivler jeg ikke på, at Christoffer Columbus var en troende mand, som også var i besiddelse af en ukuelig beslutsomhed.

Jeg anerkender, at dette 500-år også har givet anledning til en række kritiske røster mod ham. Jeg tvivler ikke på, at der var andre, som kom til den vestlige halvkugle før ham, men det var ham, som i tro tændte en lampe i sin søgen efter en ny vej til Kina, og som undervejs opdagede Amerika. Det var en imponerende kraftanstrengelse – at sejle mod vest over det ukendte hav og meget længere end nogen anden i hans generation. Han var den, som på trods af frygten for det ukendte og klagerne og den mytteriagtige stemning blandt sin besætning sejlede videre og opsendte talrige bønner til den Almægtige om vejledning. Columbus gør i sine rapporter til Spaniens konge og dronning hele tiden gældende, at hans rejse er til Guds herlighed og for at udsprede den kristne tro. Vi ærer ham meget passende for hans ubøjelige styrke på trods af uvished og fare.

Vær stærk, mine brødre, *men husk at vise barmhjertighed*. Det er let at være tyran i sit eget hjem, i sin forretning og i ord og gerning. Denne syge verden råber på venlighed, kærlighed og barmhjertighed. Disse dyder er hos enhver bærer af Guds præstedømme et udtryk for styrke og ikke for svaghed. Vær stærk udi den styrke, som Esajas taler om, da han sagde:

»Styrk de slappe hænder, lad de vaklende knæ blive faste, sig til de ængstede hjerter: Vær stærke, vær uden frygt! Se eders Gud! Han kommer med hævn, gengæld kommer fra Gud; han kommer og frelser eder« (Es. 35:3-4).

Og i nutidig åbenbaring siger Herren til os: »Og når du gør dette, vil du gøre dine medmennesker det allerbedste og fremme hans ære, som er din Herre.

Vær derfor trofast og pas det embede, hvortil jeg har kaldet dig. Styrk de svage, støt de nedhængende hænder og styrk de matte knæ« (L&P 81:4-5).

Vær stærk, mine brødre, *i at være ærlige*. Det er så let at give efter. »Lyv lidt, drag fordel af næstens ord og grav en grav for ham« (2 Nephi 28:8).

Nephi beskriver folkets på sin tid og beskriver derved også mange i dag. Det er nemt at sige: »Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle« (Trosartiklerne 1:13). Men hvor er det svært for mange at modstå fristelsen til at lyve lidt, snyde lidt, stjæle lidt eller bære falsk vidnesbyrd om andre ved at sladre om dem. Hæv jer over dette, brødre. Vær stærke i ærlighedens enkle dyd.

Vær stærk – i den tro, du vandrer i, og i den kirke, vi alle er medlemmer af. Dette er den Almægtiges værk. Det er den allermest dyrebare sag. Den kræver din styrke.

Jeg vil læse de magtfulde og vidunderlige ord, som Paulus har skrevet til de hellige i Efesus. Han siger: »I øvrigt, hent kraft fra Herren og hans vældige styrke!

Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb. Thi den kamp, vi kæmper, er ikke imod kød og blod, men mod ... verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet ...

Så stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænder, og iførte 'retfærdigheden som brynje',

tag som sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium,

løft i al jeres færd troens skjold, hvormed I kan slukke alle dens Ondes gloende pile« (Ef. 6:10-12, 14-16).

Jeg håber mine brødre, at denne enestående bygning, som vi mødes i, og som er blevet brugt af de sidste dages hellige i de sidste 125 år som vores Tabernakel, vil minde os om den styrke, som vi må nære i vores personlige tabernakel, som Guds gave og skaberværk.

Brødre, vær stærke i jeres vidnesbyrd om Kristus, Guds Søn. Han er hovedhjørnestenen i dette store værk. Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om hans guddommelighed og virkelighed. Han er det lydefrie Lam, som blev ofret for verdens synder. Ved ham og på grund af hans lidelse kan jeg finde forsoning og evigt liv. Han er min lærer, mit eksempel, min ven og min Frelser, som jeg elsker og tilbeder som verdens Forløser. I hans hellige navn. Amen. □

Generalautoriteterne
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Oktober 1992

Det Første Præsidentskab

Gordon B Hinckley
Førsterådgiver

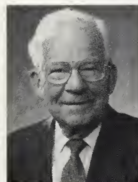

Ezra Taft Benson
Præsident

Thamas S Monsan
Andenrådgiver

De Tolvs Kvorum

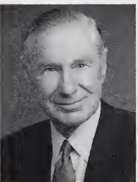

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

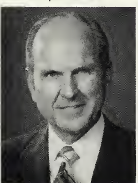

Marvin J. Ashton

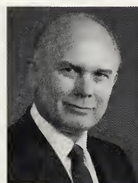

L. Tom Perry

David B. Haight

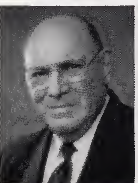

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

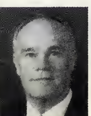

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

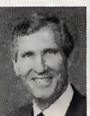

Richard G. Scott

De Halvfjerds' Præsidium

Dean L. Larsen

James M. Paramore

J. Richard Clarke

Rex D. Pinegar

Carlos E. Asay

Charles Didier

L. Aldin Porter

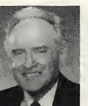
De Halvfjerds' Første Kvorum
(i alfabetisk orden)

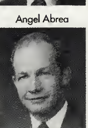

Angel Abrea

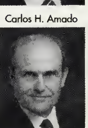

Carlos H. Amado

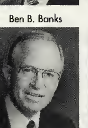

Ben B. Banks

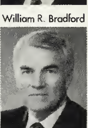

William R. Bradford

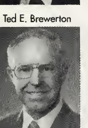

Ted E. Brewerton

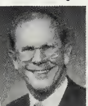

Mante J. Brough

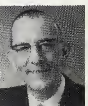

F. Enzio Busche

John K. Carmack

Joe J. Christensen

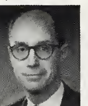

Spencer J. Condie

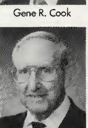

Gene R. Cook

Jacob de Jager

Robert K. Dellenbach

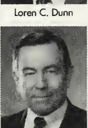

Loren C. Dunn

Henry B. Eyring

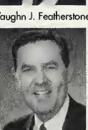

Vaughn J. Featherstone

Jack H. Goaslind

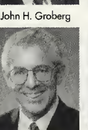

John H. Groberg

W. Eugene Hansen

Harold G. Hillam

Jeffrey R. Holland

F. Burton Howard

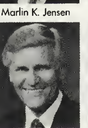

Marlin K. Jensen

L. Lionel Kendrick

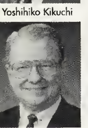

Yoshihiko Kikuchi

Adney Y. Kamatsu

Alexander B. Morrison

Glenn L. Pace

H. Burke Petersan

Hugh W. Pinnock

Ronald E. Poelman

Hartman Rector jun.

Hans B. Ringger

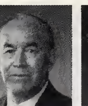

Earl C. Tingey

Robert E. Wells

De Halvfjerds' Andet Kvorum
(i alfabetisk orden)

Lino Alvarez

Dallas N. Archibald

Eduardo Ayala

Merrill J. Bateman

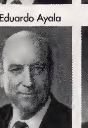

C. Max Caldwell

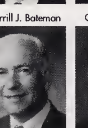

Albert Choules, Jun.

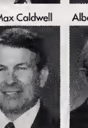

Gary J. Coleman

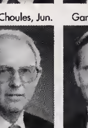

Rulan G. Craven

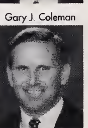

LeGrand R. Curtis

Clinton L. Cutler

Julio E. Dávila

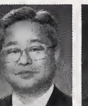

John B. Dickson

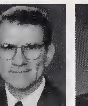

Graham W. Doxey

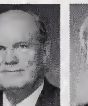

John E. Fowler

Lloyd P. George

F. Melvin Hammond

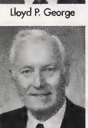

Han In Sang

Jay E. Jensen

Malcolm S. Jeppsen

Kenneth Johnson

Cree-L Kofford

W. Mack Lawrence

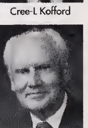

Augusto A. Lim

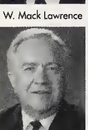

Richard P. Lindsay

Merlin R. Lybbert

John M. Madsen

Helvécio Martins

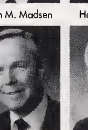

Gerald E. Melchin

V. Dallas Merrell

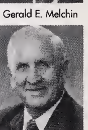

Lynn A. Mickelsen

Joseph C. Muren

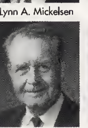

Stephen D. Nadauld

Dennis B. Neuenschwander

Jorge A. Rojas

Robert E. Sackley

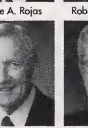

Sam K. Shimabukuro

David E. Sorensen

F. David Stanley

Tai Kwak Yuen

Horacio A. Tenorio

J. Ballard Washburn

Lowell D. Wood

Durrel A. Woolsey

Det Præsiderende Biskopråd

H. David Burton
Førsterådgiver

Robert D. Hales
Præsiderende biskop

Richard C. Edgley
Andenrådgiver

Mødet søndag formiddag
4. oktober 1992

Kirken er på rette kurs

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Herren har opbygget ... sit rige, således at det uden afbrydelse kan bevæge sig fremad og møde enhver krisesituation, der måtte opstå.«

På vej hjem fra en regionalkonference for nogle uger siden havde vi en oplevelse, der stadig står lyslevende i mit sind. Da vi nærmede os lufthavnen, lød kaptajnens stemme i højtaleren. Han talte afmålt og myndigt: »Vi har en nødsituation! Vær venlig at høre efter. Vi har en nødsituation, og kabinebesætningen vil give jer instruktioner. Gør af hensyn til jeres sikkerhed det, de beder jer om.« Besætningen sprang i aktion. Deres træning havde forberedt dem på denne situation. De vidste præcis, hvad de skulle gøre. Alt bestik blev hurtigt sikret i aflåste beholdere.

Passagererne blev flyttet rundt, så der sad stærke mænd ved hver nødudgang.

Vi blev bedt om at tage brillerne af, bøje hovedet og gribe fast om anklerne.

En kvinde med et lille barn, der sad lige bag ved mig, græd. Andre snøftede. Alle vidste, at dette ikke var en øvelse, men at det var virkelighed, og at det var alvorligt. En mand kom ud fra cockpittet. Han genkendte mig, bøjede sig ned og sagde: »Jeg er pilot, men ikke på arbejde. Det primære kontrolsystem er i stykker, men jeg tror, vi klarer det. De har fået landingshjul og flaps ned.«

Mærkeligt nok følte jeg ingen frygt. Jeg har fløjet i mange år, og jeg *har* været i situationer, hvor jeg følte frygt. Men denne gang var jeg rolig. Jeg vidste, at et sikkerhedssystem var indbygget i flyet til at klare en nødsituation som denne, og at besætningen var veluddannet.

Jeg vidste også, at sikkerhedssystemets effektivitet ville være kendt om et minut eller to, når hjulene ramte landingsbanen.

Det øjeblik kom hurtigt. Til alles lettelse gik landingen glat, landingshjulene holdt, motorerne blev sat i bakgear, og flyet standsede.

Redningskøretøjer holdt i nærheden. Vi blev trukket ind til terminalen. Besætningen fik et fortjent bifald, og nogle af os udtrykte vores taknemmelighed til Herren.

Jeg har tænkt over denne oplevelse som et billede på den kirke, vi er medlemmer af. Overhovedet for Kirken er Herren Jesus Kristus. Det er hans kirke. Men den jordiske leder er vores profet. Profeter er mænd, som har fået en guddommelig kaldelse. På trods af kaldelsens guddommelighed er de almindelige mennesker. De er udsat for problemerne ved livet på jorden.

Vi elsker, respekterer, ærer og ser op til profeten af i dag, præsident Ezra Taft Benson. Han har været en stor og begavet leder. En mand, hvis stemme har lydt højt over hele verden som vidnesbyrd om dette værk. Han bærer alle præstedømmets nøgler på jorden i dag. Men han har nået en alder, hvor han ikke kan gøre mange af de ting, han engang kunne. Det forringer ikke hans kaldelse som profet, men det placerer nogle begrænsninger på hans fysiske aktiviteter.

Vi har set lignende situationer tidligere. Præsident Wilford Woodruff blev gammel, mens han præsiderede. Det gjorde præsidenterne Heber J. Grant, David O. McKay, Joseph Fielding Smith og for nylig Spencer W. Kimball også.

Nogle mennesker, som åbenbart ikke kender systemet, bekymrer sig over præsidentens alder og mener, at Kirken befinder sig i en krise. De synes ikke at forstå, at der er et sikkerhedssystem. På grund af dette systems opbygning er der altid en uddannet besætning ombord, hvis jeg må omtale dem sådan. De er blevet grundigt skolet i Kirkens procedurer. Men endnu vigtigere er det, at de også bærer nøglerne til Guds evige præstedømme. De er ligeledes anbragt på deres post af Herren.

Jeg håber ikke, jeg lyder overmodig, når jeg minder jer om det enestående og fremragende sikkerhedssystem, som Herren har opbygget i sit rige, således at det uden afbrydelse kan bevæge sig fremad og møde enhver krisesituation, der måtte opstå, og klare enhver uforudset situation, den måtte stå overfor. For mig er det et vidunderligt og et stadigt gentagende mirakel.

I går eftermiddags opretholdt vi Ezra Taft Benson som profet, seer og åbenbarer og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Vi opretholdt derpå hans rådgivere og derefter medlemmerne af De Tolv Apostles Råd som profeter, seere og åbenbarere. Med 15 mænd, der beskrives, begaves og opretholdes således, kunne en person, der ikke er fortrolig med Kirken, måske mene, at der ville opstå stor forvirring. Men i Herrens rige er der orden. Der er ingen forvirring i dens ledelse.

Når en mand ordineres som apostel og indsættes som medlem af De Tolvs Råd, får han nøglerne til Guds præstedømme. Hver af de 15 nulevende mænd, der er ordineret således, bærer disse nøgler. Men kun Kirkens præsident har retten til at benytte dem i deres fylde. Han kan delegere anvendelsen af de forskellige nøgler til en eller flere af Brødrene. Hver af dem har nøglerne, men har kun myndighed til at bruge dem i det omfang, som Herrens profet giver ham lov til.

Den myndighed har præsident Benson givet til sine rådgivere og De Tolv i henhold til de forskellige opgaver, de har fået delegeret.

I henhold til Herrens åbenbaring danner »tre præsiderende højpræster af Det Melkisedekske Præstedømme, valgt af samfundet og beskikket og ordineret til dette embede samt opretholdt af Kirken ved tillid, tro og bøn, ... et kvorum, der præsiderer over Kirken« (L&P 107:22).

»Præsidentskabet over dette højere præstedømme efter Melkisedeks orden har ret

til at fungere i alle Kirkens embeder« (L&P 107:9). Der står endvidere om dette princip: »Og på grund af embedets værdighed bør han [præsidenten] præsidere over Kirkens råd; og det er hans ret at have to andre præsidenter til at bistå sig, som er udpeget på samme måde som han.

Men om en eller begge to, som er blevet udset til at bistå ham, er fraværende, kan han præsidere i rådet uden en hjælper. Og dersom han er fraværende, kan de andre præsidenter, begge eller den ene, præsidere i hans sted« (L&P 102:10-11).

Vi, der virker som rådgivere, anerkender og kender rammerne for vores myndighed og vores ansvar. Vores eneste ønske er at bistå og hjælpe vores leder med de kolossale byrder i hans embede. Kirken er ved at blive stor med mere end 8 millioner medlemmer. Den vokser over hele jorden. Dens program er omfattende, komplekst og beskæftiger sig med en lang række elementer. Ansvarene er mange og forskellige.

Men uanset omstændighederne kan jeg sige, at værket går fremad på en velordnet og vidunderlig måde. Ligesom da præsident Kimball var syg, har vi bevæget os fremad uden tøven, hvor der er en fastlagt politik. Hvor der ikke er en veletableret politik, har vi talt med præsidenten og fået hans godkendelse, før vi har handlet. Lad der aldrig blive sagt, at der har været nogen tendens til at påtage sig myndighed eller gøre noget eller sige noget eller lære noget, der kan være i modstrid med profetens ønsker; han, der er anbragt på sin post af Herren. Vi ønsker at være hans loyale tjenere. Vi beder ikke om nogen anerkendelse. Vi ønsker ganske enkelt at gøre det, der skal gøres, når der er brug for at gøre det og i henhold til de retningslinier, som præsidenten selv har formuleret.

Nuvel, som jeg har angivet, er der tolv andre, der er blevet overdraget nøglerne til apostelembedet. De er, som beskrevet i en åbenbaring, »tolv omrejsende rådgivere ... kaldet til at være de tolv apostle eller særlige vidner om Kristi navn i hele verden, og heri adskiller de sig i deres kalds pligter fra andre embedsmænd i Kirken.

Og de danner et kvorum, der har samme myndighed og magt som de tre før omtalte præsidenter« (L&P 107:23-24).

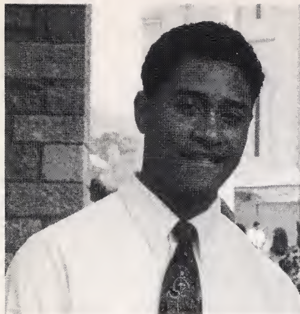
Nu spørger I måske, om der kan være to adskilte grupper med samme myndighed, uden at det skaber forvirring? Ja. Herren har givet svaret på dette. Han har sagt: »De tolv er et omrejsende præsiderende højråd og skal gøre tjeneste i Herrens navn under Kirkens præsidentskabs vejledning« (L&P 107:33).

Præsident Joseph F. Smith har om dette emne sagt: »Det er Kirkens tolv apostles pligt at prædike evangeliet for verden, at bringe det ud til jordens indbyggere og at bære vidnesbyrd om Jesus Kristus, Guds Søn, som levende vidner om hans guddommelige mission. Det er deres særlige kaldelse, og de er altid under ledelse af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges præsidentskab, når dette præsidentskab er intakt, og der er aldrig på samme tid to ligestillede overhoveder i Kirken – aldrig! Herren har aldrig forordnet en sådan ting, ej heller planlagt det sådan. Der er altid et overhoved i Kirken, og hvis Kirkens præsidentskab opløses ved død eller af anden årsag, da er det næste overhoved for Kirken De Tolv Apostle, indtil et præsidentskab er organiseret af tre præsiderende højpræster, der har ret til at beklæde embedet som Kirkens øverste præsidentskab« (*Evangeliske lærdomme*, s. 149).

Her, mine brødre og søstre, er Herrens bemærkelsesværdige plan for ledelse af hans rige på jorden. Myndigheden til at varetage dens anliggender blev modtaget i denne uddeling under Peter, Jakob og Johannes' hænder, og de blev ordineret af Herren, da han var på jorden. Og som vi har set, er der orden i udøvelsen af den myndighed.

Jeg vil nu sige nogle få ord om de mænd, der sidder i Det Første Præsidentskabs Kvorum og i De Tolv Apostles Kvorum. Jeg kender alle dem, som for tiden virker der. Jeg har kendt alle, som har siddet på disse poster i de sidste 60 år. Jeg er overbevist om, at ingen af dem har stræbt efter dette embede. Ingen har ført valgkamp for at opnå posten. Jeg tror ikke, at nogen af dem har anset sig for værdig til embedet. Dette er enestående og bemærkelsesværdigt.

I USA er der for tiden valgkamp for at vælge mænd og kvinder til offentlige tillidsposter. Millioner af dollars bruges undervejs, og hundredtusinder arbejder på at fremme deres foretrukne kandidaters sag.

Det er helt anderledes i Herrens værk. Intet trofast medlem af denne kirke kunne drømme om at ansøge om et embede i Kirken. Tværtimod tror vi, »at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger« (Trosartiklerne 1:5).

Herren selv sagde om De Tolv, som han udvalgte: »Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer« (Joh. 15:16).

Jeg er overbevist om, at ingen mand nogen sinde er blevet kaldet som generalautoritet i denne kirke, i hvert fald ingen jeg har kendt, som ikke faldt på knæ, bekendte sine svagheder og bønfaldt Herren om at beskytte ham mod fristelser og enhver forseelse, og som derefter bad om styrke, visdom og inspiration til at udføre det, han var kaldet til, på en god måde.

Jeg føler, at jeg kender mine brødre. Jeg kender min leder, præsident Benson. Jeg har knælet ned sammen med ham i bøn og hørt hans bønner. Jeg kender hans hjerte, og jeg kan vidne om dets godhed. Jeg kender hans kærlighed, og jeg kan vidne om, at den er reel. Jeg kender hans profetiske bønfalden, og jeg kan vidne om dens oprigtighed.

Jeg kender min kollega i præsidentskabet, Thomas S. Monson. Jeg kender hans styrke og ønske om at fremme vor Faders rige.

Jeg kender personligt hver af De Tolv, fra præsident Howard W. Hunter til ældste Richard G. Scott.

Disse er mine kolleger i den Almægtiges værk. Og ingen har, som jeg sagde før, søgt dette hellige embede. Hver enkelt blev kaldet, og bragte i nogle tilfælde et stort offer ved at acceptere kaldelsen. Vi beder sammen. Vi mødes til højtidelige forsamlinger i Herrens hus. Regelmæssigt tager vi sammen Herrens nadver og fornyer vore pagter med ham, der er vores Gud, og vi påtager os atter Herrens navn, hvis navn vi er kaldet til at vidne om.

Som Brødre drøfter vi de forskellige problemer, der bliver forelagt. Vi er alle forskellige. Vi taler med forskellig baggrund og erfaringer. Vi drøfter, hvordan vi kan forbedre og styrke værket. Ved begyndelsen af disse drøftelser, kan der være forskellige meninger, men før drøftelsen er forbi, er der fuldstændig enighed. Hvis det ikke er tilfældet, bliver der ikke truffet en beslutning. Herren selv har erklæret, at en sådan enighed er absolut nødvendig.

Er dette en anderledes måde at lede på? Det er styreformen i Guds rige på jorden. Det har en enestående organisation. Det er et system, hvor værket ikke snubler eller vakler, hvis en mand ikke er i stand til at fungere. For at gå tilbage til mit tidligere billede, er der en besætning ombord med en lang og grundig uddannelse. Det er et system, et guddommeligt givet system, hvor der er et sikkerhedssystem at falde tilbage på til at bevæge værket fremad og lede Kirken i hele verden, uanset hvilke vanskeligheder der opstår for nogen af dens ledere.

Mine Brødre, som jeg har talt om, er Herren Jesu Kristi apostle. Jeg bærer vidnesbyrd om deres retskaffenhed. Jeg bærer vidnesbyrd om deres tro. Jeg bærer vidnesbyrd om inspirationens og åbenbaringens røst i deres kaldelse. Hver eneste er en mand, hvis styrke er prøvet. Men den største styrke ligger i den enkeltes erkendelse af, at han må have guddommelig vejledning og velsignelse, hvis han skal virke tilfredsstillende.

Nu spørger jeg afsluttende: Tror I, at denne gruppe mænd nogen sinde vil føre denne kirke på afveje? Husk på, hvis kirke det er. Den bærer Vorherre Jesu Kristi navn, og han er dens leder. Han har magten til at fjerne enhver, der er efterladende i sin pligt, eller som underviser i noget, som ikke er i harmoni med hans guddommelige vilje.

Jeg siger på vegne af hver eneste, at vi ikke søger personlige mål. Vi søger kun at opnå Herrens mål. Der er personer, som kritiserer, når vi udsender en udtalelse, der rådgiver eller advarer. Forstå, at vore anmodninger ikke er motiveret af egoistiske ønsker. Forstå, at vore advarsler ikke er ubegrundede. Forstå, at afgørelse om at udtale sig om forskellige emner ikke nås uden overvejelse, drøftelse og bøn. Forstå, at vores eneste ambition er at hjælpe jer hver især med jeres problemer, jeres vanskeligheder, jeres familie og jeres tilværelse.

Lad mig som et personligt vidnesbyrd sige, at jeg i mere end en tredjedel af et århundrede har virket som generalautoritet i denne kirke. I 20 af disse år har jeg siddet i De Tolvs Råd. I over 11 år har jeg virket som rådgiver i Det Første Præsidentskab. Jeg ved, hvordan systemet virker. Jeg ved, at systemet er guddommeligt i opbygning og i myndighed. Jeg ved, at der er intet ønske om at undervise i andet end det, som Herren ønsker undervist i. Han har sagt, at »de beslutninger, der tages af disse kvorum eller af et af dem, skal foretages i retfærdighed, i hellighed og hjertets ydmyghed, sagtmodighed og langmodighed, i tro og dyd og kundskab, mådeholdenhed, tålmodighed, gudfrygtighed, broderlig venlighed og kærlighed« (L&P 107:30). Det er i den ånd, vi forsøger at tjene.

Han har endvidere sagt med hensyn til det, der undervises i af hans tjenere, at »de, der modtager det med tro og øver retfærdighed, skal få det evige livs krone.

Men for dem, der forhærder deres hjerte i vantro og forkaster det, skal det blive til deres egen fordømmelse« (L&O 20:14-15).

Når vi ihærdigt beder vore medlemmer om at overholde sabbatten, om at undgå at gøre den til en indkøbsdag, gentager vi blot det, som Herren erklærede fordum, og som han har bekræftet i nutidig åbenbaring. Når vi fordømmer hasardspil og lotterier, gentager vi blot det, der er sagt af profeterne, som er gået forud. Når vi opfordrer til at styrke hjemmenes grundvold, gør vi blot det, der vil styrke vore familiers tilværelse. Når vi tilskynder vore medlemmer til at efterleve tiendeloven, gentager vi blot det, som Herren talte om fordum og atter bekræftede i denne uddeling til velsignelse af sit folk. Når vi advarer mod pornografi, umoralitet, narkotika og lignende, gør vi kun det, som profeterne altid har gjort.

Vores ansvar er beskrevet af Ezekiel: »Menneskesøn! Jeg sætter dig til vægter for Israels hus; hører du et ord af min mund, skal du advare dem fra mig« (Ez. 3:17).

Vi har ingen egoistiske ønsker i noget af dette, bortset fra vores ønske om, at vore brødre og søstre må være lykkelige, at fred og kærlighed må herske i deres hjem, og at de vil blive velsignet med den Almægtiges magt i deres forskellige retfærdige gøremål.

Jeg takker alle, der med opløftet hånd og et gavmildt hjerte opretholdt os i disse ansvar.

Må den Almægtige velsigne jer, mine kære brødre og søstre. Dette er Gud, vor evige Faders værk, han, som lever og regerer i universet. Det er Herren Jesu Kristi værk, vor Frelser og Forløser, den levende Guds levende Søn. Værket er blevet oprettet på jorden med guddommelig myndighed, med en profet og andre ledere, som er kaldet gennem åbenbaringens røst og udlært gennem mange års tjeneste. Det slår aldrig fejl. Det vil fortsat få succes.

Jeg giver et løfte til alle, som opretholder og støtter det, og som med tro og bønner stræber efter at efterleve dets principper, at de vil blive velsignet med lykke og fremgang i dette liv samt med glæde og evigt liv i den kommende verden. I Jesu Kristi navn. Amen. □

At læge din ødelagte tilværelse

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

»Satan forsøger at overtale os til at leve uden for sandhedens grænser ved at efterrationalisere vore handlinger som vores ret til at vælge.«

Nogle af mine bedste barndomsminder er de sommer- og efterårsdage, jeg tilbragte sammen med mine brødre på onkel Zenes gård langt ude på landet i Virginia. Vi vandrede gennem skoven, der duftede af vilde planter. Vi forundredes over de flyvende egern, farvestrålende fugle og så til tider en ræv eller en fasan. Bugtende vandløb indbød os til at fange fisk, og en ren og kølig kilde slukkede vores tørst. Der var grillpølser, kartoffelsalat, syltede agurker og selvfølgelig varm æbletærte med hjemmelavet is.

Hver eneste sving på ismaskinens håndtag øgede vores forventning om denne sjældne lækkerbisken. Men det bedste var gyngen, som onkel Zene havde hængt op i et højt træ nær en idyllisk å. Vi tilbragte lykkelige timer med at svinge frem og tilbage. Vi krummede ryggen og sparkede vore ben og fødder fremad for at se, hvem der kunne være hurtigst og komme højest. Det var ren lykke.

For at gøre det endnu mere spændende, placerede min bror Gerald mig engang på træsædet og drejede mig rundt, indtil rebet var snoet i en dobbelt række af knuder. Med et mægtigt skub sendte han mig afsted, og gyngen hvirvlede stadig hurtigere rundt. I begyndelsen var der en munter stemning, mens jeg fik fart på. Denne kortvarige glæde blev hurtigt afløst af en stadigt tiltagende svimmelhed, kvalme og en følelse af frygt. Da denne forfærdelige oplevelse var forbi, kunne jeg ikke gå uden at falde, mit hoved kørte rundt, og jeg var sikker på, at min mave aldrig ville blive den samme igen.

Under det hele hoppede Gerald op og ned af fryd. Da jeg endelig faldt af sædet, råbte han: »Var det ikke sjovt?«

Min hjerne tænkte: »Er du sindssyg,« men min mund sagde: »Jo, det var herligt. Hop op, så jeg vil vise dig, hvor sjovt det er.«

Mon nogen af jer gør det samme? I stedet for at nyde de utallige opløftende oplevelser, værdifulde forbindelser med familie og venner samt jordens skønhed, som Herren har skænket os, søger du så spænding ud over de grænser, Herren har sat? Søger du flygtige stimuleringer, selv når du erkender, at de altid efterfølges af stærke negative følelser? Bliver dine lyster styret af falske forhåbninger, som skaber en uudslukkelig tørst efter mere? Undertrykker denne tørst motivationen til forandring, som burde være et resultat af overtrædelsens nedbrydende frugter? Koncentrerer du dig om at tilfredsstille begær gennem øget aktivitet, selv når du begynder at fornemme, at det uundgåeligt vil medføre nogle meget ubehagelige konsekvenser? Har du overvejet, hvordan og hvornår du vil stoppe?

Selv om du offentligt og ihærdigt forsvarer dine handlinger, kan du i øjeblikke med realistiske overvejelser måske erkende, at du har et problem. Selv om du ud ad til giver andre skylden for dine problemer, har du måske allerede erkendt for dig selv, at det fører til stadig færre valgmuligheder, når man svigter andres tillid og fornægter sandheden. Man trækker sig længere og længere ind i hjørnet. Til sidst synes der ikke at være nogen udvej, og en følelse af håbløshed opstår.

Mit eneste ønske er at hjælpe dig. Vil du lytte? Jeg rokker måske ved nogle af dine fastlåste tankebaner, men lyt til mig i nogle minutter.

Du er måske træt af, at andre forsøger at bestemme over dit liv – og altid fortæller dig, hvad du skal gøre. Du har trods alt ret til selv at træffe dine valg. Det er korrekt. Du har den ret. Det er din frihed til at vælge. Hemmeligheden, der kan løse problemer

i dit liv, består i at forstå og bruge den evigt positive gensidige påvirkning af din *handlefrihed* og Herrens *sandhed*.

Mesteren har sagt: »Den, som holder hans bud, modtager lys og sandhed ...

Lys og sandhed skyr den onde ...

Men den onde kommer og borttager lyset og sandheden fra menneskenes børn på grund af ulydighed og fædrenes traditioner« (L&P 93:28, 37, 39; fremhævelse tilføjet).

Han erklærede også: »Enhver må kunne handle både med hensyn til lære og grundsætninger ... ifølge den *handlefrihed*, jeg har givet ham, og enhver må være ansvarlig ... på dommens dag« (L&P 101:78; fremhævelse tilføjet).

Disse vers lærer os, hvordan vi overvinder følgerne af forkerte valg, uanset om det er at lyve, stjæle, spille hasard, afhængighed af alkohol eller narkotika, umoralitet, mishandling af andre og alt tilsvarende. Sagt meget enkelt, må vi bruge vores *handlefrihed til at adlyde sandheden*.

Når andre har givet dig gode råd, har du så nogensinde sagt: »Jeg tror ikke helt, som du gør. Det er dine standarder og dine principper. Jeg har mine egne«? Prøv at forstå, at ingen kan forandre sandheden. Efterrationalisering, overvældende selvoptagethed, menneskers argumenter, vrede eller en stærk vilje kan ikke forandre sandheden. Satan ved dette, så derfor forsøger han at skabe en atmosfære, hvor man ubevidst begynder at føle, at man ikke blot kan vælge, hvad man vil, men også kan bestemme, hvad der er rigtigt. Satan forsøger at overtale os til at leve uden for sandhedens grænser ved at efterrationalisere vore handlinger som vores ret til at vælge.

Men vor evige Fader definerede sandhed og fastlagde, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, før denne verdens skabelse. Han fastlagde også konsekvenserne ved lydighed og ulydighed over for disse sandheder. Han forsvarede vores ret til at vælge vores kurs i livet, således at vi ville vokse, udvikle os og være lykkelige, men *vi har ikke retten til at vælge konsekvenserne af vore handlinger*. De, der med vilje og med fuldt overlæg overtræder hans befalinger, vil uundgåeligt lære denne sandhed at kende. Joseph Smith blev inspireret til at skrive: »Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod den lov, ifølge hvilket den er forjættet« (L&P 130:21).

Prøv at forstå, at ingen har ret til at vælge, hvad der er rigtigt. Gud har beholdt den ret selv. Vores handlefrihed tillader, at vi vælger mellem forskellige muligheder, men derefter er vi budet af de konsekvenser, som Gud har fastlagt. Hvis vi senere ikke bryder os om resultatet, er vores eneste udvej omvendelse.

Vor himmelske Fader gav os sandheden, en del deraf som udsagn om årsag og virkning. Vi kalder dem for befalinger. De vejleder vores liv til lykke. Han vidste, at Satan ville forsøge at overtale nogle til at leve uden fastlagte standarder i livet, således at beslutninger ville blive baseret på nuværende omstændigheder, det, der er belejligt, og det, der giver det største personlige udbytte. På denne måde fjerner Satan sandhedens kraft fra en persons tilværelse, så han kan tage denne sjæl til fange.

Hvis du er fanget, og der ikke synes at være nogen vej ud, så husk på Robert Frosts ord: »Den bedste udvej er altid at gå lige til problemet« (fra »A Servant to Servants«). Du må se udfordringen i øjnene og overvinde den. Vejen fremad er baseret på tro på Jesus Kristus og lydighed mod hans bud. Det er den eneste vej til permanent helbredelse af skaden på sjæl og sind, som uretfærdige handlinger har forvoldt. Den skaber også lægedom, inden for den evige lovs grænser, for et legeme, der er hærget af følgerne af overtrædelse.

Det kan være svært at forstå i din nuværende sindstilstand, men prøv at tro mig. Herren vil hjælpe dig, når du gør det på hans måde. En profet har sagt: »Thi hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og *langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter)?*« (Mosiah 5:13; fremhævelse tilføjet). Læs og lær om Frelseren, indtil du kender ham og stol derefter på ham.

Du har måske opdaget, at det er svært at ændre sig, men vid, at du *kan* gøre det. Måske undrer du dig over, at ingen tror på dig, når du beslutter dig for at ændre din tilværelse fra et liv i ulydighed til ét af retskaffenhed og i overensstemmelse med sandheden. Erkend at det tager tid at få et renommé, der er stærkere end virkningen af fortidens bevidste beslutninger om at bedrage og udnytte andre – men det er indsatsen værd.

Har du lagt mærke til, at uanset hvor ædel din hensigt er, og uanset hvor mange korrekte trin, du udfører korrekt, så vil en computer, hvis du gør blot den mindste fejl, ikke reagere, som du ønsker det. Alle dine anstrengelser er nytteløse. Således arbejder Herren *ikke*. Der er intet lusket ved hans befalinger. Han ønsker, at det går dig godt. Herren ved, hvor der er et rent hjerte og en oprigtig hensigt. Din lydighed over for sandheden og korrekt anvendelse af handlefriheden åbner døren for Herrens guddommelige hjælp. I begyndelsen er det måske kun dig og Herren, som tror på din oprigtighed. Men du vil blive belønnet med glæden, der er et resultat af positiv personlig udvikling. Med tiden vil andre også anerkende dine konsekvent retfærdige handlinger og derfor støtte dig.

Mange kommer med råd, men én persons forslag er ofte i direkte modstrid med en andens. Hvordan kan du vide, hvem du skal tro på? Stil dig selv disse spørgsmål:

_ Hvad motiverer tilbuddet om hjælp?

_ Bekræfter din sunde fornuft, at rådet er rigtigt? Hvis det er tilfældet, vil det være i overensstemmelse med Frelserens lærdomme.

_ Har giveren selv fulgt rådet? Har det forbedret hans liv?

En ærlig vurdering af råd efter disse tre målestokke vil hjælpe dig med at afgøre, om rådet er til dit bedste eller er motiveret af en andens personlige interesser. En sand ven er ikke én, som altid opmuntrer dig til at gøre det, du ønsker at gøre, men som hjælper dig til at gøre det, du ved, du burde gøre.

Du kan blokere for sandhedens korrigerende kraft ved til stadighed at lade andre beskytte dig mod konsekvenserne af dine uværdige handlinger, uden samtidig at være smart nok til at ændre dit liv. Hvis du ikke reagerer korrekt på hjælp, vil det fastlåse forkerte forestillinger i dit sind, og du vil ikke se noget behov for at omvende dig. Dine negative tankebaner vil i stedet blive styrket, ikke afvist.

Hvordan kan man afgøre, om man skal hjælpe dig, eller om man skal give dig mulighed for opnå udvikling, ved at du tvinges til at se kendsgerningerne i øjnene? Herren har givet svaret. Når du udviser oprigtig sorg, et angergivent hjerte, en erkendelse af skyld, en bevægelse i den retning af forbedring, selv om der kan være fejltrin – når du påtager dig ansvaret for forkerte handlinger – så er der behov for støtte og hjælp, og da vil det være gavnligt. Hvis du fortsætter med at manipulere, give andre skylden for upassende beslutninger, er svigefuld og fast besluttet på at fortsætte ad overtrædelsens vej ved at camouflere eller skjule dine handlinger, så styrker du de falske principper og har valgt at styre direkte mod et brat møde med den barske virkelighed.

Ét er at vide, hvordan du læger din ødelagte tilværelse; noget helt andet er at gøre det. Du vil først forandre dig, når du erken-

der, at det vil være af varig, personlig gavn for dig. Dybt inde i dig selv ved du, at overtrædelse af befalingerne ikke medfører noget godt og kun skaber en masse sorg for dig selv og for andre. Vent ikke, til du er helt nede i skidtet. Det er smertefuldt og kan give dig fysiske sår, der ikke kan læges.

Du kan narre andre, som ønsker at tro på dig, men du kan ikke narre Herren. På grund af hans retfærdighed, er han nødt til en dag at konfrontere dig med konsekvenserne af de gerninger, du ikke har omvendt dig fra. Ingen ønsker, at det sker. Nogle overtrædelser er så voldsomme, at det er usandsynligt, at du kan begynde at overvinde dem uden en andens hjælp. Søg den hjælp! Med tiden vil du med den styrke, der kommer af en stadig anvendelse af handlefriheden til at efterleve sandheden, blive helbredt gennem Frelseren. Find nogen, du har tillid til, som du kan stole på, som forstår sammenhængen mellem handlefrihed og sandheden. Du kan begynde hvor som helst – med en ven, en du holder af, en kompetent professionel eller et godt medlem. Når du får en smule tillid – gå så til din biskop. Han har præstedømmets nøgler, der kan hjælpe dig. Begynd nu og stands ikke, før du forstår og adlyder Frelserens lærdomme og modtager hans helbredende kraft i dit liv. Ellers har du ikke gennemført kuren.

Denne kommentar, som jeg gengiver med tilladelse fra en anden, der har fået hjælp, viser, hvordan Herren giver lægedom gennem en præstedømmeleder, når han handler som et inspireret redskab: »Jeg påskønner meget dine vise ord og din venlighed. Jeg har følt en stor styrke komme fra Herren. Mit vidnesbyrd vokser skridt for skridt hver dag.

Det gør stadig ondt, men nu forstår jeg, at det er til mit eget bedste, og at der er lys for enden af tunnelen. Den velsignelse, du gav mig under Åndens vejledning, har virkelig forandret mig. Jeg er endelig i stand til at håbe og tro på, at jeg kan klare det denne gang. Jeg er i stand til at se frem til hver ny dag.«

Jeg vidner om, at Frelseren helbreder permanent. Han har sagt: »Har I syge blandt jer ... *eller andre plaget på anden vis?* Bring dem hid, og jeg vil helbrede dem ...

Thi jeg ser, at jeres tro er tilstrækkelig til, at jeg kan helbrede jer ...

Og han helbredte dem alle« (3 Nephi 17:7-9; fremhævelse tilføjet).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Frelseren vil helbrede jer, når I vælger at adlyde sandheden og bruge jeres handlefrihed i henhold til hans råd.

Må Herren blødgøre jeres hjerte, så I må vide, at det, vi har talt om, er sandt. Må han give jer mod og styrke til at begynde at blive helbredt *nu*. I Jesu Kristi navn. Amen. □

En kærlig og kommunikerende Gud

Ældste Marion D. Hanks
Emeritus medlem af De Halvfjerds

»Kristus står ved døren og banker på; de, som ønsker, at han kommer ind ... må ... åbne døren.«

Alle, der har fået lov til at tjene som jeg, har modtaget større ære, end vi fortjener som person. Jeg ved det og er taknemmelig. Bibelen erklærer, at Gud er Faderen og Gud for alle menneskers ånder (se 4 Mos. 16:22; Hebr. 12:9). Apostlen Paulus lærte indbyggerne i Athen, at vi er af Guds »slægt«, og indbyggerne i Rom, at »Ånden selv vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn. Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger« (Ap.G. 17:28-29; Rom. 8:16-17).

På grund af Faderens store kærlighed til sine børn og på grund af den store vægt han lægger på deres handlefrihed, har menneskeheden lige fra begyndelsen nydt godt af muligheden for selv at vælge. Johannes erklærer i de første par vers i sit evangelium, at Kristus var »det sande lys, som oplyser hvert menneske« (Joh. 1:9). I skriften står der også, at »Kristi ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt« (Moroni 7:16; se også L&P 84:45-46). Der er et sammenhængende skriftsted af betydning, som forklarer, hvorfor ikke alle mennesker følger lyset, og hvorfor nogle ikke vælger godt frem for ondt: »Og Ånden oplyser hvert menneske i verden, der *lytter* til hans røst« (L&P 84:46; fremhævelse tilføjet).

Vor himmelske Fader ønsker, at hele menneskeheden bliver ledt af lyset, men den velsignelse vil ikke blive påtvunget nogen. Kristus står ved døren og banker på; de, som ønsker, at han kommer ind og spiser med, må høre hans røst og åbne døren (se Åb. 3:20). Således bliver der klart belært om de to store principper, som evangeliet bygger på, kærlighed og frihed til at vælge. Vi er her hver især for at lære at vise kærlighed, at give, at lytte til Ånden og at vælge at gøre Faderens vilje. Gud ønsker, at hans børn og arvinger skal blive alt det, de kan opnå, for at være kvalificeret til at modtage vores arv. Men vi skal selv vælge; vi er beslutningstagerne, og han vil ikke fritage os for det ansvar. Allerede i 5 Mosebog står der:

»Se, jeg forelægger dig i dag livet og lykken, døden og ulykken ... Så vælg da livet, for at du og dit afkom må leve, idet du elsker Herren din Gud og adlyder hans røst« (5 Mos. 30:15, 19-20).

Dele af sandheden er gennem Herrens lys nået frem til mange af livets forhold, aspekter og niveauer. Det har for mig været en stor glæde at finde så meget godt mange steder og fra så mange kilder. Præsident Joseph F. Smith omtalte de forenede medlemmer af Guddommen som »sandhedens kildevæld« og sagde:

»Fra denne kilde har alle de lærde filosoffer i gamle dage modtaget deres inspiration og visdom – fra den har de modtaget al

deres viden. Hvis vi i alle tidsaldre finder sandheden i små fragmenter, kan vi fastslå som en ubestridelig kendsgerning, at det oprindeligt stammer fra kilden og blev givet filosoffer, opfindere, patrioter, reformatorer og profeter gennem Guds inspiration« (*Improvement Era*, juni 1907, s. 629).

Ledere af Kirken, både før og siden, har båret et tilsvarende vidnesbyrd. På ethvert felt, hvor jeg har været involveret, har jeg været så privilegeret at omgås retskafne og dygtige mennesker, som har givet mig meget værdifuldt. Overvej dette eksempel på visdom, som en højt skattet lærer og forfatter, der er kvæker, Rufus Jones, har udtalt:

»En levende religion kan ikke eksistere og bevares på basis af teorien om, at Gud kun talte til menneskeheden i længst forgangne tider, og at Bibelen er det eneste tegn, vi har på, at vores Gud er levende, åbenbarer og kommunikerer. Hvis Gud nogen sinde har talt, så taler han stadig. Han er den store 'Jeg er', ikke den store 'Han var'« (*A Flash of Eternity*).

Det er et væsentligt udsagn om en fundamental sandhed. Vores egen forståelse af det princip er, at Gud kommunikerer med sine børn, og at han har åbenbaret, åbenbarer nu og stadig vil åbenbare meget stort og betydningsfuldt vedrørende sit rige.

Den jødiske tradition bidrager også til vores påskønnelse af vor himmelske Faders natur med traditionen med at synge eller sige »halv hallel« til påske (pesach) for at fejre Israels børns udrejse fra Ægypten og deres passage gennem Det Røde Hav. Da de nåede havet, indhentede den forfølgende ægyptiske hær dem. Med Moses som sit redskab skilte Gud vandet: »Da gik israelitterne midt igennem havet på tør bund« (2 Mos. 14:22). Ægypterne fulgte efter dem, hvorpå Moses igen rakte sin hånd ud over havet, og vandet kom tilbage. Israelitterne var i sikkerhed, og den ægyptiske hær druknede. Triumferende begyndte israelitterne at synge lovsalmer til Herren. Men den Almægtige standsede dem og sagde: »Hvordan kan I synge lovsalmer og jubelsange, når så mange af mine børn er ved at drukne i havet?«

Til minde om den hændelse medtager jøderne i den sidste del af påsken forkortede lovsalmer, de halve hallel, som en del af højtideligholdelsen.

Lyset fra den kilde har i sandhed skinnet på hele jorden. Vi fryder os over det og har et ydmygt vidnesbyrd at bære: Gud *er* en levende, åbenbarende og kommunikerende Fader.

Når vi til de rige kilder fra de fordums profeter og skribenter i Bibelen føjer de underbyggende og stadfæstende sandheder i genoprettelsens hellige skrifter, kaster disse kombinerede skatte et forklarende lys og kundskab over de vigtigste spørgsmål, menneskeheden har stillet i årenes løb, som de stadig stiller, og som de i fremtiden vil stille med stigende interesse, efterhånden som jordens befolkning og oversættelser mangedobles. De vedrører sandheden om Gud og Kristus og Helligånden – Guddommen; selve mennesket; livet på jorden og dets betydning og hensigter; samt evigheden og løfterne derom.

Et afgørende eksempel på dette større lys er svarene på det stigende antal udfordringer, menneskeheden møder – personligt, på højere læreanstalter, i lande eller hele civilisationen. For tusinder af år siden udbrød salmisten: »Vær mig nådig, Herre, thi jeg er angst« (Sl. 31:10). Derefter nævner han problemer, hvor nogle lyder forbavsende velkendte for os i dag. I denne stund plages vores verden af katastrofer og ødelæggelse, frygt, sult og konflikter. Lidelser og modgang er en stor byrde for mange. Bøger om personlige problemer, familieproblemer og samfundsproblemer vælter frem. De er ofte enige om, at det rette spørgsmål ikke er, hvorfor gode mennesker har prøvelser, men hvordan gode mennesker skal reagere, når de bliver prøvet. Skrifterne giver os hjælp til at besvare nogle væsentlige spørgsmål:

*Lover Gud sine børn, at de aldrig oplever problemer og lidelser?

*Er trængsler tegn på Guds mishag?

*Levede de gamle profeter, Kristus og hans apostle uden modgang?

*Lovede Kristus sine tilhængere, at de ville slippe for problemer?

Svaret findes i skriften. Bjergprædikenen taler til dem, der sørger, der er fattige i ånden, der hånes og forfølges, og som der tales ondt om på et falsk grundlag (se Matt. 5:3-4, 11).

Rådet er at vende den anden kind til, når vi bliver slået, og at gå den ekstra mil, når vi tvinges til det. Der nævnes dem, der overtræder, som er fjender, der forbander, hader og forfølger uskyldige. Solen skinner på både onde og gode, regnen falder på retfærdige og uretfærdige (se Matt. 5:39-45).

Til Kirkens første ledere lød formaningen: »Vær tålmodig i trængsler; thi du skal få mange« (L&P 24:8).

Gud nægter os ikke den erfaring, vi kom her for at få. Han isolerer os ikke fra trængsler eller garanterer os immunitet mod problemer.

En stor del af den smerte, vi lider og uundgåeligt påfører andre, er selvforskyldt ved vores egen dårlige dømmekraft, ved vore dårlige valg.

Og til det tilbydes der hjælp. Til den angrende synder lyder løftet, at Gud vil tilgive, glemme og aldrig mere nævne de af vore synder, som vi virkelig har omvendt os fra.

Men meget af det der sker med os i dette liv, kan vi ikke selv kontrollere; vi reagerer kun. En viden om, hvad Gud har lovet, kan give os det mod og den tro, vi behøver. Vi forsikres i skriften om, at vi med sikkerhed kan vide, at Herren kommer til sit folk i nødens stund (se Mosiah 24:13-14). »Og hver den, der sætter sin lid til Gud, vil blive styrket i sine prøver og trængsler og genvordigheder, og vil blive ophøjet på den yderste dag« (Alma 36:3).

Jesus sagde til dem, der sørgede over en af deres kære, som var død: »Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glædes, og ingen skal tage jeres glæde fra jer« (Joh. 16:22).

Til de ensomme og nedtrykte og bange sagde Jesus: »Jeg vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig« (Hebr. 13:5).

I tider med sorg og lidelser er løftet altså, at hvis vi holder ud, forbliver trofaste, sætter

vores lid til ham og holder modet oppe, vil Herren komme til os i vores nød, styrke os til at bære vore byrder samt støtte os i vore prøvelser. Han vil være hos os til vore dages ende og på den sidste dag løfte os op til større muligheder for at tjene samt til sidst ophøje os sammen med sig selv og vore genforenede kære, og han vil hellige vore lidelser til vores gavn.

En af de oplevelser i de sidste par år, der har rørt mig dybt i min sjæl, var ved et møde at høre en god biskop fortælle andre om følelserne i sit hjerte, da hans kone døde af kræft – en oplevelse, som mange andre ægtefæller og familier selv kender.

Tyve år tidligere havde han set sin mor lide alvorligt, før hun døde. I alle de år havde han i sig båret en vrede over den pine, hun havde gennemgået. Men ved sin kones prøvelse, der var en barsk oplevelse for hende og til dels også for hendes familie, var hans vrede blevet ophøjet til et tættere åndeligt forhold til Herren, og han var i stand til mere værdigt at bære noget af hendes byrde.

Kort før hun døde, bad hans kone ham om en velsignelse for at lette den intense smerte. De græd begge, da han lagde sine hænder på hendes hoved og talte med Herren, »og,« sagde han, »jeg mærkede vor himmelske Faders åndelige tilstedeværelse. Jeg havde en meget stærk følelse af, at der var andre til stede, som græd med os!« Mod slutningen og alvorligt fysisk svækket sagde hun: »Aldrig har jeg følt mig bedre!«

Den stærke følelse af, at vor himmelske Fader var der og »græd med os« – ja, hvorfor ikke? Jesus græd ved Lazarus' grav; han græd over Jerusalems tilkommende hjemsøgelse; og han græd, da han kom til det amerikanske fastland og knælede ned sammen med sit folk og især, da »han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem« (3 Nephi 17:21; se også v. 22; Joh. 11:35; Luk. 19:41).

I går aftes, efter vore møder, åbnede vi hjemme et brev fra en yndig sidste dages hellig mor, der blev enke, da hendes mand døde i en ulykke for to år siden. Hun og hendes dejlige familie har fundet trøst, fortalte hun, i en indrammet tekst, der hænger på væggen i mit kontor:

»At tro på Gud er at vide, at reglerne vil være retfærdige, og at der vil komme vidunderlige overraskelser.«

Jeg takker Gud for hans kærlighed og hans Søns kærlighed. De, som har påtaget sig hans Søns navn, således som vi har gjort, må bære byrden af den arv, han efterlod os – kærlighed, barmhjertighed og tjeneste, modtage vores arv af håb og hjælpsomhed samt føje vores tro og gerninger til arbejdet med at afhjælpe menneskehedens sygdomme og lidelser. Må Gud hjælpe os til at varetage den opgave, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Afgør dette i jeres hjerte«

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

»Indvielse er den eneste overgivelse, der også er en sejr. Den fører til løsladelse fra ... stolthedens mørke celle.«

Dette er en passende lejlighed til at takke ældste Hanks for den indflydelse, han har haft på mit liv ved så mange lejligheder i så mange år.

For atten år siden bønfaldt jeg fra denne talerstol dem, der ubeslutsomme stod på Kirkens »dørtærskel«, om at komme helt og fuldt indenfor (se *Den danske Stjerne*, maj 1975, s. 41-42). I dag gælder min bøn de medlemmer, som allerede er indenfor, men hvis medlemskab er afslappet; personer, vi elsker, hvis evner og talenter er stærkt tiltrængte i forbindelse med opbygningen af riget!

Enhver opfordring til større indvielse er selvfølgeligt i virkeligheden en opfordring til os alle. Men disse ord er ikke primært henvendt til dem, der trofast stræber, og som oprigtigt søger at holde Guds bud, og alligevel til tider ikke helt slår til (se L&P 46:9). Denne tale er heller ikke primært rettet til de få, der bevidst ikke overholder, herunder enkelte som kaster sig ud i intellektuelle og opførselsmæssige elastikspring i en søgen efter nye indtryk, for blot at blive smidt omkring af de gamle vranglærer og de gamle synder.

Disse ord er henvendt til de »hæderlige« medlemmer, som lever overfladisk i stedet for at gå i dybden med deres medlemskab, og som virker i ro og mag i stedet for at »virke med iver« (se L&P 76:75; 58:27). Selv om de formelt deltager, skinner deres forbehold og tøven uvægerligt igennem. De kan måske tilmed gå gennem vore hellige templer, men desværre lader de ikke de hellige templer trænge igennem hos sig.

Sådanne medlemmer accepterer kaldelser, men ikke alle de medfølgende ansvar; derfor må deres opgaver i Kirken ofte udføres af dem, der allerede »virker med iver.« Nogle betragter sig selv som »hvilende ud« mellem kirkekaldelser, men vi er aldrig i venteposition, ifølge dette opløftende kald fra Jesus: »Hvad slags mænd [og kvinder] burde I da være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Nephi 27:27; se Matt. 5:48; 3 Nephi 12:48). Det er aldrig sikkert at hvile sig i forhold til det kald! At være »tapper« i sit vidnesbyrd om Jesus kræver rent faktisk, at man stræber efter at blive mere som ham i sind, i hjerte og i egenskaber (L&P 76:79). At blive en sådan mand eller kvinde er den højeste form for rettro!

Alle kan naturligvis frit vælge selv, og vi ønsker det ikke på nogen anden måde. Men når nogen vælger at slække på deres engagement, vælger de uheldigvis ikke kun for sig selv, men også for den næste generation og den næste igen. Små afvigelser hos forældrene kan medføre større afvigelser hos deres børn! Tidligere generationer i en familie kan have afspejlet trofasthed, mens nogle i den nuværende generation viser tegn på af-

vigelser. Desværre vil nogle i den næste måske falde fra, efterhånden som nedbrydningen kræver sin pris.

Selv om medlemmer, der tager det afslappet, ikke er uretfærdige, så undgår de ofte at virke for retfærdige ved at se mindre energiske ud, end de virkelig er – en sjov form for hykleri.

Nogle af disse ellers hæderlige medlemmer betragter fejlagtigt Kirken som en institution og ikke som et rige. De kender rigets lærdomme, men mere for at kunne deklamere end af virkelig forståelse.

Afslappede medlemmer har normalt meget travlt med verdslige problemer og ejendele – lige som den hæderlige Amulek engang var. Der blev kaldt på ham mange gange, men han ville ikke høre. Han kendte faktisk meget til evangeliets sandheder, men Amulek ville ikke indrømme det, han vidste (Alma 10:4-6).

En fælles egenskab hos de hæderlige, men slappe, er deres ringeagt for de tilsyneladende uspændende pligter i et medlemskab som daglig bøn, regelmæssig læsning i skriften, overværelse af nadvermøder, betaling af tiende og besøg i de hellige templer. En sådan ringeagt er især farlig i verden i vore dage, der kendetegnes af rasende relativisme og ræbende sensualisme; en verden, hvor udtalelsen af Guds navn for mange blot er en verbal understregning eller et udråbstegn, sjældent et udtryk for tilbedelse!

Som modsætning hertil fralægger de, der oprigtigt stræber efter større indvielse, hverken deres forpligtelser eller aflægger deres hellige tempelklædning. De undgår pornografi, overholder kyskhedsloven, betaler deres tiende samt elsker og tjener deres ægtefælle og børn. Som gode naboer bærer de »hinandens byrder«, »sørger med dem, som sørger«, »trøster dem, der har trøst behov« og står tappert »som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder« (Mosiah 18:8-9).

Når afgørelsen først er truffet om at blive mere åndeligt forankret, er der en indledende svaghed: Det er svært at bryde med fortiden. Men når vi først får begyndt, ser vi, hvordan venner, der ville holde os åndeligt tilbage, ikke er virkelige venner. Enhver hån fra dem afspejler enten fortørnelse eller ubevidst bekymring for, at de på en eller anden måde er ved at blive ladt tilbage. I ethvert forsøg på at forklare dem noget, kan vores tunge »ikke give udtryk for« det, vi føler (Alma 26:16). Vi holder stadig af dem, men holder mere af vores pligt mod Gud. Brigham Young sagde engang åbent: »Nogle forstår ikke pligter, som ikke falder sammen med deres naturlige følelser og lyster ... Der er pligter, der er højere end lyster« (*Journal of Discourses*, 7:65).

På samme måde er det kun rimeligt at advare om, at enhver beslutning om at søge en højere grad af indvielse hurtigt vil åbenbare det, vi stadig mangler; en smertefuld, men nødvendig proces. Husker I den rige og retfærdige unge mand, som af Jesus fik at vide: »Én ting mangler du« (Mark. 10:21)? Ananias og Safira, som ellers var gode medlemmer af Kirken, stak en del »til side« i stedet for at indvie alt (Ap.G. 5:1-11). Nogle vil aldrig *sælge* Jesus for tredive sølvpenge, men de vil heller ikke *give* ham alt!

Desværre har vi en tendens til kun at tænke på indvielse i forbindelse med ejendom og penge. Men der er så mange andre måder at holde en del tilbage på. En person giver måske af penge og tid og holder alligevel en væsentlig del af sig selv tilbage. Man kan også offentligt give af sine talenter, og dog for sig selv bevare lidt stolthed på et bestemt område. Man kan vige tilbage fra at knæle for Guds trone og alligevel bøje sig for en bestemt skare af sine ligemænd. Man kan acceptere en kaldelse i Kirken, men være mere interesseret i at bevare en bestemt rolle i verden.

Andre igen finder det lettere at bøje deres knæ end deres forstand. Spændende forskning foretrækkes frem for slidsom realisering; spekulationer virker sjovere end indvielse, og det samme gælder forsøg på at blødgøre de strenge lærdomme i stedet for at følge dem. Og hvad der er endnu værre, ved ikke at adlyde opnår disse få medlemmer ikke sand viden (se Joh. 7:17). Og når de mangler sand viden, kan de ikke forsvare deres tro og bliver måske kritikere i stedet for forsvarere!

Enkelte af de sidstnævnte havner i det selvforstærkende og selvlykønskende Hyde Park Corner i Kirken, som de provinsielt fejlagtigt anser for at være hele Kirken, svarende til at det ægte Hyde Park Corner i London var parlamentet, Whitehall, Buckingham Palace og resten af England tilsammen!

Kun en større grad af indvielse vil kurere ambivalens og skødesløshed i os alle! Som jeg allerede har sagt, kan de belærende udfordringer, der opstår ved en større grad af indvielse, være alvorlige, men de afspejler den nødvendige guddommelige nåde, der er nødvendig for at fremme yderligere indvielse (se Helaman 12:3). Hvis vi er blevet bløde, kan vanskelige tider være nødvendige. Afsavn kan forberede os på en større grad af indvielse, selv om vi ryster ved tanken. Hvis vi for let stiller os tilfreds, vil Gud lade os mærke en dosis af sin guddommelige utilfredshed. Hans langmodighed bliver derved meget nødvendig, for at vi kan maksimere vores handlefrihed og udvikling. Men han er ikke en lemfældig Fader.

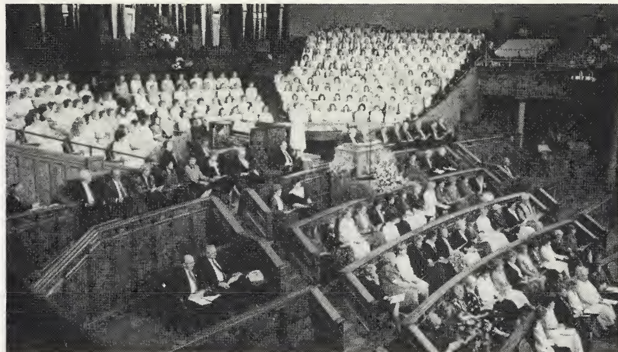
Vi »kan ikke tåle alle ting nu,« men Herren »vil lede os frem,« når vi »giver plads« i vore tanker og i vore planer og »aflægger« vore synder, hvilket er den eneste måde, vi kan begynde at skabe plads til at modtage alt det, Gud kan give os (L&P 78:18; 50:4; Alma 32:27, 28; 22:18).

Vi er hver især kroværten, der afgør, om vi har plads til Jesus!

Indvielse er den eneste overgivelse, der også er en sejr. Den fører til løsladelse fra egoismens rustne, overfyldte fængsel og frihed fra stolthedens mørke celle. Men i stedet for at stræbe efter en højere grad af indvielse er det lettere blot at fortsætte afslappet med en halvhjertet overholdelse af alt i håb om, at man kan »køre til paradiset i en golfbil« (Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins*, Indiana: University of Notre Dame Press, 1979, s. 125).

Men er indvielse og at blive »opslugt« en

Generalautoriteter, præsidentskaber for hovedbestyrelserne og bestyrelsesmedlemmer sidder på forhøjningen ved det årlige møde for kvinder, afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 26. september.

trussel mod vores personlighed? (Se Mosiah 15:7). Nej! Vor himmelske Fader beder os kun om at give slip på vores gamle jeg for at finde vores nye og virkelige jeg. Det er ikke et spørgsmål om, at vi mister vores identitet, men om at finde vores virkelige identitet!

Når vi til sidst virkelig har kursen rettet hjemad, kan verdens foragt og pegende fingre lettere udholdes. Når vi lærer, hvem vi tilhører, hører de andre tilknytningsforhold op med at have den store betydning. På samme måde gælder det, at når Jesus begynder at få plads i vores liv, er vi langt mindre bekymrede over at miste vores verdslige position. Når vores forstand virkelig opfanger betydningen af Jesu forsoning, mister verden sit greb om os (se Alma 36:18).

En større grad af indvielse er ikke så meget et krav om endnu flere timers arbejde i Kirken, men et krav om større opmærksomhed på, hvis værk dette virkelig er! Lige nu er indvielse ikke så meget et spørgsmål om at afgive verdslige ejendele, som det er om at være mindre bundet af dem.

Først når alt begynder at komme i fokus »med øjet alene henvendt på Guds ære«, begynder vi at se »tingene, som de virkelig er!« (Jakobs Bog 4:13). Der venter en overdådig udsigt! I det omfang vi reagerer på fristelserne i livet, som Jesus gjorde, der »ikke gav efter for dem«, vil vi være frie – endelig frie (L&P 20:22; Joh. 8:32).

Sand ortodoksi medfører altså sikkerhed og lykke! Det er ikke blot korrekthed, men lykke. Er det ikke underligt, at selve ordet *ortodoksi* er faldet i unåde hos nogle? Mens samfundet bliver mere og mere sært, farer nogle enkelte frem og advarer skingert mod ortodoksi!

Husker I, hvordan Israel fulgte Herrens instruktioner, da Faraos ophidsede hær var lige i hælene på dem? Moses rakte sin hånd ud, og Det Røde Hav blev delt. Med tårnhøje mure af vand på hver side gik Israel lydigt gennem den smalle passage og uden tvivl også meget hurtigt! Der var ingen protester mod lydighed den dag!

Der er tidspunkter forude, som vil kræve en lignende lydighed, når profeterne leder »Kristi mænd (og kvinder)« på den lige og snævre vej.

At blive mere som Jesus i tanke og opførsel er ikke tyngende og undertrykkende, men frigørende og åbner nye muligheder! Manglende ortodoksi i opførsel og tankevirksomhed er det direkte modsatte. En smule pornografi kan ikke blot føre til mishandling af barn og ægtefælle, men det suger også langsomt marven ud af selvagtelsen. En lille tendens til at sladre kan ikke blot føre til et alvorligt tilfælde af falsk vidnesbyrd, men fører oftest til en ondskabsfuld hvisken, som hukommelsen desværre »husker som et råb« (C.S. Lewis, *The Qoutable Lewis*, red. Owen Barfield og Jerry Root, Wheaton, Illinois: Tindale Publications, 1989, s. 425). En smule kritik af Brødrene, som i sig selv synes harmløs, kan ikke blot skade andre medlemmer, men kan tilmed føre til, at man i stedet fremstiller sig selv »som et lys for verden« (2 Nephi 26:29). Heldigvis kommer nogle af disse fortabte sønner og døtre tilbage, men de kommer ofte alene og ledsages ikke af dem, de engang førte på afveje!

Scener fra tempelpladsen ved konferencen.

Jesus rådede sine disciple således: »Afgør derfor dette i jeres hjerte, at I vil gøre det, som jeg vil belære om og befale jer« (JSO, Luk. 14:28). At træffe denne afgørelse er en forudsætning for indvielse. Profeten Joseph Smith sagde, at kundskab om evangeliet »afskaffer mørke, uvished og tvivl«, samt at »der er ingen smerte, der er så forfærdelig som den, der fremkaldes af uvished« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 344). En forud truffet beslutning fritager os for at reagere på hver eneste lille krusning af meningsforskelle, som var det en tidevandsbølge. Vi skal være disciple, ikke som visere på elektriske instrumenter, der »svajer hid og did for vinden« (Matt. 11:7). Flere medlemmer har behov for den umådelige lettelse og fred, der kan komme af være »fast forankret.« Uden denne beslutning vil disse personer være som »det oprørte hav, der ikke kan komme til ro« (Es. 57:20).

Der er en anden særlig grund til at blive forankret; vi vil leve i en tid, hvor »alle ting skal være i bevægelse« (L&P 88:91; 45:26). Usikkerheden, omvæltningerne og alt, der forandres i verden i dag, vil være så alvorlige, at de, der vakler og kommer med udflugter, vil blive kastet omkring af kraftig uro.

Og endeligt, hvis vi undviger at søge en større grad af indvielse, da er vi ikke værdige til at følge ham, der for vores skyld nægtede at vige midt i sin største smerte under forsoningen! (L&P 19:18). I stedet gik Jesus frem, gav alt og fuldendte sine vidunderlige »forberedelser for menneskenes børn« (L&P 19:19).

Tænk over konsekvenserne, hvis Jesu Messiasgerning på jorden kun havde bestået af nogle usædvanlige taler? Eller hvis der desuden var helbredelser og andre mirakler – men stadig uden de forfærdelige, men helliggørende timer under forsoningen i Getsemane og Golgata? Hvordan ville vi så betragte Jesu gerning på jorden? Hvor ville menneskeheden stå?

Brødre og søstre, uanset hvad vi tilslutter os, som ikke er Jesus og hans værk, vil det hindre os i at blive egnede til at træde ind i hans rige og dermed i at blive omfavnet af ham (se Mormon 6:17).

At vi må blive fast forankret og nu forberede os på det vidunderlige øjeblik, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Mirakler – dengang og nu

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

»Vi er ikke alene. Vor himmelske Faders hjælp er nær.«

For næsten 40 år siden fik jeg en invitation til at mødes med præsident J. Reuben Clark jun., rådgiver i Det Første Præsidentskab i Kirken, en stor statsmand og international kendt videnskabsmand. På det tidspunkt var jeg beskæftiget med trykkeri- og forlagsvirksomhed. Præsident Clark bød mig velkommen på sit kontor, og fra sit gamle skrivebord med rullejalousi hentede han et stort bundt håndskrevne noter frem, hvoraf mange stammede fra hans tid som jurastuderende mange år tidligere. Han fortsatte med at beskrive sit mål om at skrive en synopse af evangelierne. Dette mål blev nået med hans monumentale værk *Our Lord of the Gospels*.

For nylig tog jeg et personligt dediceret læderindbundet eksemplar af denne klassiske gennemgang af Jesus af Nazarets liv ned fra min boghylde. Da jeg bladrede gennem bogen, standsede jeg ved afsnittet, der hedder »Jesu mirakler.« Som var det i går mindes jeg præsident Clark, der bad mig om at læse adskillige af disse beretninger op for ham, mens han lænede sig tilbage i sin store læderstol og lyttede. Det var en dag, jeg aldrig glemmer.

Præsident Clark bad mig om at læse beretningen i Lukas om manden, der havde spedalskhed. Jeg begyndte at læse:

»Og det skete, mens han var i en af byerne, se, da kom der en mand, som var fuld af spedalskhed; da han fik øje på Jesus, kastede han sig ned med ansigtet mod jorden, bad ham og sagde: 'Herre, hvis du vil, kan du rense mig.'

Og han rakte sin hånd ud, rørte ved ham og sagde: 'Jeg vil; bliv ren!' Og straks forsvandt hans spedalskhed« (Luk. 5:12-13).

Præsident Clark bad om, at jeg fortsatte med at læse i Lukas om manden, der var lam, og om den initiativrige måde, hvorpå Herren blev gjort opmærksomhed på ham:

»Og se, nogle mænd kom bærende med en lam mand, der lå på en båre, og de forsøgte at komme ind med ham og lægge ham foran Jesus.

Men da de ikke kunne finde nogen steder at komme ind med ham på grund af folkeskaren, gik de op på taget og firede ham tillige med båren ned mellem tagstenene, midt i skaren lige foran Jesus.

Og da han så deres tro, sagde han: 'Menneske! dine synder er dig forladt'« (v. 18-20).

Derpå fulgte en giftig kommentar fra farisæerne om, hvem der havde ret til at tilgive synder. Jesus bragte deres mundhuggeri til tavshed ved at sige: »Hvad er lettest at sige: 'Dine synder er dig forladt,' eller at sige: 'Stå op og gå?'

Men for at I skal vide, at Menneskesønnen har magt på jorden til at forlade synder,« så sagde han til den lamme: »Jeg siger dig: Stå op, tag din båre og gå hjem!

Og han stod straks op for øjnene af dem og tog det, han lå på, og gik hjem, idet han priste Gud« (v. 23-25).

Præsident Clark tog et lommetørklæde op af lommen og tørrede tårerne bort fra sine øjne. Han bemærkede: »Når vi bliver ældre, kommer tårerne oftere.« Efter nogle afskedsord forlod jeg hans kontor og efterlod ham alene med sine tanker og tårer.

Når jeg tænker over denne oplevelse, fyldes mit hjerte med taknemmelighed til Herren for hans guddommelige indgriben for at lindre de lidende, helbrede de syge og oprejse de døde. Men jeg sørger over de mange, der er ramt på samme måde, men ikke ved, hvor de skal finde Mesteren, lære af hans lærdomme og nyde gavn af hans magt. Jeg mindes, at præsident Clark selv var udsat for stor sorg og smerte ved hans svigersøns, Mervyn S. Bennions, tragiske død i Pearl Harbor. Han var kaptajn på slagskibet *West Virginia*. Den dag var der ingen vædder i krattet, ingen stål til at standse granatsplinterne, intet mirakel til at læge krigens sår. Men troen vaklede aldrig, og bønner, der blev besvaret, gav mod til at fortsætte.

Sådan er det også i dag. I vores tilværelse bliver vore kære syge, ulykker efterlader deres ubarmhjertige mindesmærker, og små, spinkle ben, som engang løb omkring, sidder lænket til en kørestol.

Mødre og fædre, som ivrigt venter på et kosteligt barns ankomst, lærer somme tider, at ikke alt er vel hos dette lille spædbarn. Et manglende lem, øjne, der ikke ser, en beskadiget hjerne eller vendingen »Downs syndrom« møder forældrene, efterlader dem forvirrede, fulde af sorg og søgende efter et håb.

Derpå følger den uundgåelige bebrejdelse af sig selv, fordømmelse af en ligegyldig handling og de stadig tilbagevendende spørgsmål: »Hvorfor sker en sådan tragedie i vores familie?« »Hvorfor beholdt jeg hende ikke hjemme?« »Hvis bare han ikke var gået til den fest,« »Hvordan kunne det ske?« »Hvor var Gud?« eller »Hvor var en beskyttende engel?« *Hvis, hvorfor, hvor, hvordan* – disse tilbagevendende ord – bringer ikke noget tilbage, hverken den mistede søn, det fuldendte legeme, forældrenes planer eller den unges drømme.

Selvmedlidenhed, indesluttethed eller dyb desperation vil ikke bringe den fred, overbevisning eller hjælp, der er behov for. Vi må i stedet se fremad, se opad, bevæge os videre og stile mod himlen.

Det er bydende nødvendigt, at vi erkender, at uanset hvad der er sket os, er det sket før for andre. De har klaret situationen, og det må vi også. Vi er ikke alene. Vor himmelske Faders hjælp er nær.

Måske er intet menneske blevet ramt så hårdt som Job, der blev beskrevet som »en

from og retsindig mand, der frygtede Gud og veg fra det onde« (Job 1:1). Han klarede sig umådeligt godt. Med andre ord, han havde styr på tilværelsen. Derpå fulgte tabet af praktisk taget alt; hans velstand, hans familie og hans helbred. På et tidspunkt blev det foreslået, at han skulle »forbande Gud og dø« (Job 2:9). Jobs sammenfatning af sin tro, efter prøvelser andre krævede, er et vidnesbyrd om sandheden, en proklamation af mod og en erklæring om tillid:

»Ak, gid mine ord blev skrevet op, blev tegnet op i en bog,

med griffel af jern, med bly indristet i klippen for evigt!

Men jeg ved, at min løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem.

Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud,

hvem jeg skal se på min side; ham skal mine øjne se, ingen fremmed!« (Job 19:23-27).

Lad mig vise jer et kort glimt af andres tilværelse for at lære, at efter tårerne på fortvivlelsens dag og en sorgens nat kommer »om morgenen frydesang« (Sl. 30:6).

For blot to år siden kom Eve Gail McDaniel og hendes forældre, biskop og søster Jerry Lee McDaniel fra Reedsport Oregon Ward, til mit kontor og gav en gave til Kirkens Historiske Afdeling. Det var et eksemplar af Mormons Bog, som Eve havde skrevet i hånden og sat ind i tre store ringbind. Eve var da 28 år og født den 18. september 1962. Hun fik meningitis, da hun var spæd, og det resulterede i en hjerneskade. Hun kan ikke læse, men hun afskrev hele Mormons Bog, bogstav for bogstav, i løbet af 18 måneder. Undervejs havde hun lært at genkende bestemte ord og vendinger som fx *befalinger* og *ikke desto mindre*. Hendes favorit – og hun strålede, da hun gentog vendingen – var »og det skete.« Eve afspejlede glæden ved at yde en præstation, ja, triumfens smil. Hendes forældre glædede sig over hendes oprigtige glæde og livsmod. Himlen var meget nær.

Ved en anden lejlighed omkring jul havde jeg lejlighed til i Kirkens kontorbygning at træffe en gruppe handicappede børn. Der var omkring 60 i gruppen. Mit hjerte smeltede simpelthen, da jeg mødte dem. De sang for mig »Jeg er Guds kære barn,« »Kender du den om Rudolf« og »Elsker hverandre.« Der var et engleagtigt udtryk i deres ansigter og en så enkel tillid udtrykt i deres kommentarer, at jeg følte mig på hellig grund. De forærede mig et smukt hæfte, hvor hver enkelt havde udfyldt en særlig side, der illustrerede de velsignelser, som han eller hun var mest taknemmelig for op mod jul. Jeg vil gerne rose de mange lærere og familier, som bag kulisserne arbejder på at give disse børn en smule tryghed, mening og glæde. De gjorde mig glad hele den dag.

Brigham Young University hædrede for nogle år siden Sarah Bagley Shumway, i sandhed en usædvanlig kvinde i vor tid. I begrundelsen stod disse ord: »Det er ofte i vores hjem og i vores egen familie, at hverdagens dramaer af evig betydning – men ofte upåagtede – foregår. Menneskene i disse almindelige, men væsentlige omgivelser, giver stabilitet i nuet og løfter om fremtiden. Deres liv er fulde af konflikter og dybe følelser, mens de slås i omstændigheder, der sjældent ligner dem, vi ser i skuespil, film og nyhederne. Men deres sejre, uanset hvor beskedne de end er, forstærker de veje, som de kommende generationer skal følge.«

Sarah blev i 1948 gift med H. Smith Shumway, på det tidspunkt hendes »ven og kæreste gennem ni år.« Forlovelsen varede længere end normalt, fordi Smith som infanteriofficer i 2. verdenskrig blev blind og alvorligt såret, da en landmine eksploderede under fremrykningen mod Paris. Under Smiths langvarige revalidering lærte Sarah blindeskrift, således at hun kunne kommunikere direkte med ham. Hun kunne ikke acceptere, at andre læste hendes breve højt for den mand, hun elskede.

Den enkle oprigtighed i Smith Shumways frieri fortæller os noget om ånden hos dette unge par. Da Smith endelig vendte hjem til Wyoming efter krigen, sagde han til Sarah: »Hvis du vil køre bilen, sortere sokkerne og læse posten, så vil jeg gøre resten.« Hun tog imod tilbuddet.

Mange års studier førte til en vellykket karriere, otte dygtige børn, en hærskare af børnebørn og et liv i andres tjeneste. Langs livets vej har familien Shumway oplevet problemer med et barn, der var alvorligt hørehæmmet, en søn på mission, der fik kræft, og et barnebarn, der var tvilling, som kom til skade ved fødslen. Min familie og jeg havde lejlighed til at møde hele Shumway-klanen i Aspen Grove for et år siden. Det var en fornøjelse for os. De havde alle en T-shirt på, som viste hver families og barns placering samt alles navne. Bror Shumway udpegede med berettiget stolthed T-shirten på hver enkelt af hans familie og strålede af glæde. Først da tænkte jeg over, at han aldrig havde set nogle af sine børn eller børnebørn. Eller havde han? Selv om hans øjne aldrig havde set dem, kendte han dem i sit hjerte, og han elskede dem.

Ved en aften med underholdning i Aspen Grove stod familien Shumway på scenen. Børnene blev spurgt: »Hvordan var det at vokse op i en familie med en far, der ikke kunne se?« En datter smilede og sagde: »Da vi var mindre, syntes vi af og til, at far ikke behøvede så meget dessert, så uden at sige noget, byttede vi vores mindre portioner med hans store. Måske vidste han det, men han beklagede sig aldrig.«

Vores hjerte blev rørt, da en af pigerne fortalte: »Da jeg var omkring fem år gammel, kan jeg huske, at min far holdt mig i hånden og spadserede rundt med mig i nabolaget. Og jeg forstod aldrig, at han var blind, for han talte om fuglene og meget andet. Jeg troede altid, han holdt mig i hånden, fordi han elskede mig mere, end andre fædre elskede deres børn.«

Bror Shumway er i dag patriark. Hvem tror I har lært at skrive på maskine for at kunne renskrive de mange velsignelser, han giver? I har ret: Hans elskede kone, Sarah.

Smith og Sarah Shumway og deres familie er et eksempel på at hæve sig over mod-

gang og sorg, på at overvinde en tragisk krigsskade og tappert vandre ud af livets landevej mod højderne.

Digteren Ella Wheeler Wilcox har skrevet:

At være venlig er altid let,
når livet er en dans på roser.
Men kun en, der smiler, når alt går galt,
fortjener de fornemste gloser.
Modgang er den prøve, hjertet får,
den kommer til alle ad åre.
Det smil, der fortjener den største ros,
er smilet, der ses bag en tåre.
(»Worth While«).

Lad mig afslutte med et inspirerende eksempel om Melissa Engle fra West Valley i Utah. Melissa er omtalt i august 1992 i *New Era.* Hun fortæller sin egen historie:

»Da jeg blev født, havde jeg kun tommelfingeren på min højre hånd, fordi navlestrengen snoede sig omkring mine øvrige fingre og skar dem over. Min far ønskede at finde noget, jeg kunne gøre for at styrke min hånd og gøre den nyttig. Det virkede naturligt at spille på violin, fordi jeg ikke skulle bruge fingrene på begge hænder, som man skal på en fløjte ... Jeg har nu spillet i otte år. Jeg får privatundervisning, og jeg er nødt til have en avisrute for at være med til at betale. Jeg kommer til min violinundervisning ved at tage bussen tværs gennem byen ...

Et af højdepunkterne i mit liv var Interlochen, et af de bedste sommerkurser i musik for unge i hele verden. Det ligger ved en sø i staten Michigan. Jeg sendte min ansøgning om otte ugers intensiv musikundervisning og kunne slet ikke fatte, at jeg blev optaget.

Det eneste problem var penge. Det kostede flere tusinde dollars, og der var ingen jordisk chance for, at jeg kunne ... tjene så meget, før fristen udløb. Derfor bad og bad jeg, og omkring en uge før jeg skulle sende pengene, blev jeg kaldt ind på et kontor, hvor en mand uddelte et legat til en handicappet, som studerede kunst eller musik. Det var for mig et mirakel ... Jeg er virkelig taknemmelig for det« (*New Era,* august 1992, s. 30-31).

Melissas mor havde været bekymret over, at hendes datter måske skulle blive skuffet, og havde derfor prøvet at dæmpe hendes begejstring og håb. Da Melissa modtog legatet, gik hun til sin mor og sagde: »Mor, jeg sagde jo til dig, at vor himmelske Fader besvarer vore bønner, se, hvordan han har besvaret min.«

Han, der lægger mærke til en spurv, som falder, havde opfyldt et barns drøm, besvaret et barns bøn.

Til alle, som har lidt af sygdomme i tavshed, til jer, der har passet andre med fysiske eller mentale svagheder, som har båret tunge byrder dag efter dag, år efter år, til jer ædle mødre og trofaste fædre – jeg priser jer og beder om, at Guds velsignelser altid må følge jer. Til børnene, især dem, der ikke kan løbe, lege og lave sjov, kommer disse beroligende ord: »Kære barn, din Gud er nær dig, hvor du vandrer dag og nat« (*Sange,* nr. 118).

Der vil ganske sikkert komme en dag, ja, opfyldelsen af det vidunderlige løfte i Mormons Bog:

»Sjælen skal igen komme til legemet og legemet til sjælen; ja, og hvert lem og led skal igen komme til sit legeme; ja, der skal endog ikke gå et hår af hovedet tabt, men alle ting skal atter komme til deres rette og fuldstændige sammensætning ...

Og da skal de retfærdige træde frem i glans i Guds rige« (Alma 40:23, 25).

Fra salmen genlyder denne beroligelse: »Fra Herren kommer min hjælp, fra himlens og jordens skaber ...

ej blunder han, som bevarer dig;

nej, han blunder og sover ikke, han, som bevarer Israel« (Sl. 121:2-4).

Igennem årene har de sidste dages hellige fundet trøst i denne velkendte salme, som vi husker fra vores ungdom:

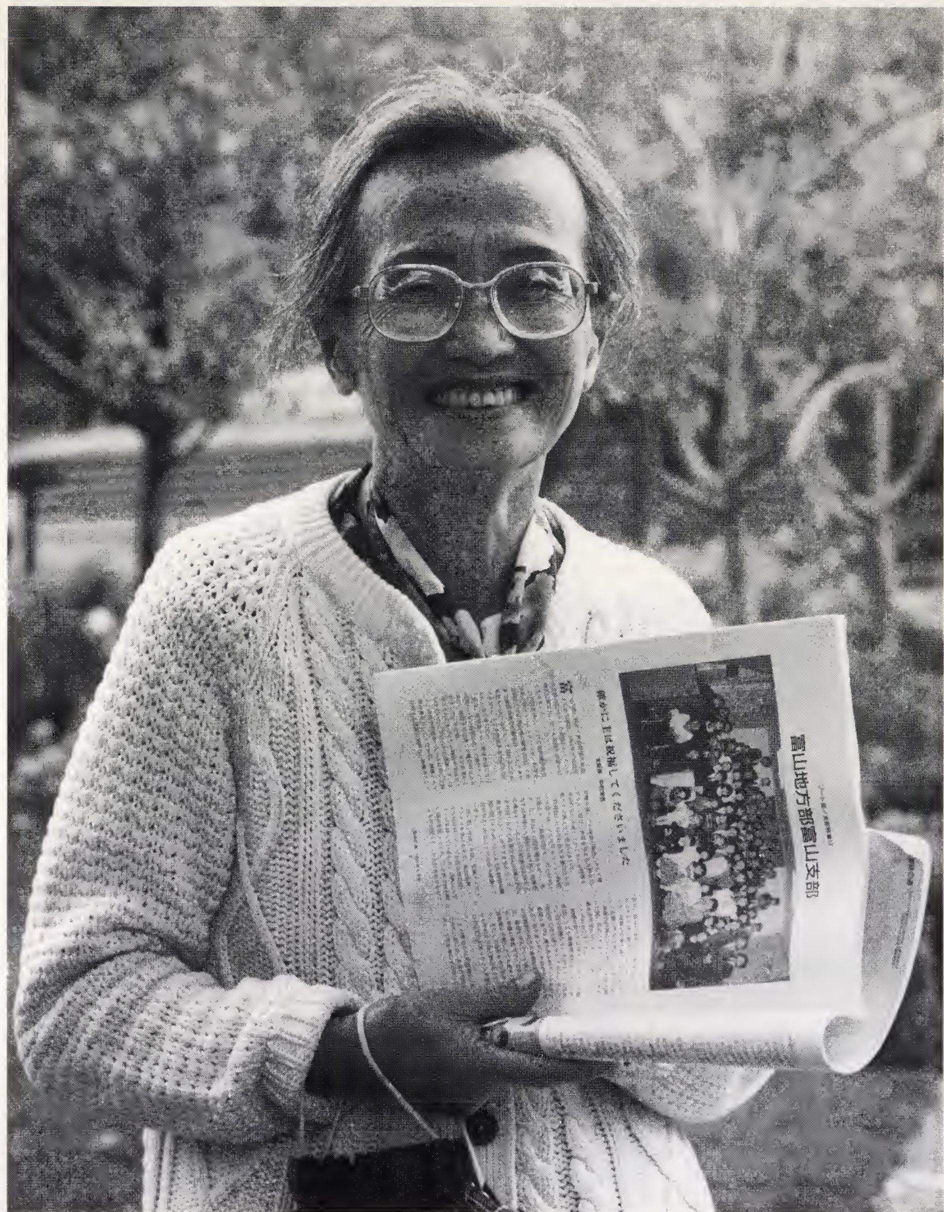
Kastes du på bølgen om i livets nat,
føler du, at alle har dig helt forladt,
tæl da Herrens gaver, nævn dem hver i sær,
og det vil forundre dig, hvor rig du er.

Knuges du af kummer, er din byrde svær;
synes du, at ingen mere har dig kær,
nævn da livet glæder, tæl dem en for en,
og at takke Herren, dertil vær ej sen ...

Så i kampens hede hold kun trofast ud,
tab blot ikke modet, sæt din lid til Gud.
Engles hjælp og bistand vil dig blive sendt,
himmelarv dig skænkes, når dit liv er endt.
(*Sange*, nr. 147).

Til enhver, som i hjertekval og sjælesorg stille har spurgt: »Himmelske Fader, er du der? ... Hører du og svarer du hver eneste ... bøn?« (*Children's Songbook*, s. 12), bærer jeg mit vidnesbyrd om, at han er der. Han hører og besvarer hver eneste bøn. Hans Søn, Kristus, sprængte lænkerne i vores jordiske fængsel. Himlens velsignelser venter jer. I Jesu Kristi navn. Amen. □

富山地方部富山支部

Mødet søndag eftermiddag
4. oktober 1992

»Det er godt at være lærd, når ...«

Ældste Boyd K. Packer
De Tolv Apostles Kvorum

»Vores uddannelse fortsætter lige så længe, som vi lever. Selv om der skulle findes en ende på den verdslige uddannelse, er der ingen ende på den åndelige uddannelse«.

Jeg er taknemmelig for korets kraft, for den kraft, der ligger i musikken til at fremkalde en tilbedende og ærbødig ånd.

Vi tilrådes: »Søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro« (L&P 88:118).

Ordene *læsning* og *tro* beskriver hver sin form for uddannelse. Vi får først befaling om at »undervise hinanden i rigets *lære*.

Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer, så I kan blive mere fuldkomment undervist i evangeliets teori, principper, lære og lov og i alle ting, som tilhører Guds rige« (L&P 88:77-78).

Vi skal også »erhverve kundskab i historie, om lande og riger, om Guds og menneskers love, og alt dette for Zions frelse« (L&P 93:53; se også 88:79).

Kirken må koncentrere sig om den moralske og åndelige uddannelse, og vi opfordrer mennesker til at få en verdslig uddannelse, men det er ikke nødvendigt, at Kirken sørger for denne form for uddannelse.

INDSAMLINGENS ÅND

Der siges meget i skrifterne om de helliges indsamling. I Kirkens første tid gik kaldet ud til nyomvendte over hele verden om at komme til Zion. De kom, først som en lille bæk, og senere som en vældig flod. Det Zion, de kom til, var udsat for frygtelig forfølgelse, men blev i høj grad styrket ved antallet af hellige, som kom.

Eftersom der ikke fandtes nogen offentlige skoler, var det nødvendigt, at Kirken åbnede egne skoler. Og selv i vor tid er der blevet oprettet skoler, hvor der ikke har været nogen.

Noget af denne indsamlingens ånd har påvirket vore skoler. Jeg husker, at jeg som leder af seminar overværede stavskonferencer sammen med generalautoriteterne for at rekruttere elever til vore kirkeskoler.

Ved en områdekonference i Mexico City i 1972 sagde Bruce R. McConkie: »Disse åbenbarede ord taler om ... at der skal være ... menigheder af Guds pagtsfolk *i alle nationer, og blandt alle folk*, når Herren kommer igen ...

Stedet, hvor de mexicanske hellige skal samles, er Mexico; stedet, hvor de hellige fra Guatemala skal samles, er Guatemala; de brasilianske hellige skal samles i Brasilien; og sådan kan man fortsætte, til man har nævnt alle jordens lande ... Hvert land er indsamlingsstedet for dets eget folk« (Områdekonferencen for Mexico og Centralamerika, 26. august 1972, s. 45).

Det følgende år i april citerede præsident Harold B. Lee disse ord ved generalkonferencen, og han bekendtgjorde rent faktisk, at pionerfasen i indsamlingen nu var forbi. Indsamlingen skulle nu være ud af verden og ind i Kirken i hver eneste nation (se *Den danske Stjerne*, oktober 1973, s. 424-425).

Efterhånden som der kom offentlige skoler i Utah, blev de fleste af Kirkens skoler lukket. Seminar og institut blev derefter oprettet i mange nationer.

Nogle få skoler fortsatte efter denne pionértid, heriblandt Brigham Young universitetet og Ricks College.

BYU er fuldt optaget og har ikke plads til flere. Det betjener et voksende antal studerende med stadigt voksende omkostninger per elev. Hvert år må man afvise et voksende antal kvalificerede studenter, ganske enkelt fordi der ikke er plads til dem.

Ledere og medlemmer beder os om at oprette lignende skoler og universiteter andre steder. Men vi kan ikke og bør ikke forsøge at tilvejebringe verdslig uddannelse for alle Kirkens medlemmer overalt i verden. Vore unge har ikke anden mulighed end at gå på andre skoler og uddannelsesinstitutioner.

De, som ikke kan gå på Kirkens skoler og uddannelsessteder, er af Det Første Præsidentskab blevet rådet til samle sig, hvor der findes en mulighed for at gå til institut. Institutprogrammet vil i høj være til gavn for netop jer. Nogle af jer bor i lande, hvor det er temmelig let at få en uddannelse. Andre må kæmpe for blot at lære at læse og skrive, fordi både skoler og penge til at gå på disse skoler er uden for jeres muligheder.

Nogle af jer har behov for specialundervisning på grund af indlæringsvanskeligheder eller andre begrænsninger af syn, hørelse eller bevægelse. For mange er det et spørgsmål om penge. Den økonomiske situation i jeres familie eller i jeres land kan gøre det at få en uddannelse til en umulig drøm.

INGEN PERSONSANSEELSE

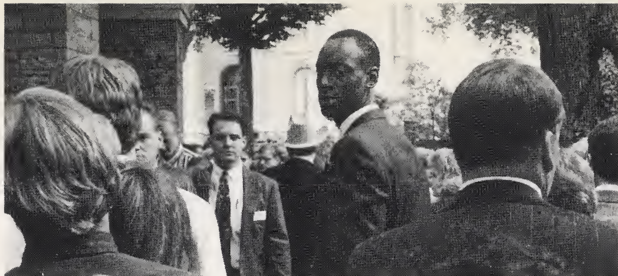
For jer, som har let ved at få en uddannelse, er det vigtigt at huske, »at der hos Gud ikke er personsanseelse; men i hvert folk, er den, som frygter ham og øver retfærdighed, kærkommen for ham« (Ap.G. 10:34-35; se også Moroni 8:12; L&P 1:35; 38:16).

Hverken Herren eller Kirken favoriserer den, som er i stand til at skaffe sig en højere uddannelse i forhold til den, som får en teknisk uddannelse, eller i forhold til den, som kun har lidt eller ingen uddannelse.

Medmindre I forestiller jer det stadigt voksende antal millioner af mennesker, der bliver medlemmer over hele verden, vil I ikke forstå, hvorfor Brødrene træffer de beslutninger, som de gør.

EN TRADITIONS OPHØR

Ved en familiesammenkomst i sommer bekendtgjorde søster Packer og jeg, at vi var kommet til afslutningen af en tradition i vores familie. Vore ti børn og nogle af vore

børnebørn havde gået på BYU. Det vil ikke længere være muligt for alle vore børnebørn at følge denne tradition.

Vi rådede dem til at følge Brødrenes råd. Hvis de ikke kan gå på en af Kirkens skoler, og det vil være tilfældet i flere og flere situationer, så bør de sammen med andre medlemmer af Kirken søge en skole, hvor de har mulighed for at deltage i institut. De kan da, samtidigt med at de studerer verdslige emner, lære »pagterne og kirkeforskrifterne«, således som skrifterne fortæller os, at vi skal gøre (L&P 42:13).

De vil ikke blive dømt ud fra, hvor mange akademiske grader de besidder, eller hvor omfattende deres uddannelse har været, men efter deres uddannelse i det, som har evig værdig.

Vi fortalte vores familie, at vi ville være lige så stolte af dem, uanset om de lærte et praktisk fag eller tog en akademisk grad. Vi vil være lige så glade for dem, hvis de tog en læreplads og skaffede deres udkomme med deres hænders arbejde.

For vores uddannelse fortsætter lige så længe, vi lever. Selv om der skulle findes en ende på den verdslige uddannelse, er der ingen ende på den åndelige uddannelse.

Herrens værk bevæger sig fremad med den styrke, som ligger hos den, der arbejder i den praktiske verden: lærlingen, håndværkeren, håndværkssvenden, arbejderen, kontoristen, servitricen og i en klasse for sig selv – den hjemmearbejdende ægtefælle.

EN ADVARSEL

Vi må ikke ignorere disse advarsler i Mormons Bog: »Og man begyndte at inddele folket i klasser efter deres rigdomme og *mulighed for at tilegne sig kundskab og lærdom*; ja, nogle var uvidende på grund af fattigdom, og andre tilegnede sig *stor lærdom* på grund af deres rigdom.

Nogle var opblæst af hovmod, og andre var overmåde ydmyge ...

Og således opstod der stor ulighed ... så kirken begyndt at gå sin opløsning i møde« (3 Nephi 6:12-14).

Nephi advarede os mod dem, som »når de er lærde, tror ... at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd, men de tilsidesætter det; thi de mener, at de ved det af sig selv, af hvilken grund deres visdom er dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal forgå.« Han tilføjede: »Men det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd« (2 Nephi 9:28-29; fremhævning tilføjet).

EN ANDET UNDERVISNINGSGEBYR

For dem, som har det privilegium at gå på en af Kirkens skoler, findes der et undervisningsgebyr, som består i opførsel og hårdt arbejde. Elever, som bliver indskrevet på Kirkens skoler, bliver det først efter et interview med deres biskop og begyndende med i år også med deres stavspræsident. De må love at efterleve en standard for opførsel, som svarer til at være et trofast medlem af Kirken.

Det sker af og til, at en biskop interviewer en, som let kvalificerer sig akademisk, men som ikke har holdt Kirkens standarder. Biskoppen vil måske tænkte: »Den atmosfære, som findes på Kirkens skoler, vil få vedkommende til at forbedre sig«. Det bør biskopper ikke gøre. Det er ikke fair over for de tusindvis af andre, som er trofaste, men som bliver afvist, fordi der ikke er plads.

Og skulle en elev, mens vedkommende er indskrevet, overtræde Guds love eller bryde den standard for opførsel, som vedkommende har lovet at efterleve ved optagelsen, bliver fortsat indskrivning taget op til overvejelse, uanset hvor hårdt det må være for biskoppen, eleven eller forældrene.

PLIGTTRO UNDERVISERE

Vore fakulteter og lærerstab er et mirakel – mænd og kvinder, som har de højeste akademiske grader, og hvoraf mange er blevet hyldet for deres enestående præstationer. De er samtidig ydmyge og troende mænd og kvinder.

Vi er taknemmelige for lærere, som udfordrer eleverne til høje akademiske præstationer, men som ikke tænker på at underminere vidnesbyrdet eller på nogen måde virke undergravende over for Kirkens og Guds riges fremgang.

Da vore skoler har sådanne dygtige lærere, findes der ikke andre uddannelsesinstitutioner, som i den grad kan leve op til de standarder, hvorefter alle landets uddannelsesinstitutioner bedømmes. Og alligevel er vore skoler enestående i deres mission og bidrager i høj grad til Kirken, selv om et voksende antal kvalificerede elever ikke kan indskrives.

Eftersom lærernes og de øvrige ansattes lønninger betales af Kirkens tiende, findes der også en standard for dem. Et kirkeuniversitet er ikke oprettet for at skaffe ansættelse til fakultetsmedlemmer. Og personlig videnskabelig forskning er heller ikke en dominerende årsag til at betale for et universitet.

Det lærdomsmæssige Mount Everest, som præsident Kimball nævnte, vil ikke alene blive nået ved professorernes strålende ry (se *Church News*, 22. november 1980, s. 4). Det vil blive opnået gennem det, som eleverne når.

FORMÅLET

Vores formål er at frembringe elever, som besidder denne sjældne og dyrebare kombination af en enestående verdslig uddannelse sammenholdt med tro på Herren, en viden om hans åbenbarede lærdomme samt et vidnesbyrd om, at de er sande.

For de meget få, som koncentrerer sig om det verdslige, og som føler sig begrænset enten som elever eller lærere i et sådant miljø, findes der alene i USA og Canada mere end 3500 højere læreanstalter og universiteter, hvor de kan finde den form for frihed, som de værdsætter. Men vi er fast besluttede på at ære den tillid, som Kirkens tiendebetalere viser os.

Studerende ved andre skoler lærer hurtigt, at nogle professorer bevidst forsøger at underminere troen og udfordrer deres moralske og åndelige værdier. I må til gengæld, selv på vore egne skoler, være rede til at tage denne udfordring op og forsvare jeres ret til at tro på Gud og til at holde de pagter, som I har indgået gennem dåben, og som I fornyer gennem nadveren.

EN DRØM, SOM ER VÆRD AT FORFØLGE

Vi opfordrer vore unge i alle nationer til at få sig en uddannelse, selv om det af og til synes håbløst. Hvis I står fast og har tro på Herren, vil det lykkes for jer. Det er en drøm, som er værd at forfølge.

For nylig talte jeg med en ung mand, som havde forladt gymnasiet og var indtrådt i forsvaret. Nu forsøgte han at finde ud af, hvad han skulle gøre med sit liv. Jeg opmuntrede ham til at vende tilbage og gøre gymnasiet færdigt.

Jeg gav ham ikke penge. Kirken har ikke nogen skole til ham eller noget legat. I løbet af disse få øjeblikke lærte jeg ham ganske enkelt den uafhængighed, som er en del af vores livsmåde. Selv om han var for gammel, vendte han tilbage for at afslutte gymnasiet, og han forsørger nu sin familie og opmuntrer sine børn i deres søgen efter sandhed.

FØLG LEDERNE

Da jeg nu har talt om de helliges indsamling, må jeg også læse et vers fra Lære & Pagter: »Og atter siger jeg jer: Det skal ikke tillades nogen at gå ud for at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden han bliver ordineret af en, der har myndighed, og som er kirken bekendt og på forskriftsmæssig måde selv er blevet ordineret af kirkens ledere« (L&P 42:11).

Der findes nogle blandt os, som *ikke* er blevet forskriftsmæssig ordineret af Kirkens ledere, og som fortæller om et truende politisk og økonomisk kaos, om verdens ende – noget om, at »himlen vil falde ned«. De leder medlemmer vild for at indsamle kolonier eller danne kulter.

Disse bedragere siger, at Brødrene ikke ved, hvad der sker i verden, eller at Brødrene godkender deres lærdomme, men ikke ønsker at fortælle det fra talerstolen. Ingen af delene passer. Brødrene ved helt sikkert, hvad der sker, eftersom de konstant rejser overalt på jorden, og de er på grund af deres profetiske indsigt i stand til at læse tidernes tegn.

Lad jer ikke bedrage af disse bedragere. Hvis der skal ske en indsamling, vil det blive bekendtgjort af dem, som forskriftsmæssigt er blevet ordineret, og som Kirken ved har myndighed.

Omgås ikke med dem uden myndighed. Følg jeres ledere, som er ordineret på korrekt vis, og som er blevet opretholdt i al offentlighed, så vil I ikke blive ledt vild.

Herren sagde:

»Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed.

Lys og sandhed skyr den onde ...

Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed« (L&P 93:36-40).

Må Gud give, at vi som kirke, familier og enkeltpersoner kan opdrage vore børn og vore unge i lys og sandhed, og at de må modtage vidnesbyrdet om ham, som vi bærer vidnesbyrd om – vor Forløser, vor Frelser, ja, Jesus Kristus – det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Succesrig efterlevelse af evangeliets principper

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

»Der bør ikke være nogen tvivl om vore standarder – om hvem vi er!«

Jeg vil for altid med taknemmelighed anerkende vor Herres velsignelser til mig, og det gør jeg atter nu.

Vi er, som vi har fået befaling om, atter samlet »for at tilbede kongen, Hærskarers Herre« (se Zak. 14:16) og for at opbygge vores tro og ønske om retskaffenhed. Vi vidner for hinanden om vor Mester og modtager råd fra dem, som er kaldet til at lede hans riges anliggender her på jorden.

En konference i denne kirke er langt mere end blot en sammenkomst, hvor der gives udtryk for synspunkter eller retningslinier, som bliver antaget ved afstemning. Det er en forsamling, hvor Herrens sind og vilje tilkendegives af hans tjenere. Kirken er ikke et demokrati – det er et kongerige.

Tænksomme og omsorgsfulde mennesker i mange områder og nationer i verden er sammen med de sidste dages hellige bekymret over det voksende pres og den voksende indflydelse fra en foruroligende kulturel bevægelse, som sænker de sociale og religiøse værdier og standarder i livet. Hver eneste efterfølgende generation har svækket eller formindsket den forudgående generations Kristus-centrerede idealer og værdier.

Michael Hirsley, som skriver for *Chicago Tribune*, har bemærket, at det er vanskeligt at forudsige Amerikas religiøse fremtid, og at »nationens mest anerkendte fordom er at være anti-kristen« (*The Billings Gazette*, 16. maj 1992).

Tidernes aktuelle tegn er faretruende. Hvor vil de føre hen? Jeg er en af dem, som er bekymret.

Tidligere tiders moralske forfald har fremkaldt guddommelig opmærksomhed. Guds profeter har i tidligere tider, ligesom nu, ladet en advarselsrøst lyde. Herren sagde til Ezekiel: »Jeg sætter dig til vægter for Israels hus; hører du et ord fra min mund, skal du advare dem fra mig« (Ez. 3:17).

Ud fra det, vi ser ske i verden omkring os, føler jeg, at jeg må åbne min mund og advare menneskeheden om at forberede sig til Herrens store dag ved at omvende sig (se L&P 1:11-12).

Jeg er ældste Dallin Oaks taknemmelig for en beretning, en nutidig lignelse, som jeg vil omtale som lignelsen om egernet med den buskede hale, træet og hunden. Den illustrerer det, jeg er bekymret for:

Mens to mænd gik over græsplænen på et universitet i det østlige USA, fik de øje på en stor mængde mennesker omkring et stort ahorntræ. Da de kom derhen, så de, at forsamlingen lo over de krumspring, som et egern med en busket hale var i gang med. Det løb rundt om træet, kravlede op af det og løb ned igen. En irsk hønsehund lå på spring i nærheden, mens den meget intenst hold øje med egernet. Hver gang egernet løb op i træet og ikke længere kunne ses, krøb

hunden langsomt hen mod træet. Egernet lagde ikke rigtigt mærke til at hunden kom nærmere og nærmere, tålmodigt ventende på det rette øjeblik. Alle, som stod og så dette drama udfolde sig, vidste, hvad der kunne ske, men de gjorde ikke noget, før hunden lynhurtigt greb det uopmærksomme egern med sine skarpe tænder.

Så løb alle frem i rædsel og tvang hundens mund op for at redde egernet, men det var for sent. Egernet var dødt. De kunne alle have advaret egernet og holdt hunden tilbage, men de havde moret sig, mens det stod på og kigget på i stilhed, mens det onde langsomt krøb ind på det gode. Da de løb frem for at forsvare egernet, var det for sent.

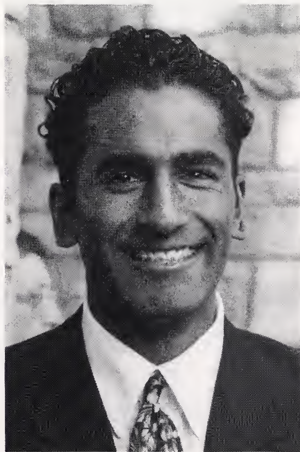
Vi ser dagligt denne lignelse ske i virkeligheden. Vi sidder dovent og ser til, mens en snigende strøm af gudsbespottelser, vulgariteter, nedværdigende opførsel, latterliggørelse af retskafne idealer og principper invaderer vores hjem og vores liv gennem de fleste medier og lærer vore børn negative værdier og moralsk forfald. Så bliver vi ophidsede, når vore børn opfører sig anderledes, end vi ønsker, og når deres opførsel over for andre forværres.

I en avis lød overskriften således: »Linierne er trukket klart op for USAs kulturelle krig«. Artiklen spurgte derefter: »Hvem bestemmer de normer, som vi lever efter og styrer os selv efter? Hvem bestemmer, hvad der er rigtigt og forkert, moralsk eller umoralsk, smukt eller grimt ... ? Hvem skal angive, hvad der er grundlaget for lovgivning?

Vores kulturs udfordring er 'hvem vi er' og 'hvad vi tror'« (Patrick J. Buchanan, *Salt Lake Tribune*, 13. september 1992, A15).

Cal Thomas fra *Los Angeles Times* skrev, at nogle anser »staten for være lig Gud eller stå over ham i de menneskelige anliggender. De tror på en gud, som ikke involverer sig, som lader velsignelser sive ned til os, når vi ønsker dem, men hvis befalinger skal ignoreres, når han befaler os, at vi skal gøre noget, som vi ikke ønsker at gøre.

Det er en kendsgerning, at vore love kommer fra en basis af retfærdighed, som har til hensigt at fremme det fælles bedste, eller 'det almene velfærd' ... Denne standard er blevet opgivet i takt med, at ukendskab

til Bibelen er vokset frem, til dels takket være statens antipati mod uforanderlige og evige sandheder.

William Penn advarede: 'Hvis vi ikke er styret af Gud, så vil vi blive styret af tyranner'. Hvordan man ser på Gud og de krav, som han stiller til os personligt, afgør, hvordan man ser på statens rolle i det offentlige liv ... Benjamin Franklin ... bemærkede, at hvis en spurv ikke kan falde til jorden uden at Gud ved det, 'hvordan kan et rige så opstå uden hans hjælp?'

Den afdøde filosof og teolog Francis Schaeffer skrev, at 'Gud har ordineret staten som en *delegeret* myndighed. Den er ikke autonom. Staten skal være retfærdighedens udøver og begrænse det onde ved at straffe den, som gør ondt, og være den, som beskytter det gode i samfundet. Når staten gør det modsatte, *har den ingen myndighed hertil*. Den har så tilranet sig myndigheden og har som sådan sat sig uden for loven og tilvejebragt et tyranni' ...

Det er, hvad kulturkrigen handler om. Den er en konflikt mellem dem, som anerkender, at der eksisterer en Gud, som har talt om universets orden, statens formål og om en plan for den enkeltes liv, og dem, der mener, at disse instruktioner er uklare og kan fortolkes eller mener, at Gud er uden betydning i denne debat eller ikke eksisterer, og at vi er helt alene ...

For 30 år siden kunne studerende stadig bede og læse Bibelen i skolen, abort var ulovlig og det var ikke moderne at være homoseksuel ...

Spørgsmålet er nu, om vi ikke er blevet vores egen gud« (Cal Thomas, *Salt Lake Tribune*, 18. september 1992, A18, fremhævning foretaget i originalmanuskriptet).

Det er ikke noget under, at Esajas under inspiration erklærede: »Eders veje [er] ej mine, lyder det fra Herren« (Es. 55:8).

De uforanderlige og guddommelige principper og idealer, som forfatterne til den amerikanske forfatning gjorde til deres, danner ikke blot grundlag for friheden, men er også de nitter, som holder friheden sammen. Der er meget stor forskel på principper, som er uforanderlige og det man foretrækker, når der er tale om et valg.

Der bør ikke være nogen tvivl om vore standarder – om hvem vi er!

Øjenvidnerne blandt deltagerne beretter om den tro og det mod, som de nyomvendte besad, der forlod deres hjem i Amerika, Skotland eller Sverige – såvel som deres familie og materielle besiddelser – for at slutte sig til Brigham Young og de tusindvis af pionerer, som opbyggede det »Zion«, som Joseph talte om i det vestlige USA. Joseph Smith – deres profet, lærer og ven – havde set Gud! Han så den levende Kristus! Det er kun få mennesker, som nogen sinde har set et sådan syn: Peter, Jakob og Johannes, Mo-

ses, Abraham og Adam – kun meget få nogen sinde. Joseph Smith tilhørte denne enestående gruppe, som var blevet prøvet, vist tillid og havde bestået prøven. Han var en af dem, som Abraham beskrev som en af de »ædle og store« (Abr. 3:22), og som blev en af Herrens udvalgte tjenere, mens han vandrede her på jorden.

Modige og trofaste mennesker har i titusindvis hørt og troet på det strålende budskab om et nyt håb om et bedre liv. Forventede de at finde rigdomme ved enden af deres nylig fundne regnbue? Et liv i behagelighed og komfort. Slet ikke! Der ville være bekymring, kulde, smerte og sult, hån, ulykker og tab af liv. Det var deres overbevisning, de fulgte og den guddommelige vejledning, de kendte, som styrkede deres tro, så de kunne klare disse hårde prøvelser.

Mænd og kvinder, der både var fysisk og åndeligt stærke, overvandt ødemarken og skabte det, Esajas så og talte om 700 år før Kristi fødsel, da han skrev: »Det skal ske i de sidste dage, at Herrens huses bjerg, grundfæstet på bjergenenes top, skal løfte sig op over højene. Did skal folkene strømme og talrige folkeslag vandre: 'Kom, lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal lære os sine veje, så vi kan gå på hans stier; thi fra Zion udgår åbenbaring, fra Jerusalem Herrens ord'« (Es. 2:2-3).

Hvad var deres formål? Hvad var deres motiv? Ikke Californiens guld, men at de kunne tilbede Gud den Almægtige i overensstemmelse med deres samvittighed. Det var deres motiv – at oprette Herrens kirke og undervise i de evige principper, som var blevet åbenbaret til deres profet, Joseph Smith. De havde risikeret alt, hvad de ejede, og var villige til at udholde alle strabadser. Beretningen om deres rejse og den første tid i denne dal er en af de fineste beretninger i menneskehedens historie.

Der var kun lidt, som kunne indbyde til noget i denne stræben udover deres tro. De var tværtimod blevet advaret om, at intet ville vokse der – og nu blomstrer der gårde, byer og landsbyer der. De var opbyggere og ikke ødelæggere. De havde en majestætisk drøm om storslåede og ophøjede idealer; om hjem, haver, templer, kirkebygninger, skoler og universiteter. Det ville kræve arbejde – hårdt arbejde – og alles bedste anstrengelser for at det kunne virkeliggøres. De blev erfarne kolonisatorer og velgørere i vores nation og i menneskeheden generelt. Mange af os er et produkt af denne første og inspirerede kolonisation – dens erfaringer og velsignelsen ved hårdt arbejde koblet med et ønske om og en tro på et bedre liv.

Dybden af deres tro på en levende Gud og deres loyalitet og lydighed, såvel som deres solide grundlag af retskaffenhed, inspirerer os i dag. De troede, at de var begyndt på vejen mod fuldkommenhed – en proces,

som man bør arbejde ihærdigt på hele sit liv. Præsident Kimball har erklæret: »Der er givet ethvert menneske et mønster – lydighed gennem lidelse og fuldkommenhed gennem lydighed« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 168).

Deres sti var lige, uden forvirring og uden svinkeærinder. De ville efterleve Guds befalinger og holde ud til enden. Vi ved i dag, hvordan vi bør leve. Vi kan skelne det rigtige fra det forkerte.

Vi skal undervise og opdrage vore børn i Herrens veje. Børn bør ikke overlades til sig selv, når det handler om at lære karakterværdier og familieværdier eller lytte til musik eller se tv eller film uden opsyn, især når det gælder om at opnå viden og forståelse for, hvordan de skal leve!

Herren har helt klart befalet forældre at belære deres børn om at gøre det gode (se Alma 39:12) – at undervise dem »i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, (for ellers) skal synden hvile på forældrenes hoved« (L&P 68:25).

»De skal også lære deres børn at bede og vandre retskaffent for Herren« (L&P 68:28).

»Og I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love ...

Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden« (Mosiah 4:14-15).

En omsorgsfuld Gud skrev med sin egen finger de ti bud på stentavler. De repræsenterer den Almægtiges grundlæggende lov og har lige siden været grundlæggende elementer i samfundets og religionens love.

Bjergprædiken, som blev givet af Herren selv, fortæller detaljeret om principper og instruktioner, hvis oprindelse er guddommelig.

Begge disse guddommelige udtalelser og instruktioner er principper, som på så effektiv vis bliver belært om i langt større detaljer i Mormons Bog, Bibelen og vore andre skifter. Hvis vi vil efterleve dem, vil de styrke mødre, fædre, sønner og døtre, for vi har alle lige stor pligt til at studere skrifterne og til at skaffe os styrke og forståelse for evige sammenhænge.

Den eneste sikre måde, hvorpå vi kan beskytte os selv og vore familier mod stormløbet fra verdslige lærdomme, er ved at efterleve Guds befalinger, komme til Kirkens møder, hvor vi kan lære og blive styrket i vores vidnesbyrd, nyde nadveren for at forny vore pagter, forberede os til værdigt at træde ind i templet, hvor vi kan finde ly for verden og fornyelse af vores evne til at gå imod verdens onder. Jeg erklærer dette, idet jeg efterlader mit vidnesbyrd hos jer i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ved invitation (Alma 5:62)

Betty Jo N. Jepsen
Førsterådgiver i Primarys hovedbestyrelse

»Som medlemmer af Herrens sande kirke er der måske ikke så meget behov for at lære noget nyt, som der er for at blive mindet om det, vi allerede ved.«

En af mine venner opmuntrede sine børn til at skynde sig ind i bilen, så de ikke kom for sent til søndagens møder: »Vær venlig at skynde dig lidt, Matthew«, sagde hun. »Jeg kommer, jeg kommer«, lød en stemme fra et eller andet sted i huset. Moderen svarede: »Ja, det gør julen også!« I det øjeblik kom den tre-årige Matthew frem i døren og sagde: »Det lyder godt, jeg elsker julen.« Jeg er her i dag for at fortælle jer, at jeg også elsker julen. Noget af det vidunderlige ved at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er, at vi gør livsstilen omkring jul til en del af vores dagligdag.

Når jeg læser beretningen om min Frelsers fødsel, elsker jeg at læse om de vise mænds oplevelse, da de blev ledet af en stjerne, eller selv opleve det, som hyrderne gjorde – at blive inviteret til Betlehem af et englekor. Jeg ønsker at knæle ned ved krybben og mærke lugten af den rene halm og se det lille spædbarn sammen med sin jordiske mor og således selv være vidne til dette mirakel. Jeg tror, at der i ethvert menneske findes et instinktivt ønske om at komme til Kristus. Måske har vi et grundlæggende menneskeligt behov, fordi vi alle er Guds børn, for at forpligte os over for den åndelige del af vores liv. Vi må hver især søge at opfylde dette behov ud fra det, vi ved. Som medlemmer af Herrens sande kirke er der måske ikke så meget behov for at lære noget nyt, som der er for at blive mindet om det, vi allerede ved.

Det er, hvad en overvejelse af Frelserens fødsel gør for os alle. Jeg tror, at den minder os om det, som vores ånd allerede ved.

Jeg er i de sidste dage blevet indbudt til selv at være vidne til vidunderlige ting. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges invitation om at »komme til Kristus« og om at »komme tilbage« er møntet på hver eneste af Guds børn. Denne invitation har eksisteret, siden Jesus sagde til sine disciple: »Kom og følg mig« (Matt. 4:19). Profeterne har gennem tiderne udsendt den samme invitation til alle, som vil lytte.

Profeten Alma, Almas søn, bragte dette vigtige budskab til medlemmerne i Zarahemla, som havde brug for at blive mindet herom. Profeten sagde: »Han indbyder alle mennesker, thi barmhjertighedens arme er udstrakt til dem og han siger: Omvend jer, og jeg vil modtage jer ...

Ja, kom til mig og udfør retfærdigheds gerninger« (Alma 5:33, 35).

Som døbt medlem af Kirken hører jeg denne invitation, og jeg spekulerer på, hvordan jeg kommer herfra og derhen. Da jeg ved, at Herren har til hensigt at omfatte os alle i denne invitation, er mit ærlige og personlige svar det samme som min vens, Matthews: – »Jeg kommer«. Hvad er min pligt så? Alma mindede Zarahemlas folk om deres

pligt, og afsluttede med denne vigtige udtalelse: »Ja, kom til mig og udfør retfærdigheds gerninger« (Alma 5:35, se også 4:3). Brug Almas råd som vejledning og følg med mig på en rejse for at se, hvad vi kan gøre for at modtage hans invitation.

VI KAN RANSAGE GUDS ORD

Vi kan, ved at studere og overveje skrifterne og de sidste dages helliges profeters ord, *mætte* os med Kristi ord, og hans ord vil fortælle os alt, hvad vi bør gøre (se 2 Nephi 32:3). Vi må da *dyrke ordet* og lade det *slå rod* (se Alma 32:41-43). Når vi har lyttet til ordet og holdt fast i det, er vi blevet lovet, at fristelserne og modstanderens gloende pile ikke vil kunne overvinde os (se 1 Nephi 15:24). Vi vil være i stand til at genkende sandheden, når vi hører den, på samme måde som hyrderne og de vise mænd var det, da de blev fortalt om Frelserens fødsel. Skrifterne er Guds ord og et lys for os og for verden, og vi kan følge dette lys som vores ledestjerne.

VI KAN BEDE

Vi kan påkalde vor himmelske Fader i Frelserens navn. Bøn giver os mulighed for at udtrykke vores taknemmelighed. Ved at gøre regnskab over vore velsignelser fyldes vi med håb. »Bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed« (Moroni 7:48).

Vi kan time for time og minut for minut bede om det, vi har brug for. Det er muligt personligt at tale personligt med vor himmelske Fader gennem Jesus Kristus ved at knæle i bøn på samme måde, som vi ville knæle ved siden af krybben og der se Frelseren.

VI KAN DELTAGE I DE FRELSENDE ORDINANSER

Vi bliver mindet om vores dåbspagt, når vi nyder nadveren. Nadveren hjælper os med at huske ham og hans godhed. Vi kan leve værdigt til at deltage i templets ordinanser. Disse ordinanser er den kulminerende gerning i jordiske mænds og kvinders omvendelse, som opfylder behovet for jordisk forpligtelse over for himmelsk viden. Vi kan anskue vores besøg i templet som en personlig pilgrimsrejse til et helligt sted, på samme måde som hyrderne må have set på deres rejse til den ydmyge krybbe.

VI KAN ØGE VORES TALENTER

Det er de gaver, som vi bringer. Talenterne er kommet fra vor himmelske Fader, og vi kan for at ære ham udvikle og øge dem og derefter tilegne dem til ham. Vi besidder hver især et vist talent, som vi kan øve os på, øge og tilbyde til ham. Gør du regelmæssigt noget ved dine talenter? Måske er dit talent venlighed eller taknemmelighed. Hvad med at være smilende, hjælpsom og uselvisk? Hvad med at sende et vindende smil? De vise mænd kom med deres gaver i form af guld, røgelse og myrra. Vi kan komme med vore talenter.

VI KAN TJENE ANDRE

At tjene andre indikerer vores ønske om at reagere på hans invitation om at komme til ham. Hvad med et eftersyn af vores tjeneste over for andre? Lad os spørge os selv: Hvad gør jeg for at besøge min ven, som er bundet til hjemmet? Vil jeg åbne munden for at forsvare og vidne om sandheden? Vil jeg give af mine verdslige ejendele? Deler jeg noget af min vågne og produktive tid med mine børn? Tjener jeg med glæde i min kaldelse i Kirken?

Det er tider, hvor jeg følger mig overvældet af den kaldelse, som jeg har, men jeg stoler på, at Herren giver mig mod og hjælper mig med at udføre hans vilje. De fleste af jer ønsker at føle sig sikre og leve stille inden for velkendte og behagelige grænser. Men uden risikoen ved nye oplevelser og udfordrende kaldelser til at tjene opnår vi ingen udvikling, og vi vil ikke være lige så nyttige i opbyggelsen af Herrens rige, som vi skal være. På samme måde som hyrderne forlod deres kendte område i nattens mørke for at opleve noget nyt, kaldes vi til at forlade vore sikre og behagelige omgivelser for at tjene og få erfaring.

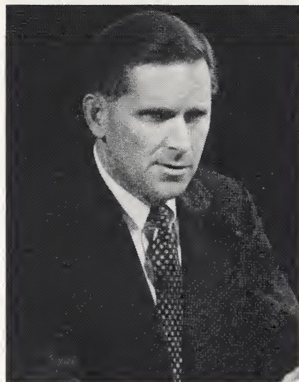
Jeg tror, at hver eneste af os kan genskabe den kendte scene i Betlehem i vores eget liv. Vi kan følge en ledestjerne på samme måde, som de vise mænd gjorde. »Dit ord er en lygte for min fod, et lys på min vej« (Sl. 119:105). Skrifterne kan oplyse vores vej, og vores vidnesbyrd kan være et lys fra vores indre. Englenes stemmer kan være vores elskede profets og hans tjeneres ord. Vi kan knæle ned ved vor Frelsers fødder på samme bogstavelige måde som hyrderne og de vise mænd, men vi gør det i bøn. De gaver, vi bringer, er vore talenter. Vi kan råbe »hosianna« ligesom dette englekor og sprede de gode nyheder ved at bære vores vidnesbyrd. Hver dag er en mulighed for at forpligte os selv til at handle i overensstemmelse med det, som vi ved (se L&P 43:8). Vi kan gennem *retfærdige gerninger* komme til ham hver dag i vores liv, som om vi trådte i vore sandalklædte fødder på den stenede sti til Betlehem og støttede os til en stav eller havde gaver i hænderne.

Jeg beder om, at vor himmelske Fader vil hjælpe os med at være vise mænd og kvinder – vise nok til at acceptere hans invitation og til at dyrke hans ord og følge »den rette vej til det forjættede land« (Alma 37:44). Må vi alle svare med glæde: »Jeg kommer«. For jeg vidner om, at »dersom et menneske udfører gode gerninger, lytter han til den gode hyrdes røst og følger ham« (Alma 5:41). Dette gør jeg med den hyrdes røst, som »har kaldt på jer og endnu kalder på jer« (Alma 5:37), ja, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Bliv vis til frelse

Ældste John E. Fowler
De Halvfjerds

»Vi indbyder alle til at komme til lysets og sandhedens kilde, ja til Guds åbenbarede ord, således som det står i skrifterne og fremgår af de nuværende profeters og apostles ord.«

Ved indledningen til denne kaldelse vil jeg gerne takke for jeres opretholdelse og for den stadige kærlighed, jeg modtager fra min evige ægtefælle, fra mine børn, mine forældre og min familie.

Ved indvielsen af dette Tabernakel den 9. oktober 1875 læste præsident John Taylor følgende anmodninger og indvielsesord fra Brigham Youngs inspirerede bøn: »Vi indvier og helliger denne del af dette hus, hvor vores præsident og dine tjenere nu står, til at være et helligt sted, hvor dine tjenere for altid vil stå frem for at forkynde dine ord og betjene dit folk i din Søns navn ...

Må dine hellige engle og betjenende ånder være i og omkring denne bolig, når dine tjenere kaldes til at stå frem på disse hellige steder for at betjene dit folk, således at de må se evighedens visioner og blive fyldt med den ånd og den inspiration, som kommer fra Helligånden og med Guds gave og kraft; og lad hele dit folk, som lytter til ordene fra dine tjenere drikke frit af kilden til livets vand, så de må blive vise til frelse« (*Millennial Star*, 15. nov. 1875, s. 724).

Og lige siden indledningen til dette sidste dages værk har de, som er stået frem for at tale til de hellige, kun gjort det efter megen overvejelse, eftertanke, faste og bøn. Det er helt sikkert, at hver eneste taler har søgt »evighedens visioner«, så de kunne »blive fyldt med den ånd og den inspiration, som kommer fra Helligånden, og med Guds gave og kraft«. De har i deres hjerte haft det samme håb, som jeg har i dag, om at velsigne dem, som vil høre og lytte til de ord, som vil få dem til at blive »vise til frelse.«

Forstår vi som Kirkens medlemmer fuldt ud betydningen af de budskaber, som bliver givet fra denne talerstol ved generalkonferencerne og ved andre særlige møder i Tabernaklet? Forstår vi vores ansvar for at »høre Herrens røst« gennem hans tjeneres røst? (L&P 1:14). Det gælder uanset om det kommer »ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:38).

Forstår vore medlemmer, at den inspirerede vejledning og de råd, de modtager fra Kirkens ledere, kommer som en advarselsrøst fra en kærlig himmelsk Fader, der kender de katastrofer, som vil »ramme jordens indbyggere« (L&P 1:17). »Herrens vrede *er* optændt; thi på himlen *kredser* hans sværd, og det skal slå ned på jordens indbyggere« (L&P 1:13; fremhævelse tilføjet).

»Derfor lyder nu Herrens røst over hele jorden, så alle, som vil, kan høre« (L&P 1:11).

Fordi mange »ikke ved, hvor de kan finde den« (L&P 123:12), er der mange mennesker i verden, som er fattige, når det gælder Guds ord, der gengives tydeligt og enkelt af Herrens sande tjenere og efterleves i lydighed af hans disciple. Mange mennesker og familier er åndeligt gået fallit og står som et tavst vidnesbyrd på det nytteløse i at forsøge at leve i verden i dag uden åbenbaret vejledning fra vor himmelske Fader gennem hans profeter og apostle. Hvor meget af verdens onder, lidelser, sorg og bekymring kunne ikke elimineres, hvis mennesker ville lytte til de inspirerede instruktioner, som Kirkens ledere har givet fra denne talerstol.

Vi bekymrer os for det store antal mennesker, som lever i et forholdsvis åndeligt

mørke, samtidig med at profeternes ord er til rådighed for os i dag. Disse profetiske udtalelser bliver »en lygte for foden, et lys på stien« for hver eneste af vor himmelske Faders børn, som er villig til at lytte og derefter leve i overensstemmelse med den åbenbarede sandhed (Sl. 119:105).

Præsident Benson har sagt: »Succes i retfærdighed, magt til at undgå bedrag og til at modstå fristelser, vejledning i vores daglige liv, helse for sjælen – det er blot nogle få af de løfter, Herren har givet dem, der vil komme til hans ord« (*Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 83).

Vi indbyder alle til at komme til lysets og sandhedens kilde, ja, til Guds åbenbarede ord, således som det står i skrifterne og fremgår af de nuværende profeters og apostles og andre lederes ord i denne kirke. Vi indbyder alle til at høre og lytte til de budskaber, som kommer fra denne og andre nyligt afholdt konferencer.

Præsident Bensons nylige instruktion om dette er tidløs: »I de næste seks måneder bør jeres konferenceudgave af *Stjernen* stå ved siden af jeres standardværker og blive benyttet lige så ofte. Som min gode ven og bror Harold B. Lee sagde, bør vi lade disse konferencetaler 'være retningslinier for vort liv og levned de næste seks måneder. Disse er vigtige ting, som Herren anser for hensigtsmæssigt at åbenbare for dette folk på denne dag'« (*Stjernen*, juli 1988, s. 76).

Lyt til de inspirerede udtalelser fra tre konferencetaler af præsident Marion G. Romney:

»Vi er fra tid til anden ved denne konference blevet underholdt med storslået tale. Vi er blevet undervist af store lærere. Vi har hørt tilstrækkelig med sandhed og vejledning ved denne konference til at bringe os ind i Guds nærhed, hvis vi vil følge det. Vi er blevet taget med op på det åndelige bjerg og vist en stor herlighed i et syn, men hvor mange af os har hørt en stemme sige til os, at vi vil få del heri« (Conference Report, april 1954, s. 132-133).

»Generalkonferencen opbygger os åndeligt, når vi lytter til de principper og lærdomme i evangeliet, som Herren inspirerer Kirkens nuværende ledelse til at gøre os opmærksomme på netop nu. Han ved, hvorfor han inspirerer andre brødre, som har talt ved denne konference, til at sige det, som de har sagt. Vi har det store privilegium gennem disse mænd at høre det, som Herren ville sige, hvis han var her. Hvis vi ikke er enige i det, de siger, så er det, fordi vi er ude af harmoni med Herrens Ånd« (Conference Report, oktober 1950, s. 126-127).

»Herren åbenbarer i dag sin vilje til alle jordens indbyggere, og især til Kirkens medlemmer, om de spørgsmål, som rører sig i vor tid, og han gør det gennem de levende profeter og med Det Første Præsidentskab i spidsen. Hvad de siger som et præsidentskab, er det, Herren ville sige, hvis han var her personligt. Det er selve grundlaget for mormonismen ... Derfor gentager jeg atter, at hvad præsidentskabet siger som præsidentskab, er det, Herren ville sige, hvis han var her, og det er hellig skrift. Det bør studeres, forstås og efterleves på samme måde som åbenbaringerne i Lære & Pagter og de andre skrifter. De, som følger denne kurs, vil ikke fortolke det, præsidentskabet siger, som inspireret af politisk fordomme eller af selviskhed. De vil heller ikke sige, at Brødrene er dårligt informerede om de forhold, som gør sig gældende for dem, som påvirkes af deres råd; eller at deres råd ikke kan accepteres, fordi de ikke indledes med udtalelsen: 'Så siger Herren'.

De ... som gennem kraftig bøn og seriøst studium selv finder ud af, hvad disse levende profeter siger og handler derefter, vil blive besøgt af Herrens Ånd og gennem åbenbaringens ånd vide, at Brødrene taler Faderens vilje og sind« (Conference Report, april 1945, s. 90).

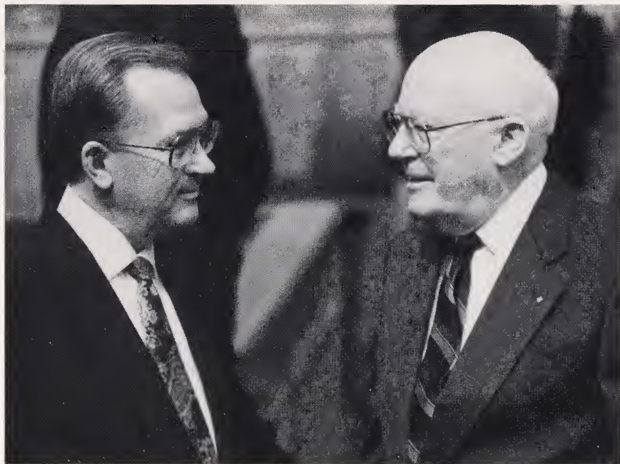
Hvad med mængden af belæringer, som vor elskede profet og præsident Ezra Taft Benson er kommet med? Han har nu i 50 år tjent som et særligt vidne for Herren Jesus Kristus. Hans hænder er ligesom Moses blevet trætte gennem hans virke (2. Mos. 17:11-12), men de ord, som er blevet talt fra denne talerstol gennem hans inspirerede tjenestegerning, vil fortsætte med at velsigne de trofaste.

Langt tidligere har præsident Wilford Woodruff i en inspireret udtalelse talt om det, som de mænd, der har ledt denne kirke, har sagt: »Når profeterne taler under indflydelse af deres profetiske magt, så forstørrer de eller øger den mængde af åbenbaringer, som er Kirkens.

De vejleder os i denne labyrint af modstridende kræfter. Hver eneste af dem bruger både gamle og nye åbenbaringer for at imødekomme medlemmernes behov her og nu. Det, som disse mænd udtaler ... bør læses og anses for inspirerede budskaber til vejledning for os på vores rejse her på jorden og i livet herefter« (*The Discourses of Wilford Woodruff*, Salt Lake City: Bookcraft, 1946, s. xi-xii).

Vi gentager derfor indtrængende vores bøn om, at vore medlemmer og andre vender tilbage til vores elskede profets budskaber. Vi bør læse dem og leve efter dem. Og når vi lytter til disse budskaber og til det, som de levende profeter og ledere iøvrigt taler fra denne talerstol, så kan vi blive »vise til frelse.«

Det er mit vidnesbyrd, at præsident Ezra Taft Benson, hans rådgivere og medlemmerne af De Tolvs Råd er apostle og profeter for Guds Lam, og at denne kirke og dens indsats for at bringe sjæle til Kristus, hviler solidt på et grundlag af godhed, tro og enighed blandt vore levende apostle og profeter. Jesus Kristus lever og er selve hjørnestenen i dette frelsende arbejde. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Jack H. Goaslind fra De Halvfjerds, taler med ældste Robert L. Backman, som er blevet emeritusmedlem af De Halvfjerds' Første Kvorum.

Husk også løfterne

Ældste Jay E. Jensen
De Halvfjerds

»Herren har lovet os specifikke velsignelser, når vi læser og studerer skrifterne. En af dem er ophøjelse. Men overraskende nok vedrører de fleste løfter livet her på jorden.«

Jeg er taknemmelig for min hustru og mine børn. At nyde deres kærlighed, tillid og støtte er en af de største velsignelser i mit liv. Jeg ønsker at udtrykke min taknemmelighed for forældre, som elskede og efterlevede evangeliet, samt for mine brødre og søstre, som jeg har lært meget af. Jeg takker mine brødre blandt generalautoriteterne for deres venlige og milde måde at undervise mig på. Jeg takker alle, som jeg gennem årene har haft mulighed for at arbejde sammen med, og jeg takker dem, som har givet udtryk for deres kærlighed og støtte til mig i denne nye kaldelse. Jeg går fremad i tro på Herren og hans ledere, idet jeg stoler på Herrens løfter om, at vi ikke modtager en kaldelse som denne, medmindre vi er forudordineret hertil.

PRØV ORDETS MAGT

Jeg elsker skrifterne. Jeg vidner om, at de er Guds ord. Jeg har overført et vers fra Alma til mit eget liv. Skrifterne har haft en pragtfuld tilbøjelighed til at lede mig til at gøre det, som er retfærdigt, ja, de har haft en større virkning på mit sind end sværdet eller noget andet, som er sket mig. Jeg har derfor afprøvet Guds ords kraft (se Alma 31:5).

Præsident Benson har rådet: »Fordyb jer dagligt i skrifterne, så I kan have Åndens kraft hos jer« (*Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 83).

Præsident Kimball har sagt: »Jeg oplever, at når jeg bliver skødesløs i min omgang med det guddommelige, og når det synes, som om intet guddommeligt øre lytter, og ingen guddommelig stemme taler, at jeg så er langt, langt væk. Hvis jeg fordyber mig i skrifterne, bliver denne afstand mindre, og åndeligheden vender tilbage« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft: 1982, s. 135).

HUSK OGSÅ LØFTERNE

Mens jeg præsiderede over en mission i Sydamerika, rejste jeg til en afsidesliggende by for at interviewe missionærerne, afholde en zonekonference og lede en distriktskonference. Jeg opdagede nogle problemer mellem missionærerne. Ved distriktskonferencen dukkede så andre alvorlige problemer op med medlemmerne og lederne. Jeg mente, at det negative vejede tungere end det positive både for missionærerne og medlemmerne, hvilket efterlod mig frustreret og skuffet. Efter fire dage med interview og møder gik jeg ombord på flyet for at vende hjem med tungt hjerte.

Jeg læser ofte skrifterne, når jeg rejser, og jeg slog op i dem for at finde trøst og vejledning. Jeg læste nogle af de skriftsteder, som jeg holder mest af. Mens jeg bladrede, stoppede jeg op ved Lære & Pagter afsnit 3. Jeg blev dybt rørt af de første fem vers, som besvarede mit problem.

Når jeg læser et vers, sætter jeg ofte mit navn ind i det. Jeg gjorde det med vers 5 og fandt et stor hjælp til at fjerne mine dystre følelser: »Se, Jay Jensen, dette blev dig betroet, og hvor strenge var ikke dine instruktioner; og kom de forjættelser i hu, der blev givet dig, Jay Jensen.«

Ordene »kom de forjættelser i hu« ramte mig med en usædvanlig kraft. Jeg indlevede mig i profeten Joseph Smiths situation, da han læste Jakobs Brev 1:5. Ordene »kom de forjættelser i hu« syntes at »trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg overvejede dem atter og atter« (Joseph Smith-Historie 1:12). I disse fire dage havde jeg kun fokuseret på problemer. Jeg var ikke stoppet op for at overveje et eneste løfte.

Jeg havde den dag en kopi af min patriarkalske velsignelse med mig i flyet. Jeg læste den og lagde mærke til adskillige vidunder-

lige løfter. Jeg gennemgik i mit sind de løfter, der blevet givet til mig, da jeg blev indsat som missionspræsident. Jeg slog andre skriftsteder op og overvejede de løfter, som fandtes i dem. Jeg lærte da og har gang på gang lært, at når vi ransager skrifterne, så vil vi komme til at vide, at »de er sande og troværdige, og de profetier og forjættelser, som de indeholder, skal alle gå i opfyldelse« (L&P 1:37).

TO SLAGS LØFTER

Herren har lovet os specifikke velsignelser, når vi læser og studerer skrifterne. En af dem er ophøjelse. Men overraskende nok vedrører de fleste løfter livet her på jorden. For at finde frem til disse løfter, har det altid været en stor hjælp for mig at lave to kolonner på et stykke papir og øverst oppe skrive »Løfterne for dette liv« over den ene og »Løfterne for det næste liv« over den anden. Når jeg så finder et løfte, så skriver jeg henvisningen og løftet i den kolonne, det handler om.

Jeg har flere gange forskellige steder i skrifterne fundet to store løfter, der hører sammen ved at læse og studere skrifterne, og som vedrører det næste liv: Det ene er ophøjelse, og det er andet er evigt liv. Nephi sagde for eksempel: »Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden ... skal I få det evige liv« (2 Nephi 31:20).

Men overraskende nok vedrører de fleste løfter livet her på jorden. Der findes tre løfter, som vi bør overveje: Løfter om kraft, løfter om vækst og »andre løfter.« Tiden vil kun tillade, at jeg citere nogle få af disse løfter.

LØFTER OM KRAFT

Overvej følgende fem løfter om kraft:

1. *Kraft til at overvinde det onde* – Nephi underviste: »Enhver, der ville give agt på Guds ord og holde fast der ved ...(kan) Satans ... gloende pile (ikke) overvinde ... (eller) slå ... med blindhed« (1 Nephi 15:24; se også Sl. 17:4; 119:98-101, 104; Helaman 3:29-30).
2. *Kraft til at leve retskaffent* – Alma »prædike(de) Guds ord for dem for at erindre dem om deres pligter« (Alma 4:19). Salmisten sagde: »Dit ord er en lygte for min fod, et lys på min sti« (Sl. 119:105; se også 2 Tim. 3:15-17; Helaman 15:7-8).
3. *Kraft til at undervise overbevisende* – Alma og Mosiahs sønner »havde ransaget skrifterne med flid ... og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud« (Alma 17:2-3; se også 2 Tim. 3:16). Herren sagde til Hyrum Smith: »Søg først at få mit ord ... og dersom du ønsker det, skal du få min Ånd og mit ord, ja, Guds kraft til at overbevise menneskene« (L&P 11:21; se også 2 Tim. 3:15-17; Alma 4:19; 31:5; L&P 84:85).
4. *Kraft til at nedkalde himlens magter* – Jakob sagde: Vi »ransager ... profeterne ... og vor tro bliver urokkelig, så at vi sandelig kan befale i Jesu navn, og selv træerne, bjergene og havets bølger adlyder os« (Jakobs Bog 4:6; Helaman 10:4-5).
5. *Kraft til at forandre menneskers sind og indstilling* – Samuel lærte nephiterne, at lamaniterne »ledes til at tro på de hellige skrifter ... som er nedskrevet, og som får dem til at tro på Herren og leder dem til omvendelse, hvilken tro og omvendelse bevirker en forandring i deres hjerter« (Helaman 15:7; se også 1 Nephi 15:20). Det er tre vidunderlige løfter.

LØFTER OM VÆKST

Overvej nu følgende løfter om vækst:

1. *Håbet og glæden vokser* – Apostlen Paulus underviste, at »vi ved udholdenhed og den trøst, skrifterne giver, kan bevare vort håb« (Rom. 15:4; se også 1 Nephi 11:25; Jakobs Bog 2:8; 4:6; Alma 44:5; L&P 19:23).
2. *Øget åndelighed* – »Og ordets forkyndelse gjorde meget for at få folket til at gøre det, der var retfærdigt« (Alma 31:5; se også 2 Nephi 4:15-16; Moroni 6:4).
3. *Øget viden og forståelse* – Nephi underviste: »Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:3). Herren sagde til Joseph Smith: »Den hellige skrift er givet jer af mig til jeres belæring« (L&P 33:16; se også Sl. 19:7; 119: 98-101; 2 Tim. 3:15-17; Alma 12:10; 17:2-3; L&P 18:34-36).
4. *Øget dømmekraft* – »Guds ord ... er levende og kraftigt og vil tilintetgøre alle djævelens snare, bedragerier og rænker« (Helaman 3:29). »Og den, som omhyggeligt bevarer mit ord, skal ikke bedrages« (Joseph Smith-Mattæus 1:37; se også Heb. 12:4).
5. *Et øget vidnesbyrd* – Vi læser i Lære & Pagter: »Derfor kan I bevidne, at I har hørt min røst, og at I kender mine ord« (L&P 18:36; se også Sl. 19:7).

ANDRE LØFTER

Udover disse generelle løfter om kraft og vækst, så findes der andre løfter såsom »thi da vil det gå dig vel i al din færd, og lykken vil følge dig« (Josua 1:8), og som Joseph Smith sagde: »Tro kommer ved at høre Guds ord« (*History of the Church*, 3:379).

Præsident Howard W. Hunter har sagt: »Når vi læser og studerer skrifterne, vil der komme mange fordele og velsignelser til os. Det er det mest gavnlige studium, vi kan give os i kast med« (*Ensign*, nov. 1979, s. 64).

Må vi huske disse løfter. Jeg vidner om, at skrifterne er Guds ord. Jeg elsker dem. Jeg vidner om, at Gud lever. Han er vor Fader. Jesus Kristus er Guds søn. De viste sig for profeten Joseph Smith, præcis som han sagde. Præsident Ezra Taft Benson er Guds profet i dag. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Missioneringen på Filippinerne

Ældste Augusto A. Lim
De Halvfjerds

»Tro, hengivenhed og efterlevelse af de korrekte principper blandt de filippinske medlemmer har ikke alene forbedret deres liv åndeligt, men også timeligt.«

Jeg vil gerne udtrykke min kærlighed og taknemmelighed til min evige ægtefælle for den støtte og kærlighed, som hun uden tøven har vist mig i alle de år, hvor jeg har været medlem af denne kirke. Jeg går ud fra, at mange af jer allerede ved, at jeg kommer fra Filipperne, hvor der bor næsten 67 millioner mennesker, og som kaldes Orientens perle, men som også nu er et land, der er ødelagt af jordskælv, tyfoner, oversvømmelser og vulkanudbrud. Men jeg vil imidlertid ikke tale om de ulykker, som har forårsaget så mange lidelser, og som i den grad har prøvet vores folks tro. Jeg vil hellere tale om de åndelige velsignelser, som vi har oplevet i overflod, efterhånden som evangeliet er blevet spredt i landet.

Det gengivne evangelium blev først introduceret af de sidste dages hellige mænd og kvinder, som tjente i militæret i Filipperne i slutningen af 2. verdenskrig, men missioneringen blev officielt først indledt i Filippinerne (ifølge optegnelser fra den mission, som dengang dækkede det sydlige Fjernøsten) den 28. april 1961, da ældste Gordon B. Hinckley, som da var medlem af De Tolvs Apostles Råd, mødtes med en lille gruppe medlemmer i forstæderne til Manila for at foretage indvielsesbønnen. Han bad Herren om at velsigne missioneringen i Filippinerne.

Præsident Hinckley kom, inden han bad, med denne profetiske udtalelse:

»Hvad vi påbegynder her vil påvirke tusindvis af menneskers tilværelse her i denne ø-republik, og virkningen heraf vil sprede sig fra generation til generation til gavn for alle tider fremover« (Den filippinske områdekonference, august 1975, s. 20).

Præsident Hinckley bad efter disse korte bemærkninger denne bøn:

»Vi nedkalder din velsignelse, kære Fader, over de missionærer, som skal komme her, at din Ånd må røre deres hjerter, så de må leve i renhed og dyd, så deres eksempel må være stort for folket her, således at de må blive velsignet med 'tungemålsgaven' og være i stand til at tale folkets sprog, og at deres indsats alene må være rettet mod dit navns ære og herlighed, så de kan gå frem uden frygt, og at ingen skal holde dem tilbage, men at de med vidnesbyrd og ved undervisning kan forkynde gengivelsen af dit hellige værk til velsignelse for dine børn. Fader, giv dem glæde, mod, tro og tilfredshed i deres arbejde, og lad dem bringe frugt.

Vi nedbeder dine velsignelser over dette lands indbyggere, at de må være venlige, gæstfrie, rare og imødekommende for dem, som skal komme her. Og vi beder om, Herre, at der må være mange tusinde, som vil modtage dette budskab og blive velsignet derved. Vil du velsigne dem med et modtageligt sind og et forstående hjerte og med tro til at tage imod evangeliets principper, med mod til at efterleve det og med et ønske om at dele de velsignelser, som de modtager. Vi beder om, at der må være mange mænd – som er trofaste, gode, dydige og sande – som vil slutte sig til Kirken og modtage præstedømmets velsignelser, og som vil acceptere at være ledere og vokse derved, så at dit værk her vil blive ledet i størst muligt omfang af de lokale brødre under ledelse af dem, som bærer nøglerne nu, og det i overensstemmelse med din Kirkes lov og orden« (Gordon B. Hinckley, »Indledningen til missioneringen på Filippinerne«).

De første fire fuldtidsmissionærer ankom nogle få dage efter dette historiske møde fra missionen i det sydlige Fjernøsten, der havde hovedsæde i Hong Kong. Kirken i Filippinerne er fra en håndfuld medlemmer i 1961 vokset med en bemærkelsesværdig hast og forøges nu med over 2000 medlemmer om måneden. Medlemstallet er nu, som et resultat af et nært samarbejde mellem fuldtidsmissionærerne og medlemmerne, vokset til 300.000, som er fordelt på 48 stave, 65 distrikter og 13 missioner. Fem af de 13 missionspræsidenter og alle otte regionalrepræsentanter er nu lokale sidste dages hellige. Mellem 60 og 70% af de mere end 2000 fuldtidsmissionærer, der i øjeblikket arbejder i missionsmarken, er også lokale sidste dages hellige. Og nu knejser templet i Manila (Filippinerne) på en høj bakketop med udsigt over dalen, hvor flere hundredtusinder bor i storbyen Manila.

Der er ingen tvivl om, at præsident Hinckleys bøn er blevet opfyldt, efterhånden som tusindvis af unge mænd og kvinder, såvel som ældre ægtepar, har reageret positivt på Herrens appel: »Det er min vilje, at du skal forkynde mit evangelium i land efter land og fra by til by, ja, på sådanne steder, hvor det ikke før har været forkyndt« (L&P 66:5).

Efter tre år som missionspræsident og i tæt samarbejde med disse unge, retskafne og dydige missionærer, er jeg meget ydmyg og taknemmelig for det gode, de udretter. Disse unge ambassadører for Herren forlader hjemmets behagelighed og deres kæres fællesskab for at drage til et fremmed land eller langt fra hjemmet og bære stærkt vidnesbyrd om Frelseren, idet de underviser i evangeliet med tro og sikker viden om dets sandhed. Mit vidnesbyrd er blevet styrket, når jeg har set, hvordan missionærerne har kæmpet for at overvinde hjemve, tilpasset sig nye omgivelser, nye skikke, nyt sprog, som de må lære, og mad, som er så meget anderledes end mors hjemmelavede mad, altsammen i et ædelt ønske om at forkynde evangeliet for verden.

Jeg er vidne til daglige ofre hos disse missionærer, når de med glæde har udholdt ud-

er årsagen til den hurtige udvikling af lederevnerne hos medlemmerne.

Men af større betydning er folkets ydmyge natur og deres tillid til, at Herren vil give dem det, de har brug for. Det har gjort dem modtagelige for Åndens tilskyndelser. På grund af de økonomiske vanskeligheder, man har haft i Filippinerne, er evangeliet blevet svaret på folkets bøn om et bedre liv, og det med rette. Som resultat af det evangelie-centrerede liv, som mange sidste dages hellige lever, kan deres bekendte se forandringen, og det giver dem et håb. Der bor måske stadig medlemmer i ydmyge hjem med lergulv og lervægge eller bambusgulv og bambusvægge, men på grund af deres positive reaktion på evangeliet og ved lydighed mod Herrens befalinger har de modtaget de lovede velsignelser. Andre kan nu som resultat se de forandringer, som er sket hos vore medlemmer, som nu lever under bedre sanitære forhold, er sundere, bedre uddannet, altid rede til og glade for at hjælpe andre, altid taknemmelige for det, de har, uanset hvor ydmyge de er, samt at de generelt er lykkeligere. De har adlydt Herrens råd: »Lær af mig og lyt til mine ord. Vandre i min Ånds sagtmodighed, så skal du have fred i mig« (L&P 19:23). Tro, hengivenhed og efterlevelse af de korrekte principper blandt de filippinske medlemmer har ikke alene forbedret deres liv åndeligt, men også timeligt, for har Herren ikke sagt, at den, »der er villig og lydig, skal i disse sidste dage nyde det gode i Zions land«? (L&P 64:34).

Må Herren fortsat velsigne vores folk med glæde og fred i sindet, når de adlyder hans befalinger og de råd, som vore ledere giver os midt i denne modgang. Det er min ydmyge bøn i Jesu navn. Amen. □

mattende ture på mange kilometer til fods eller cykelture under den brændende sol eller i den kolde monsunregn, eller når de har udholdt ubehaget ved at køre i en fuldt lastet jeep, der kører for fuld fart henad ujævne og støvede veje, for at nå en aftale til tiden.

Vore nutidige budbringere af sandheden, som arbejder på Filippinerne og i andre lande, arbejder hårdt og beder konstant for at være værdige instrumenter i Herrens hånd til at vidne om og udfordre alle til at komme til Kristus gennem omvendelse og dåb: »Idet I lærer dem at holde alt det, som Herren har befalet« (Matt. 28:20).

De har som Mosiahs sønner »ransaget skrifterne med flid for at kunne få kundskab om Guds ord« (Alma 17:2). Og »de havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de profetiens og åbenbarelsens ånd, og når de lærte fra sig lærte de med magt og myndighed fra Gud« (vers 3). Og »de led meget på legeme og sjæl, såsom sult, tørst og udmattelse og også megen åndelig anstrengelse« (vers 5). Men efter at have udført deres mission på hæderlig vis kan disse missionærer sige som Ammon, der var en af Mosiahs sønner: »Min glæde er fuldkommen, ja, mit hjerte er fyldt med glæde, og jeg vil fryde mig i min Gud« (Alma 26:11).

Vi er ligeledes vidne til en bogstavelig opfyldelse af de bønner og velsignelser, som er blevet nedbedt over vores land af præsident Hinckley denne smukke aprilmorgen i 1961. Mange tusind er blevet rørt af Ånden, efterhånden som evangeliets budskab er blevet bragt til mange hjem af hengivne missionærer, som har fået hjælp af medlemmerne, der så villigt har villet dele deres velsignelser ved at være medlem af Kirken med andre. Vi er ofte blevet spurgt om årsagerne til denne fænomenale vækst i antallet af medlemmer. Jeg kan kun komme med min egen mening. For det første er Filippinerne det eneste kristne land i Asien, som i løbet af mange århundreder er blevet forberedt til evangeliets komme. Det forhold, at Filippinerne er det tredjestørste engelsktalende land i verden, har afgjort gjort det lettere for mennesker at forstå evangeliets budskab og

En uvurderlig arv

Ældste James E. Faust
De Tolv Apostles Kvorum

»Vi indbyder alle, som er blevet fornærmet, har mistet interessen eller har vendt sig bort af en eller anden årsag, til atter at tilslutte sig vores fulde fællesskab.«

Nu, da denne konference nærmer sig sin afslutning, vil jeg gerne tale om en uvurderlig arv. Jeg anerkender alle de trofaste pionerer, som har været med til at oprette Kirken i deres eget land. Førstegenerations-medlemmer af Kirken er i sandhed pionerer. Det er og har været mænd og kvinder med stor tro og hengivenhed. Jeg ønsker i dag at tale om den uvurderlige arv, som tilhører alle efterkommere af disse pionerer, men især dem, som kom til denne dal og bosatte sig i Utah og andre dele af det vestlige Amerika.

Vi deltog sammen med de hellige i Riverton Wyoming Stav i højtideligholdelsen af 24. juli i år. Under ledelse af præsident Robert Lorimer og hans rådgivere gennemførte de unge og deres ledere den rejse med håndkærrer, som fandt sted i 1856. Vi begyndte tidlig om morgenen og kørte i en firehjulstrukken bil ud til Independence Rock, hvor vi fandt Mormon Trail. Vi så Devil's Gate nogle få kilometer længere fremme. Vi blev stille, da vi ankom til det sted, hvor Martins håndkærrekompagni frysende og sultende ventede på hjælp fra Salt Lake City. Omkring 56 medlemmer af dette håndkærrekompagni døde her af sult og kulde.

Det var meget bevægende at se overgangen ved Sweetwater-floden, hvor de fleste af de 500 medlemmer af håndkærrekompagniet blev båret over den iskolde flod af 3 unge, modige mænd. Disse tre unge mænd døde senere af eftervirkningerne af denne store belastning og kulden. Da præsident Brigham Young hørte om denne heltemodige gerning, græd han som et barn og sagde senere offentligt: »Denne gerning har i sig selv sikret C. Allen Huntington, George W. Grant og David P. Kimball evig frelse i Guds celestiale rige i al evighed« (Solomon F. Kimball, »Belated Emigrant fra 1856«, *Improvement Era*, feb. 1914, s. 288).

Vi drog videre ad dette spor til det sted, hvor medlemmer af Willies håndkærrekompagni blev reddet. Vi følte, at vi stod på hellig grund. På dette sted døde 21 medlemmer af denne gruppe af sult og kulde. Vi fortsatte vores rejse op over Rocky Ridge, der ligger i ca. 2200 meters højde. Det er det højeste sted på Mormon Trail. På de sidste 3 km op til Rocky Ridge stiger terrænet med over 200 m. Det var meget vanskeligt for alle pionererne at komme over Rocky Ridge. Det var særlig hårdt for Willies håndkærrekompagni, som kæmpede sig over denne højderyg i efteråret 1856 i en snestorm. Mange havde udslidte sko på, og de skarpe klipper rev deres fødder til blods og efterlod et blodigt spor i sneen.

Da vi gik over Rocky Ridge, fandt vi to søm og en gammeldags knap. De var uden tvivl blev rystet af, da man passerede de forrevne klipper. Det var tankevækkende at stå her på dette historiske sted. Adskillige af mine forfædre krydsede denne højderyg, selv om der ikke var nogen af dem med i håndkærrekompagnierne. Ikke alle af mine forfædre, som påbegyndte denne store rejse,

Scene fra tempelpladsen ved konferencen.

nåede frem hertil. To af dem døde i Winter Quarters.

Mens jeg passerede Rocky Ridge, tænkte jeg på, om jeg havde ofret nok. Jeg har i min tid ikke oplevet at se så mange lide så meget. Jeg spekulerer på, hvad mere jeg skulle have gjort, og på, hvad mere jeg kan gøre for at fremme dette værk.

Nogle få kilometer længere fremme indhentede vi ved Radium Springs 185 unge mennesker og deres ledere fra Riverton Stav, som havde trukket håndkærrer for at genopleve det, disse håndkærrekompagnier måtte igennem. Vi bar vidnesbyrd om den tro og det heltemod, som fandtes hos dem, der kæmpede sig frem i smerte langs dette spor for 136 år siden.

Vi fortsatte til Rock Creek Hollow, hvor Willies håndkærrekompagni slog lejr. 13 medlemmer af denne gruppe døde af kulde, udmattelse og sult og er begravet i en fællesgrav i Rock Creek Hollow. Yderligere to medlemmer, som døde i løbet af natten, er begravet i nærheden. To af de døde var børn. Bodil Mortensen, der var 9, kom fra Danmark, og James Kirkwood, der var 11, kom fra Skotland.

Bodil havde tilsyneladende fået til opgave at passe på nogle mindre børn, mens de gik over Rocky Ridge-højderyggen. Da de kom frem til lejren, må hun være blevet sendt ud for at hente brænde til ilden. Hun blev fundet frosset ihjel, stående op ad sin håndkærre, med grenene i sine hænder.

Lad mig fortælle jer om James Kirkwood. James kom fra Glasgow i Skotland. På rejsen mod vest fulgtes James med sin mor, der var enke, og med sine tre brødre, hvoraf Thomas, der var 19 år gammel, var lammet og måtte sidde i håndkærren. James' hovedansvar på rejsen var at sørge for sin fire år gamle bror, Joseph, mens hans mor og ældste bror, Robert, trak håndkærren. Det sneede, mens de drog op over Rocky Ridge-højderyggen, og en bitter og kold vind begyndte at blæse op. Det tog håndkærrekompagniet 27 timer at rejse 24 kilometer. Da lille Joseph blev for træt til at gå, havde James, som var hans ældre bror, ikke andet valg end at bære ham. James, som bar på Joseph, kom lidt efter lidt bagud efter hovedgruppen og bevægede sig langsomt på vej mod lejren. Da de to til sidst kom frem til bålet, »styrtede James, der så trofast har udført sin opgave, sammen og døde af udmattelse og overanstrengelse« (brev fra Don H. Smith til Robert Lorimer, 20. feb. 1990. Citat af Don Chrislett).

Præsident Brigham Youngs kald ved generalkonferencen i oktober 1856 udløste også en heroisk indsats hos de mennesker, som reagerede på dette kald. Præsident Young kaldte 40 unge mennesker, der med ca. 65 spand heste og muldyr og med hestevognene ladet med 12 tons mel drog afsted de næste to dage for at »bringe de mennesker ind, som nu befinder sig ude på sletterne« (LeRoy R. Hafen, *Handcarts to Zion*, Glendale, Cal.: Arthur H. Clarke Co., 1960, s. 121). Redningsmandskabet bevægede sig hurtigt frem for at undsætte de nødstedte rejsende.

Da de reddede nærmede sig Salt Lake dalen, sammenkaldte Brigham Young de hellige til et møde her. Han gav de hellige i dalen anvisning på at modtage de lidende i deres hjem, sørge godt for dem og give dem mad og klæder. Præsident Young sagde: »I vil finde nogle, som er frosset helt op til anklerne, nogle helt op til knæene og nogle med frosne hænder ... vi ønsker, at I skal modtage dem som jeres egne børn og nære de samme følelser for dem« (Hafen, *Handcarts to Zion*, s. 139).

Da redningsmandskabet bragte Willies håndkærrepionerer ind i denne dal, skrev kaptajn Willie: »Da vi kom frem, stod biskopperne for de forskellige ward og førte hver eneste person, som ikke havde et hjem at komme til, til et behageligt hjem. Nogle havde meget stærke forfrysninger i hænder og fødder, og der blev gjort alt for at lindre deres lidelser ... Hundredvis af borgerne flokkedes om vognene på vores vej gennem byen og bød os varmt velkommen som deres brødre og søstre i dette bjerghjem« (James G. Willie, *Journal History*, 9. nov. 1856, s. 15).

Disse pinefulde oplevelser fremkaldte en urokkelig tro på Gud hos disse pionerer. Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford sagde: »Jeg tror på, at en engel har nedskrevet dette i de himmelske arkiver, og at mine lidelser for evangeliets skyld vil blive helliggjort for mig til mit bedste« (*Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford*, dec. 1908, Ogden, Utah, s. 7).

Udover troens arv, som er blevet videregivet til os af dem, som gik over sletterne, har de også efterladt os en stor kærlighed til Gud og til menneskeheden. Det er en arv, som består af besindighed, uafhængighed, hårdt arbejde, høje moralske værdier og fællesskab. Det er en fødselsret bestående af lydighed mod Guds befalinger og loyalitet over for dem, som Gud har kaldet til at lede dette folk. Det er en arv, som også består i at afvise det onde. Umoral, alternativ livsstil, hasardspil, selviskhed, uærlighed, uvenlighed, afhængighed af alkohol og narkotika er ikke en del af Jesu Kristi evangelium.

Her i staten Utah skal man om få uger stemme om hasardspil og lotterier. Kirken viger ikke tilbage fra sit standpunkt i forbindelse med dette emne. Og nu da valgkampen går ind i sin sidste fase, råder vi Kirkens medlemmer til at være tolerante og forstående. Vi har alle vores moralske handlefrihed, men hvis vi bruger den uklogt, må vi betale straffen. Præsident J. Reuben Clark har sagt: »Vi kan bruge vores handlefrihed

til at beslutte, om vi vil adlyde eller ikke adlyde; og hvis vi ikke adlyder, må vi tage straffen« (*Fundamentals of the Church Welfare Plan*, tale ved biskoppernes møde, den 6. oktober 1944, s. 3).

Jeg kan ikke lade være med at spekulere på, hvorfor disse uforfærdede pionerer måtte betale for deres tro med så frygtelig en pris af smerte og lidelse? Hvorfor blev elementernes rasen ikke holdt tilbage, så de ikke skulle gennemgå denne store lidelse? Jeg tror, at disse pionerer blev helliggjort til et højere formål gennem deres lidelser. Kærligheden til Frelseren brændte sig dybt i deres sjæl, og i deres børns og børnebørns. Deres motivering i livet kom fra en sand omvendelse i deres sjæls inderste. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Når der hos den enkelte sidste dages hellige banker et stort og levende vidnesbyrd i hjertet om sandheden af dette værk, vil man se, at vedkommende gør sin pligt i Kirken« (*Ensign*, maj 1984, s. 99).

Pionererne fandt, udover at deltage i disse historiske begivenheder, en ledesnor for deres personlige liv. De fandt livets virkelighed og mening. På den vanskelige rejse mødte de nogle af Kirkens frafaldne, som var på vej tilbage til de østlige stater. De forsøgte at overtale medlemmerne af disse håndkærrekompagnier til at vende om. Der var nogle få, som vendte om. Men størstedelen af pionererne drog videre til en heroisk indsats i dette liv og til evigt liv i livet herefter. Francis Webster, der deltog i Martins håndkærrekompagni sagde: »Vi kom alle igennem med den absolutte overbevisning om, at Gud lever, for vi lærte ham at kende i vores yderste nød« (David O. McKay, »Pioneer Women«, *Relief Society Magazine*, jan. 1948, s. 8). Jeg håber, at denne uvurderlige

trosarv, som pionererne efterlod, vil inspirere os alle til at deltage mere i Frelserens værk for at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for hans børn.

I efterkommere af disse ædle pionerer besidder en uvurderlig arv af tro og mod. Hvis der er nogen af jer, som ikke nyder fællesskabet med os i Jesu Kristi evangelium, så indbyder vi jer til at søge at finde ud af, hvad det var, som indgød så stor tro hos jeres forfædre, og til at finde ud af, hvad der motiverede dem til villigt til at betale så frygtelig en pris for deres medlemskab af Kirken. Vi indbyder alle, som er blevet fornærmet, har mistet interessen eller har vendt sig bort af en eller anden årsag, til atter at tilslutte jer vores fulde fællesskab. De trofaste medlemmer stræber ydmygt med alle deres fejl og mangler efter at udføre Guds hellige værk i hele verden. Vi har brug for jeres hjælp i denne store kamp mod mørkets kræfter, som er så fremherskende i verden i dag. Når I bliver en del af dette værk, vil I alle tilfredsstille den dybeste længsel i jeres sjæl. I kan opleve den personlige trøst, som kan opnås ved at søge det hellige, som hører Gud til. I kan modtage velsignelserne og pagterne, der forvaltes i de hellige templer. I kan opleve et stort formål og mening med jeres liv, selv i denne verdslige verden, som vi lever i. I kan finde karakterstyrke, så I vil være i stand til selv at handle og ikke bare blive påvirket af andre (se 2 Nephi 2:26).

Det Første Præsidentskab i Kirken udsendte for nogle få år siden en invitation til alle om at komme tilbage:

»Vi ved, at nogle er inaktive, og andre er blevet kritisk indstillet og finder ofte fejl, og at andre igen er blevet udelukket af fællesskabet eller af Kirken, som følge af alvorlige overtrædelser.

Alle disse rækker vi hånden i kærlighed. Vi er ivrige efter at tilgive i den ånd Herren viste, da han sagde: 'Jeg, Herren, tilgiver hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker' (L&P 64:10).

Vi opfordrer alle Kirkens medlemmer til at tilgive dem, der har forurettet dem. Til dem, der er blevet inaktive, og dem, der er blevet kritisk indstillet siger vi: 'Kom tilbage. Kom tilbage og sid ved Herrens bord og smag igen de søde og mættende frugter af fællesskab med de hellige.'

Vi er overbeviste om, at mange har længtes efter at vende tilbage, men at de har følt sig ubekvemme ved tanken. Vi forsikrer jer om, at I vil blive mødt med åbne arme og hjælpsomme hænder« (Brev fra Det Første Præsidentskab, 23. dec. 1985).

Jeg gentager ydmygt og oprigtigt denne invitation sammen med mine brødre ved afslutningen af denne storslåede konference. Vi åbner vore arme for at byde jer velkommen. Dette erklærer jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Afskedens stund

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Præsident Benson »opfordrer os til at holde befalingerne, helliggøre vores hjem og fuldkommengøre vores liv«.

Der er tradition for, at Kirkens præsident, Herrens profet, seer og åbenbarer, taler ved afslutningen af en generalkonference og giver sin velsignelse til alle. Jeg står her i ydmyghed og med respekt for den opgave at repræsentere ham nu.

Det har været en storslået konference. Bønnerne har været oprigtige og er kommet fra hjertet, musikken og sangen har løftet os op mod himlen og givet os mulighed for at blive opløftet på en måde, som vi måske mente var uden for vores rækkevidde. Brødrene og søster Jepsen, som har talt, har alle forkyndt Guds ord og rørt vores hjerte med deres inspirerede budskaber. Vi er alle bedre mennesker efter at have deltaget i denne konference.

Præsident Bensons stol har stået tom under hele konferencen, og det har vi været meget kede af. Vi har savnet hans smil, hans vink med hånden og hans forkyndelse af sandheden, som har været kendetegnet for hans indflydelse. Men, præsident Benson, vi er taknemmelige for, at du har kunnet deltage via TV. Vi tænker på dig, nu hvor du har mistet din kære livsledsager, Flora. Hvor er vi taknemmelige for den hellige pagt, som binder jer to kære mennesker sammen i al evighed! Hele Kirken forener sig med os i en kraftig bøn til vor himmelske Fader om, at du må blive beskyttet af ham og velsignet i overensstemmelse med dine behov og i henhold til hans guddommelige hensigt. Vi opretholder dig. Vi følger dig. Vi elsker dig – vores profet.

Præsident Benson ærede præsident David O. McKay, som ledte missioneringen, da præsident Benson var missionær i England for mange år siden.

Præsident McKay afsluttede en konference med disse ord: »Mens vi nu kommer til afslutningen af denne konference, håber jeg, at Mesterens lærdomme og liv synes endnu smukkere, endnu mere nødvendigt og endnu mere anvendelige i menneskets søgen efter lykke end nogen sinde før ... Når jeg accepterer ham som min Forløser, min Frelser og Herre, så accepterer jeg også hans evangelium som frelsesplanen og som den fuldkomne vej til menneskelig lykke og fred« (Conference Report, 3. oktober 1965, s. 144).

Præsident Joseph Fielding Smith, som præsident Benson nærede stor kærlighed til, sagde dette, da han afsluttede en konference: »Jeg beder nu om, at vor himmelske Fader vil velsigne sit folk. Velsign dem i rigt mål. Jeg beder om, at de hellige må stå fast over for de påvirkninger og fristelser, som kommer fra verden. At de vil sætte det, som hører Guds rige til, i første række. At de vil være trofaste over for enhver tillid og holde enhver pagt« (Generalkonferencen, april 1971).

Præsident Harold B. Lee, der som dreng var ven og kammerat med præsident Benson, og som senere blev hans værdsatte kollega i Herrens værk, forkyndte: »Jeg kan ikke forlade denne konference uden at sige til jer, at jeg har en overbevisning om, at Mesteren ikke har været borte fra os ved denne lejlighed. Dette er hans kirke ... han er ikke en fraværende mester. Han bekymrer sig for os. Han ønsker, at vi skal følge ham der, hvor han leder os« (Generalkonferencen, oktober 1972).

Præsident Spencer W. Kimball, som blev opretholdt som apostel og medlem af De Tolvs Råd samtidig med præsident Benson, afsluttede en generalkonference ved at sige: »Jeg har lyttet meget opmærksomt til alle talerne, og jeg har besluttet mig i mit sind, at jeg vil gå hjem og forsøge at være et bedre menneske, end jeg nogen sinde før har været.« (Generalkonferencen, oktober 1976).

Præsident Benson, dette er, hvad fire af dine kollegaer har udtalt. De har alle til stadighed påvirket dit liv. Du har selv ved afslutningen af en generalkonference sagt: »Må vi alle drage hjem, genindviede til Kirkens hellige mission, således som den så smukt er blevet beskrevet ved denne lejlighed og 'indbyde alle til at komme til Kristus' (L&P 20:59), 'ja, kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham' (Moroni 10:32)« (Generalkonferencen, april 1988).

Mine kære brødre og søstre, jeg kender den kærlighed, som præsident Benson nærer til jer, til Herren og til hans værk. Han opfordrer os til at holde befalingerne, helliggøre vores hjem og fuldkommengøre vores liv. Må vi i enighed nå disse tre mål som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Når vi gør dette, vil der komme glæde i vores sjæl, fred i vores profets hjerte og et godkendende smil fra Gud over vores indsats. Ved afslutningen vil jeg citere fra en af Kirkens salmer:

»Fader vor i Himlen
dig anråbe vi!
Se til børnevrimlen,
Kom og stå os bi!
Når os trængsel nærmer
fjendens hån og spot,
som i vellyst sværmer,
vi vil gøre godt.«
Sange, nr. 18).

Dette værk er sandt. Jesus er Kristus. Ezra Taft Benson er Guds profet. Det vidner jeg om, idet jeg beder om, at himlens velsignelser må hvile over os alle. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Få selvtillid ved omvendelse

Aileen H. Clyde
Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

»Det er vigtigt, at vi gør en indsats for at forstå det paradoks, som Moses fik vist, at vi kan være både store og små på samme tid«

Jeg er meget glad for at kunne være sammen med jer i denne storslåede forsamling af kvinder fra Hjælpeforeningen samt Unge Pigers og Primarys ledere. Det er dejligt, at præsident Hinckley, præsident Monson, præsident Hunter og andre ledere kan være her i aften for at symbolisere det partnerskab i præstedømmet, som vi værdsætter så højt i Kirken og i vores hjem.

Jeg synes, at vi lever i en *vidunderlig* tid, og jeg kalder den vidunderlig, fordi vi hver især kan få den kundskab, vi har brug for, for at kunne leve tillidsfuldt, retfærdigt og lykkeligt. Som det altid har været tilfældet, lever vi under vanskelige, forskellige og af og til dårlige forhold. Men på grund af det gengivne evangelium har vi hver især mulighed for at tilegne os kundskab, der garanterer overlevelse, ja, endog en sejrrig overlevelse i de urolige vilkår, som truer vores balance og vores fremgang.

For længe siden stod Moses på et bjerg og talte med Gud. Gud viste ham den verden, som vi alle lever i. Det var et *usædvanligt* syn – helt forskelligt fra andre, jeg har set nedskrevet: »Og Moses så verden og dens yderste grænser og alle menneskenes børn, som er og blev skabt.« Skriftstedet fortæller: »Han forbavsedes og undrede sig meget derover« (Moses 1:8). Kan I overhovedet forstille jer, hvordan det ville være at se alt og alle, som nogensinde var eller vil komme her på jorden? Det fyldte Moses med undren, og han sagde til sig selv: »Nu ved jeg som følge af dette, at mennesket er intet, noget, som jeg aldrig før havde troet« (Moses 1:10). Så lærte Herren ham en meget vigtig og central sandhed. Han sagde: »Dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Jeg vil gerne tilføje: for *alle* mænd og *alle* kvinder. Hvilket under er det ikke, at vi, der ligesom Moses, føler os som intet, når vi sammenligner os med det uendelige univers, faktisk er årsagen til dens skabelse og til jordens skabelse.

Jeg tror, at det er vigtigt, at vi gør en indsats for at forstå det paradoks, som Moses fik vist, at vi kan være både store og små på samme tid. Skrifterne hjælper os med at være opmærksomme på vores enestående og evige identitet. Vi eksisterede som personer længe før dette liv. Vi havde *handlefrihed*, og vi *valgte* at komme her til jorden, selv om vi vidste, at der ville være farer og vanskeligheder her. Vi havde tilstrækkelig tillid til dengang at vælge at følge Jesu Kristi plan. Vi vidste, at han ville hjælpe os og vise os måder, hvorpå vi kunne leve retfærdigt, elske og tjene hinanden, sky det onde og søge det gode.

Så sker der en overflytning, og vi befinder os her – vi er en af dem, som Moses så – en del af et stort panorama, og dog hver især kæmpende for at finde den identitet, som vi engang kendte, samt den følelse af målrettethed og tilhørsforhold, vi engang havde. Når vi atter får kundskab om evangeliet her på jorden, hvor vi skal lære det hele igen, forstår vi denne dyrebare sandhed – at vi i vores førjordiske tilværelse brugte vores handlefrihed, da vi valgte Kristus som vores leder. Han gør sin del, og vi kan hver især gøre vores til at indgå pagter og opbygge et fællesskab med ham. Denne proces beskrives af kong Benjamin i Mormons Bog:

»Og på grund af den pagt, I har gjort, skal I kaldes Kristi børn, og hans sønner og døtre; thi se, i dag har han født jer åndeligt; thi I siger, at jeres hjerter er forandret ved troen på hans navn; derfor er I født af ham og er blevet hans sønner og døtre.

Og under dette navn er I blevet frigjort, og der findes intet andet navn, hvorigennem I kan frigøres. Der er ikke noget andet

navn, hvorved frelse kommer; derfor ønsker jet, at I skal påtage jer Kristi navn, alle I, der har gjort pagt med Gud, at I vil være lydige til jeres livs ende« (Mosiah 5:7-8).

Mit formål med at tale til jer om den evangeliske kundskab om vores individuelle værdi for vor himmelske Fader og vor Frelser er, at det skal opbygge troen på vores egen evne til at træffe gode beslutninger, som vil hjælpe os til at vokse åndeligt. Nogle mennesker ønsker, at en stærk og myndig røst skal sige: »Gør dette« eller »Gør hint«. Nogle mennesker ønsker, at Gud skal fortælle dem nøjagtigt, hvad de skal gøre, før de vil risikere noget. For nyligt sagde ældste Dallin Oaks ved en fireside på BYU: »En af de kilder til vækst, vi skal opleve her i jordelivet, er at træffe personlige valg. De, som prøver at lægge alle beslutninger over på Herren og beder om åbenbaring i forbindelse med alle valg, vil snart befinde sig i situationer, hvor de beder om vejledning og ikke modtager den. Det sker f.eks. ofte i de utallige situationer, hvor valget er ligegyldigt, eller hvor alle muligheder er gode. Vi bør overveje det i vores sind og bruge den fornuft, Skaberen har givet os. Så skal vi bede om vejledning og handle efter den, hvis vi får den, eller handle i overensstemmelse med vores bedste dømmekraft, hvis vi ikke får den« (Dallin H. Oaks, »Our Strength Can Become Our Downfall,« fireside for stavene på BYU, den 7. juni 1992, s. 3-4).

Når vi er omvendt til Jesu Kristi evangelium, bliver vi både ydmyge og modige. Vores omvendelse styrker os meget i vore beslutninger. Et godt eksempel på de virkelige situationer, gode mennesker står overfor i dette liv, findes i Det Gamle Testamente, i Ruts Bog, som blot fylder ca. 4 sider. Hver gang jeg læser den, opdager jeg noget nyt. Her på det sidste har jeg betragtet den som en omvendelseshistorie, der handler om mod og om at træffe beslutninger. Den omhandler en anden tid, en anden kultur, men alligevel handler den også om os.

No'omi og hendes mand, Elimelek, og deres to sønner var rejst til moabitternes land, fordi der var hungersnød i Israel, hvor de boede. Deres sønner giftede sig hver med en moabitisk kvinde. Hustruerne hed henholdsvis Orpa og Rut. I løbet af ti år døde både faderen og de to sønner. No'omi havde hørt, at hungersnøden var forbi i Juda, og hun ønskede at vende tilbage til sit folk. Hun råder sine svigerdøtre til at vende tilbage til deres mødre. No'omi kaldte dem sine døtre og kyssede dem, og de græd af kærlighed til hende. (Er det ikke ret bemærkelsesværdig? Jeg forstår ikke, hvorfor denne velkendte beretning ikke har haft større indflydelse på alle de tåbelige svigermor-historier, som der findes et utal af). Til sidst beslutter Orpa at blive i Moab, og igen siger No'omi til Rut: »Se, din svigerinde er vendt tilbage til sit folk og sin gud; vend du også tilbage og følg din svigerinde« (Rut 1:15).

På dette tidspunkt bekendtgør Rut, i majestætisk hebraisk poesi, sin beslutning og bekræfter sin omvendelse: »Nød mig ikke til at forlade dig og vende tilbage! Nej, hvor du går hen, der vil jeg gå hen, og hvor du tager bolig, der vil jeg tage bolig; dit folk skal være mit folk, og din Gud skal være min Gud« (Rut 1:16).

Da No'omi, som selv var realistisk og vis, så Ruts standhaftighed, »holdt hun op med at tale til hende derom« (se Rut 1:18). Det betyder ikke at hun holdt op med at tale med hende, men at hun holdt op med at prøve at overbevise hende om de vanskeligheder, hun ville møde i Israel. Rut, moabitinden, *kom* til at stå over for hykleri, fattigdom og megen usikkerhed, men hun var omvendt, og hun *havde* besluttet sig. Hun og No'omi blev et godt par, der ikke alene klarede de problemer, de stod overfor, men også de muligheder de fik.

Senere giftede Rut sig med Boaz, og de fik et barn. »Da sagde kvinderne til No'omi: 'Lovet være Herren ... thi din sønnekone, som viste dig kærlighed, har født ham, hun, som er dig mere værd end syv sønner!'

Da tog No'omi barnet ... og hun blev dets fostermoder.

Og naboerskerne gav ham navn, idet de sagde: 'No'omi har fået en søn!' Og de kaldte ham Obed. Han blev fader til Davids fader Isaj« (Rut 4:14-17).

Dette er en form for profeti, som er meget vigtig for os. I et samfund, som var fjendtligt indstillet over for kvindeligt lederskab, levede disse kvinder – No'omi og Rut – og frembragte det, skrifternes forfattere omhyggeligt understreger: Obed, Isajs far, Davids far, gennem hvis slægtslinie, som omhyggeligt står nedskrevet i Mattæus-evangeliets første kapitel, Jesus kom, som kaldes Kristus. Ville I nogensinde have ventet, at en lille bog som Ruts Bog skulle forudsige sådan en stor begivenhed?

Rut stod tillidsfuldt over for vanskeligheder, som ikke er usædvanlige i vores tid – kæres død, ensomhed på et fremmed sted, og behovet for at arbejde hårdt for at få sit daglige brød. Hendes lille indsats, der på betydningsfuld vis er forbundet med en senere så stor begivenhed, fortæller mig, at vi hver især kan tage vores daglige liv og de beslutninger, vi træffer om at følge Gud, alvorligt.

Det jeg i aften har fortalt jer, er mit personlige vidnesbyrd. Jeg er taknemmelig for det, jeg forstår om handlefriheden, og for den tillid jeg har til vor himmelske Fader og hans vejledning. Jeg er taknemmelig for Frelserens forsoning, han, som fuldstændigt forstod farerne. Jeg er taknemmelig for de velsignelser i form af tro og barmhjertighed, som fylder min sjæl med lykke og glæde og får mig til at sige, at vi *virkelig* lever i en vidunderlig tid.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Frygt

Virginia H. Pearce
Førsterådgiver i Unge Pigers hovedbestyrelse

»Vi må vælge at lægge vores frygt frem for vor himmelske Fader, vælge at stole på ham, og vælge at tillade ham at lede os.«

Jeg påtager mig dette enorme ansvar med stor respekt og kærlighed til jer – især jer unge kvinder. Jeg ved, at I hver især lytter med jeres eget hjerte. Jeres behov i dette særlige øjeblik er jeres alene. Uanset formelle omgivelser, er jeg sikker på, at mange af os – enten i musikken, det talte ord eller ganske enkelt i samværet med vennerne omkring os – vil finde svar og opmuntring, som hjælper os med at komme fremad. Mit eneste ønske er at være en del af denne proces.

I forbindelse med mit ønske om på en eller anden måde at sige noget meningsfyldt til alle, kom jeg til at tænke på noget, som alle mennesker oplever – noget, som vi sædvanligvis anser for negativt – som vi ville undgå, hvis vi kunne. Af og til overbeviser vi os selv om, at ingen lider af dette i samme grad, som vi gør. Og i et forsøg på at overvinde det, overbeviser vi os selv om, at vi ganske enkelt ikke føler det. Det er noget, vi kalder *frygt*.

Jeg har spurgt mange unge piger om, hvad de er bange for. Følgende er noget af det, de fortalte mig.

»Da jeg flyttede til en ny skole, var jeg bange for, at jeg ikke ville få venner.«

»Sidste år var min bror syg. Jeg var bange for, at han ville dø.«

»Når jeg hører mine forældre skændes, bliver jeg bange for, at de skal skilles.«

»Jeg havde gjort nogle frygtelige ting, og jeg levede i frygt for, at det ville blive opdaget og bringe skam over min familie. Jeg var så bange for denne ydmygelse, at jeg overvejede abort.«

»Jeg bekymrer mig meget – om hvad jeg skal sige, hvad jeg skal gøre, hvad jeg skal tage på. Det er som om, at jeg ikke kan have det sjovt eller få venner, fordi jeg er så bange for, hvad andre tænker om mig.«

»På grund af nogle ting, der skete, da jeg var yngre, er det svært for mig ikke at være bange for mænd. Selv det, at være alene med biskoppen på hans kontor, kan nogle gange gøre mig bange. Jeg er også bange for, at hvis andre vidste, hvad der var sket mig, at de så ikke ville holde af mig mere.«

»Jeg er bange for, at jeg ikke vil bestå den eksamen, der gør, at jeg kan fortsætte i skolen.«

»Jeg er bange for, at jeg aldrig bliver gift.«

»Jeg er bange for, at mine forældre ikke har råd til at købe en uniform til mig til skolen.«

Det er ret skræmmende, ikke?

Når vi læser skrifterne, finder vi ud af, at frygt har været en del af den enkeltes historie, siden verden blev skabt. Jeg kan endog forestille mig, at da de to planer blev præsenteret for os i forudtilværelsen, kan nogle have valgt Lucifers plan på grund af frygt – frygt for at forlade Faderens nærhed uden garanti for, at vi nogensinde ville vende til-

Internationale besøgende ved konferencen kan høre konferencetalerne simultantolket til deres eget sprog, deriblandt polsk, laotisk, serbokroatisk, tjekkisk og tahitisk.

bage. Lucifer spillede måske på denne frygt ved at forsikre om, at alle ville vende tilbage ifølge hans plan.

Jeg kan forestille mig, hvor frygtindgydende det måtte have været for Adam og Eva, som havde levet i fuldstændig tryghed – venlige dyr, masser at spise, ingen modstand fra naturen – pludselig at blive drevet ud i en verden, hvor selve overlevelsen må have været en konstant kilde til frygt.

Hvorfor er frygt en del af jordelivet?

Måske er vor himmelske Faders største håb, at vi gennem vores frygt vil vælge at vende os til ham. Jordelivets usikkerhed kan hjælpe os med at huske, at vi er afhængige af ham. Men denne erindring kommer ikke automatisk. Vi må *vælge* at lægge vores frygt frem for vor himmelske Fader, *vælge* at stole på ham, og *vælge* at tillade ham at lede os. Vi må foretage disse valg, når det, vi føler størst tilskyndelse til at gøre, er at stole mere og mere på vore egne desperate og ofte forvirrede tanker.

Når vi prøver at efterleve hans bud og bede til ham, er der ting, han vil befale os at gøre, som vil berolige os. Disse ting kræver ofte stort mod og Helligåndens vejledning. Helligånden kan hjælpe os med at forstå, hvornår og med hvem vi skal dele vores frygt. Han vil støtte os, når vi står over for vores frygt og prøver at gøre noget, som vi aldrig har gjort før.

Må jeg komme med to forslag, som har været nyttige for mig, når jeg har følt mig bange? Det første kom som et råd fra søster Michaelene Grassli, præsidentinde for Primarys hovedbestyrelse. Jeg tjente sammen med hende i Primarys hovedbestyrelse. Vi var ude i forbindelse med en opgave, da en lokal leder i glødende detaljer begyndte at beskrive de ledere, som havde besøgt området året før. Mens hun fortalte om de vidunderlige ting, de havde gjort, og udtrykte håb om, at vi ville gøre det samme, begyndte en følelse af kvalme at brede sig i min mave. Efter at vores værtinde denne aften var gået, udtrykte jeg min frygt for søster Grassli: Jeg var bange for, at det, jeg kunne gøre, var meget mindre værd for dem, end det, de havde hørt året før, og at jeg helt sikkert ville være en skuffelse for alle og svigte både hende og Kirken. Hun sagde: »Jeg har også haft det sådan, men det er en trøst for mig at vide, at jeg kun behøver at bekymre mig om, at det, jeg siger, er acceptabelt og behageligt for Herren.« Hendes ord bragte øjeblikkelig fred til mit sind, og jeg har gentaget dem igen og igen for mig selv i utallige situationer.

Som kvinder ønsker vi meget at behage andre – af og til søger vi så desperat accept, at vi bliver forvirrede over de modstridende behov omkring os. Når vi koncentrerer os om at behage Herren, bringer det fred og lindring fra frygt og bekymring. Tænk over

Scene fra tempelpladsen ved konferencen.

det, unge piger, næste gang I bliver bedt om at gøre noget i Kirken, besøge et inaktivt medlem i jeres klasse eller planlægge en aktivitet: »Jeg behøver kun at bekymre mig om at behage Herren.« Jeg tror, at en del af jeres frygt forsvinder. Profeten David sagde: »Herren er mit lys og min frelse, hvem skal jeg frygte? Herren er værn for mit liv, for hvem skal jeg ræddes?« (Sl. 27:1).

Det andet forslag, som har været nyttigt for mig, er tillagt Vincent van Gogh, en berømt maler. Han sagde: »Jeg gør altid det, jeg endnu ikke kan, for at lære, hvordan jeg skal gøre det.« En stor del af det at overvinde den daglige overvindelse af frygt er ganske enkelt at gøre ting, som vi ikke ved, hvordan vi skal gøre – endnu.

Er der noget, du endnu ikke ved, hvordan man gør, men som du alligevel gør? Hvad med at prøve at tale med en af de unge mænd i GUF, selv om du føler dig kejtet? Hvad med at være flittig i skolen, selv om det føles nedslående? Jeg har ofte hørt søster Janette Hales, præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse, fortælle de unge piger, at de skal være flittige. Hun har sagt: »Arbejde øger vore evner, og når I føler jeres evner øges, føler I jer mere sikre.«

Jeg er netop blevet færdig med at læse Eleanor Roosevelts selvbiografi. Hun var gift med præsidenten for De Forenede Stater, men hendes indflydelse gik langt ud over politik og position. Hendes liv er et eksempel for alle kvinder, på én, som på storslået vis udviklede sine egne gaver ved at tjene andre. Hun var en kvinde, hvis ungdom var fyldt med frygt og manglende selvtillid. Hun beskrev sig selv som en kejtet teenager, alt for høj, med fremstående tænder, dårligt klædt, og hun følte sig så dårligt tilpas sammen med andre på sin egen alder, så fester og dans for hende var rædselsfulde oplevelser. Hvordan udviklede hun sig fra denne tilstand til at have den form for selvtillid, der gjorde det muligt for hende at bidrage med så meget?

Hun sagde: »Man får styrke, mod og tillid af alle de oplevelser, hvor man virkelig standser op og ser frygten i øjnene ... Man skal gøre det, man tror, man ikke kan« (Karen McAuley, *Eleanor Roosevelt*, New York: Chelsea House Publishers, 1987, s. 105).

Når vi koncentrerer os om at behage Herren i stedet for andre, og fortsætter med at arbejde flittigt og gør det, vi endnu ikke kan, så vil vi opleve stor personlig udvikling. Vi får større tillid til vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Denne tro forsikrer os om, at vi til sidst ikke alene vil overleve, men vi vil få stor glæde og lykke.

Efter Kristi død blev Paulus omvendt og blev en stor missionær. Han havde en kammerat, som han elskede, som en far elsker sin egen søn. Der, hvor vi kommer ind i deres historie i 2 Timoteus, er de ikke sammen i tjenesten. Timoteus er ensom og bange – det kan være en frygtindgydende oplevelse at være missionær. Paulus er i fængsel i Rom. Han skriver et brev til Timoteus: »Jeg takker Gud ... ligesom jeg uophørlig kommer dig i hu i mine bønner nat og dag;

og i mindet om dine tårer længes jeg efter at se dig« (2 Tim. 1:3-4).

Er det ikke et kærligt brev? Forestil dig, at det er et brev til dig fra en, som kender *dine* tårer.

Dernæst minder Paulus Timoteus om hans stærke sider: »Jeg er jo blevet mindet om din oprigtige tro« (vers 5). Han minder Timoteus om, at både hans bedstemor og mor var kvinder med stor tro.

Overvej nogle af de stærke sider, som dine bedstemødre og mor har bibragt dig.

Så beder Paulus Timoteus om at huske at bruge Helligåndens gave: »Derfor påminder jeg dig om at opflamme den nådegave fra Gud, som du fik ved min håndspålæggelse« (vers 6).

Husker du, at du har fået håndspålæggelse – at du har fået en gave? Brug denne gave til at overvinde din frygt!

Så kommer den bedste del af brevet: »Thi Gud har ikke givet os fejheds ånd, men krafts og kærligheds og besindigheds ånd« (vers 7).

Er det ikke lige det, du har brug for, når du er bange – kraft, kærlighed og evnen til at tænke klart?

Paulus afslutter et af sine breve således: »Alle, som er hos mig, sender hilsen til dig. Hils dem, som elsker os i troen. Nåde være med eder alle!« (Titus 3:15).

Alle, som er hos mig, hilser jer. Vi elsker jer og er opmærksomme på jeres frygt og jeres tro. Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at Jesus Kristus er vor Frelser, at han elsker mig, at han elsker alle jer, og at han vil hjælpe os med at erstatte vores frygt med tro. Jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Se jeres små«

Præsident Michaelene P. Grassli
Præsidentinden for Primarys hovedbestyrelse

»Ingen gruppe ... i Kirken er så modtagelige for sandheden, både når det gælder evnen til at lære og i meget høj grad til at huske.«

En biskop fortalte mig om engang, hvor han skulle kalde en kvinde i sit ward. Sammen læste de fra Mormons Bog, 3 Nephi, kapitel 17.

De læste, hvordan Frelseren bad nephiterne om at bringe deres børn til ham, hvordan Jesus bad for børnene og velsignede dem, og hvordan engle viste sig og betjente dem i den cirkel af ild, der omringede dem. Disse kendte ord, er stærke, poetiske ord.

Derpå sagde biskoppen noget interessant: »Søster Breinholt, Frelseren kan ikke personligt være til stede i vores ward hver søndag. Men gennem inspiration fra vor himmelske Fader, ønsker vi at kalde dig til at gøre det for børnene i vores ward, som Frelseren ville have gjort, hvis han havde været her. Vi kalder dig til at virke som lærer i Primary!«

Da jeg hørte om denne usædvanlige oplevelse, fik jeg et ønske om igen at studere disse vers for bedre at kunne forstå, hvad det var, Frelseren gjorde for de nephitiske børn, og hvad han ville gøre for vore børn, hvis han var her. Frelserens eksempel og biskoppens påmindelse gælder os alle – uanset om vi elsker og tjener børn i vores familie, som naboer eller venner eller i Kirken. Børnene tilhører os alle.

Lad os, med dette i tankerne, undersøge nogle af versene i det 17. kapitel i 3 Nephi. Lad os sammen se, hvilket eksempel Frelseren var for os.

Hans indbydelse i vers 11 var hverken overfladisk eller ligegyldig. »Han *befalede* dem at hente deres små børn« (vers 11; kursiv tilføjet). Læg også mærke til det, der *ikke* står i vers 11. Der står ikke, at det er ligegyldigt med de små, fordi de endnu ikke er ansvarlige. Der står ikke, at børnene skulle bringes et andet sted hen, så de ikke forstyrrede det, der foregik. Og der antydes ikke, at børnene ikke ville forstå. Men dette vers lærer os, at børn skal lære om de vigtige ting i riget.

Guds børn har som os den guddommelige ret til åndelig oplysning. »Og de kom med deres små børn og satte dem ned på jorden rundt omkring ham, og Jesus stod midt iblandt dem« (vers 12). Er der nogen af os, der nogen sinde anser det at tjene børn som værende under vores værdighed? Det er tydeligt, at Frelseren mente, at de nephitiske børn var værdige til ikke alene at være i hans nærhed, men også værdige til hans tid og opmærksomhed. Børnene havde brug for *ham*, og han stod lige midt iblandt dem.

Vers 12 antyder også, at Jesus ventede »indtil de alle var blevet bragt hen til ham«. Han var ikke ude efter et repræsentativt udvalg, og han var ikke tilfreds med, at blot nogle af børnene var der. Han ønskede, at de *alle* skulle være der, og han betjente dem *alle*.

Derpå bad Jesus så kraftigt til Faderen, at »ingen tunge kan udtale og intet menneske beskrive, og menneskehjertet kan heller ikke fatte så store og vidunderlige ting« (vers 17). Og børnene var der! De hørte denne bøn, de var vidner til begivenheden, og de var påvirket af det. Børn kan forstå og bør overvære store begivenheder – begivenheder som præstedømmevelsignelser, særlige faster i ward eller familie, deres forældres og lederes vidnesbyrd og bønner samt evangeliske samtaler blandt mennesker, de elsker.

»Han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem« (vers 21). Jesus betjente en gruppe på omkring 2500 mænd, kvinder og børn. Tænk over, hvor meget tid det må have taget for ham at velsigne og bede for hvert enkelt barn, »det ene efter det andet«. Han må have haft mange af dem på sit skød eller i sine arme. Og han græd, fordi han blev overvældet af glæde.

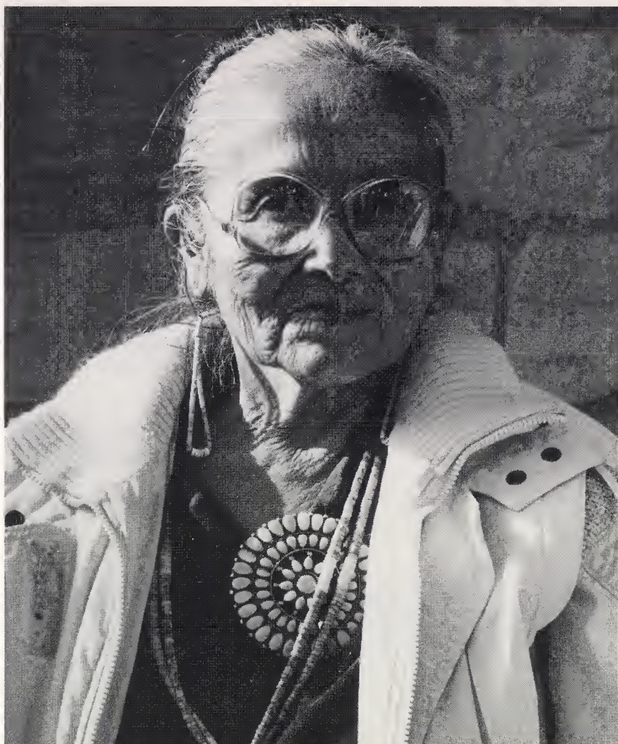
»Han talte til mængden og sagde til dem: Se jeres små!« (vers 23). Jesus gjorde mængden særligt opmærksom på børnene. For mig er ordet *se* betydningsfuldt. Det indeholder en større betydning end bare: »kig lige her«. Da Herren bad nephiterne til at *se* deres små, tror jeg, at han bad dem om at være opmærksomme på deres børn, at betragte dem, at se ud over nuet og se deres evige muligheder.

»Og da de hævede blikket ... for at se, så de himlene åbne, og de så englene stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små, og de blev omgivet af ild, og englene betjente dem« (vers 24).

Jeg kan ikke lade være med at spekulere på, hvad der ville være sket, hvis mængden blot havde kigget og ikke havde *set* med deres åndelige øjne. Ville de have set englene komme ned? Kunne de have set deres børn omgivet af ild? Ville de have været i stand til at have overværet, at englene betjente deres børn? Det er tankevækkende, at Frelseren senere gav de allerhelligste belæringer til børnene alene, hvorpå han løste deres tunge, så de kunne belære mængden (se 3 Nephi 26:14).

Er det noget under, at nephiterne levede i fred og retfærdighed i 200 år efter Frelserens besøg? På grund af de mirakuløse lærdomme, velsignelser og den opmærksomhed, de og deres børn modtog, blev retfærdigheden bevaret i deres børns børn i mange generationer.

Lad os ikke undervurdere nutidens børns kapacitet og mulige evner til at bevare retfærdighed. Ingen gruppe af mennesker i Kirken er så modtagelige for sandheden, både når det gælder evnen til at lære og i meget høj grad til at huske. Ingen gruppe er så sårbar over for forkerte lærdomme og ingen gruppe lider mere under forsømmelse og misbrug. Børn kan ikke sørge for sig selv. Vi, de voksne i verden, må bane vejen for dem. Vore små børn over hele verden fortjener at blive »ihukommet og få næring gennem Guds gode ord for at holde dem på den rette vej« (Moroni 6:4).

Jesus var et tydeligt eksempel, vi kan følge i opfyldelsen af vores ansvar for at opdrage vore børn og undervise dem. Vore udfordringer er anderledes end nephiternes, idet vi lever i en anden tidsalder. Men Frelserens måde at gøre det på er tidløs. I hans Kirke kan det ikke foregå på nogen anden måde. Som han viste det, er *vores* fysiske tilstedeværelse og opmærksomhed livsvigtig for børnene i vores familie, kirke og samfund. Vi kan blive opmærksomme på deres behov og betjene dem, *når vi bruger tid sammen med dem.* Vi kan *se* vore børn i et evigt perspektiv og sørge for, at de *alle* kender Frelseren og lærer evangeliets betydningsfulde sandheder at kende. Vi kan hjælpe dem med at blive vidner til storslåede begivenheder. De kan høre vores oprigtige bøn for dem. Vi er deres tjenende engle på jorden, hvis vi følger Herrens eksempel.

En travl søndag, hvor forhallen i kirken var fyldt med mennesker, lagde biskoppen mærke til en lille dreng, der sad på gulvet og græd. På trods af, at biskoppen havde meget travlt, koncentrerede han sig øjeblikkeligt om det grædende barn. Han satte sig ned på gulvet og holdt den lille dreng ind til sig, indtil gråden standsede og drengen kunne forklare, hvad der var galt. Derpå gik drengen ned ad gangen, trøstet og hånd i hånd med sin tjenende engel.

Jeg er sikker på, at Frelseren ville have gjort det samme.

En ung sdh-mor fra Alaska boede midlertidigt i Rusland og besøgte en familie, der var medlem af Kirken. Familien havde to små sønner. Hun fandt ud af, at børn læser og elsker skrifterne og hungrer efter at vide

mere. Derpå deltog hun i møderne i den lille gren og fandt ud af, at de på grund af, at Kirken var så ny på dette sted ingen erfaring havde i at undervise børnene i Kirken om søndagen.

Hun sagde: »Da jeg vidste, hvad børnene gik glip af, følte jeg en overvældende trang til at hjælpe.« Og hun tilføjede: »Jeg følte, at jeg ville blive holdt ansvarlig, hvis jeg ikke gjorde noget.« Så hun gjorde det. Ikke længe efter blev hun kaldet som primarypræsidentinde i distriktet og blev en jordisk tjenende engel for disse børn.

En af mine venner fik en invitation til en tempelvielse af en ung mand, hun havde undervist i Primary. Da hun svarede på invitationen, spurgte hun: »David, du flyttede, og jeg har ikke set dig i årevis. Hvorfor tænkte du på mig?«

»Søster McMullin,« sagde han, »du underviste os om at være rene og værdige til at modtage præstedømmet. Du lærte os om at skrubbe vore hænder og have rent tøj på, når vi skulle omdele nadveren. Du lærte os også om at være rene indvendig. Da jeg stod over for fristelser og beslutninger i de år, jeg gik ud med piger, lød din stemme altid i mit indre: 'En diakon er ren indvendig og udvendig.' På grund af dig er jeg værdig til at komme i templet. Det er derfor, jeg ønsker, du skal komme med os.«

En søstermissionær og hendes mand i New Guinea skrev til os, hvordan de underviste de små børn i evangeliet under træerne i en stor kokosnøddeplantage. Efter klassetiden stillede børnene sig op i kø for at få et glas med lidt dyrebart koldt vand fra en plastikdunk, som disse jordiske tjenende engle havde fyldt og afkølet, inden børnene kom.

Jeg er sikker på, at Frelseren også ville synes om dette.

Vi kan hver især, uanset vores situation, hjælpe et barn på en særlig betydningsfuld måde, som ingen andre kan. Vi kan give dem livgivende vand, mad, kærlighed, tryghed og endnu vigtigere: vi kan give dem evangeliets »levende vand« (se Joh. 4:10-14).

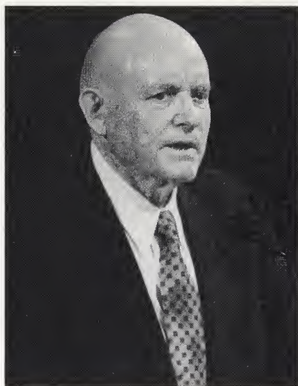
Når vi betjener børnene med den samme hengivenhed og forpligtelse, som Frelseren viste, velsigner vi dem med kærlighed, tryghed, tro, vidnesbyrd og mod til at modstå det onde. Dette er forebyggende midler, som vil hjælpe dem med at modstå den stærke storm af nutidens epidemiske umoral. Evangeliet kan og må være en livsstil for dem i dag. Forestil jer, hvordan morgendagens kirke ville se ud, hvis vi opfyldte vore børns behov i dag. Forestil jer, hvordan det ville være, hvis vi ikke gjorde det.

Søstre, ved at betjene børnene kan vi også hjælpe evangeliet med at leve i mange generationer, for i vore hænder befinder sig vore bedste og mest sårbare ressourcer – vore børn. Om dette vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Til Kirkens kvinder

Præsident Howard W. Hunter
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

»Det er meget nødvendigt at samle Kirkens kvinder, så de kan stå sammen med brødrene og standse den bølge af ondskab, der omgiver os«

Mine kære søstre, jeg hilser jer i kærlighed og respekt, vidende, at I er vor himmelske Faders døtre, og hvad I hver især har mulighed for at blive.

Jeg takker jer på vegne af Kirkens generalautoriteter for den tjeneste, I yder Kirken, jeres familier og nabolag og de samfund, hvori I bor. Jeg ved, at mange af jeres uselviske og kærlige gerninger er ukendte, ubesungne og til tider uden tak.

Skrifterne råder: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk« (L&P 64:33). Husk Frelserens løfte, at en dag skal gode gerninger, der gøres i det skjulte, blive belønnet åbenlyst af vor himmelske Fader (se Matt. 6:3-6, 16-18). Herren er ikke ligeglad med jer. Vi beder for jeres velfærd. Vi takker Gud for den forædlende indflydelse I, ved jeres tjeneste, ofre, barmhjertighed og stræben efter det smukke og ædle, har på vores verden.

Tak fordi I gør vores tilværelse så meget bedre, ved at være dem, I er. Jeres trofaste eksempel på retfærdighed står i skærende kontrast til verden.

Der er så meget forvirring i verden omkring os. Vi hører mange stemmer, der agiterer for forskellige sager og højrøstet søger omvendte til deres tænkemåde. På dette område er verden i dag ikke så forskellig fra den forvirring, profeten Joseph Smith beskrev fra sin egen tid. Han sagde, at nogle råbte »'Se her!' og andre: 'Se der!'« (Joseph Smith – Historie 1:5). Mange kæmper i dag med livets udfordringer. Når vi tænker på de forviklinger, den forvirring og det onde, som er omkring os, er det naturligt for os at prøve at finde nogle, der kan hjælpe. Nogle kvinder længes efter den inspiration, som kan trøste hjertet, forbinde sårene og give tilstrækkelig kundskab til at vise vejen, når det ser ud som om, at der ikke er nogen pålidelig vej at følge.

Men vi er ikke efterladt her uden trøst! Vi har skrifterne, som indeholder kærlige ord fra en medfølende Fader i Himlen, som fortæller os, at vi er hans første prioritet. Han sagde: »Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Foruden disse ord fra en kærlig Fader i Himlen, har vi Frelseren, om hvem Alma skrev:

»Og han skal gå frem og lide sorg og smerte og alle slags fristelser, for at ordet må blive fuldbyrdet, som siger: Han vil påtage sig sit folks sorger og smerter.

Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder« (Alma 7:11-12).

Det må være en trøst for jer kære søstre i hans Kirke at huske, at denne samme Jesus, vores Frelser gennem forsoningen, viste sin kærlighed og interesse for kvinderne på sin tid. Han nød at være blandt kvinder og havde nære venner blandt dem. En af hans mest storslåede lignelser var den om de ti brudejomfruer. Han velsignede børn. Han ærede den fattige enke, som gav sin skærv. Han underviste kvinden i Samaria og åbenbarede for hende, at han var Messias. Han uddrev syv djævle af Maria Magdalene og tilgav kvinden, der blev grebet i hor. Han helbredte en kananæisk kvindes datter og den kvinde, der havde været krumbøjet i 18 år, samt Peters mor fra feber.

Han gav den døde søn tilbage til hans mor, Jairus' datter til hendes forældre, og Lazarus til hans sørgende søstre, som han regnede blandt sine nærmeste venner. Da han hang på korset, tænkte han på sin mor og overdrog hende i sin elskede discipel, Johannes' varetægt. Kvinderne beredte hans legeme til begravelsen. Det var Maria, han først viste sig for som den opstandne Herre, og det var hende, som han betroede overdragelsen af det herlige budskab til sine disciple, om at han var opstået.

Er der nogen grund til at tro, at han ikke holder lige så meget af kvinder i vores tid? Før sin himmelfart gav han dette løfte til sine disciple: »Jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand ... Jeg vil ikke efterlade jer faderløse« (Joh. 14:16, 18). Hans døtre-disciple er ligeledes privilegerede ved at have fået denne anden Talsmand, Helligåndens gave.

Som særlige vidner for vor Frelser, har vi fået det overvældende ansvar at administrere hans Kirkes og riges anliggender og betjene hans døtre og sønner overalt på denne jord. På grund af vores kald til at vidne, lede og betjene kræves det af os, at vi, uanset alder, sygdomme, udmattelse og utilstrækkelighedsfølelser, gør det, han har befalet os til vores sidste åndedrag.

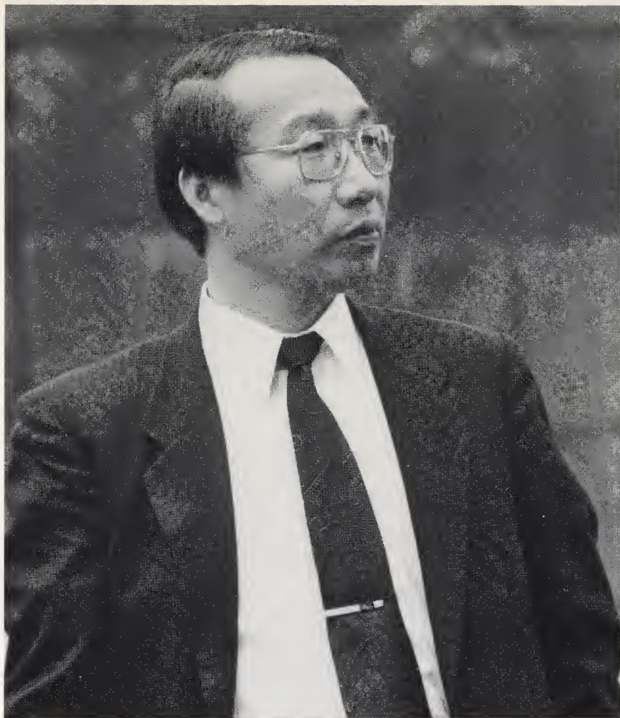

Ligesom vor Herre og Frelser havde brug for kvinderne på sin tid til en trøstende hånd, et lyttende øre, et troende hjerte, et venligt blik, et opmuntrende ord, en loyal holdning – selv da han led ydmygelse, smerte og død – har vi, hans tjenere overalt i Kirken, brug for jer, Kirkens kvinder, til at stå sammen med os og standse den bølge af ondskab, der truer med at opsluge os. Sammen må vi stå trofaste og standhaftige i troen mod det store flertal af anderledes tænkende mennesker. Jeg tror, at det er meget nødvendigt at samle Kirkens kvinder, så de kan stå sammen med brødrene og standse den bølge af ondskab, der omgiver os, og fremme Frelserens værk. Nephi sagde: »Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker [mænd, kvinder og børn]« (2 Nephi 31:20). Når vi er lydige mod ham, udgør vi et flertal. Men kun sammen kan vi udføre det værk, han har befalet os at udføre, og være forberedt på den dag, hvor vi skal se ham.

Mens vi arbejder af hele vores styrke på at opfylde behov på samme kærlige måde, som Herren imødekom kvindernes behov på hans tid, beder vi jer om at tjene med jeres magtfulde, positive indflydelse for at styrke vore familier, vores Kirke og vore lokalsamfund.

Vi ved, at meget godt kommer fra enkeltpersoner og organisationer, som forsøger at lindre denne verdens lidelse. Vi opmuntrer jer til at følge skrifternes formaning om at virke med iver eller være aktivt engageret i en god sag i Kirken og i vore nabolag, i samfundet, ja endog på hele jorden (se L&P 58:27). Alligevel hævder vi også, at mennesker, uden at tage Kristus ind i deres liv og acceptere hans evangelium med dets frelsende ordinanser og pagter, aldrig vil nå deres virkelige muligheder i dette liv eller i livet herefter.

De, som følger Kristus, stræber efter at efterleve hans eksempel. Hans lidelse for vore synder, ufuldkommenheder, sorger og sygdomme bør motivere os til på samme måde at tilbyde barmhjertighed og kærlighed til andre omkring os. Det er yderst passende, at mottoet i verdens ældste kvindeorganisation – Hjælpeforeningen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – er »Kærligheden ophører aldrig«.

Søstre, fortsæt med at søge muligheder for at tjene. Vær ikke for bekymret for jeres status. Husker I Frelserens råd om dem, som søger »den øverste plads« eller »de fornemste sæder«? »Den, der er størst iblandt jer, skal være jeres tjener« (Matt. 23:6, 11). Det er vigtigt at være påskønnet. Men vi bør koncentrere os om retfærdighed, ikke anerkendelse; om tjeneste, ikke status. Den trofaste besøgslærerinde, som stille går omkring og gør sit arbejde måned efter måned, er lige så betydningsfuld for Herren som de, der sidder i, hvad nogle anser for de mere fremtrædende stillinger i Kirken. Synlighed er ikke det samme som værdi.

Ved tidligere kvindemøder i Kirken har præsident Spencer W. Kimball sagt: »Husk, kære søstre, at de evige velsignelser, som er jeres gennem medlemskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er langt, langt større end nogen anden velsignelse, I nogen sinde kan modtage. I kan ikke opnå større anerkendelse i verden end den at være kendt som en Guds kvinde. Der kan ikke gives jer større status end det, at være Guds datter, som oplever sandt søsterfællesskab, at være hustru og mor eller have andre opgaver, som påvirker andre til det gode« (*Ensign*, nov. 1972, s. 102).

I er udvalgte til at være Guds trofaste kvinder i vor tid, til at hæve jer over smålighed, sladder, selviskhed, uanstændighed og alle andre former for ugudelighed.

Anerkend jeres guddommelige fødselsret som vor himmelske Faders døtre. Vær dem, som lindrer ved jeres ord, såvel som med jeres hænder. Søg at kende Herrens vilje i jeres tilværelse, og sig så, som Maria, Jesu mor og det vidunderlige eksempel: »Se, jeg er Herrens tjenerinde; mig ske efter dit ord!« (Luk. 1:38).

Som afslutning har disse vers fra et ukendt digt stor betydning:

Man taler om en kvindes sfære
som om den har en begrænsning.
Der er ikke et sted på jorden eller i himlen,
der er intet, som menneskeheden skal
udføre,
der er ingen velsignelse eller sorg,
der er intet stille ja eller nej,
der er intet liv, ingen død eller fødsel,
som har nogen som helst værdi
uden at en kvinde er med.

Mine elskede søstre, jeg ved, at Gud lever, at Jesus er hans Enbårne Søn, verdens Frelser. Jeg ved, at dette er Jesu Kristi Kirke. Han leder den. Jeg vidner også om den sande og evige natur af jeres ærefulde rolle som kvinder.

Må Herren velsigne jer, når I fortsætter med at tjene ham ved at tjene andre, og når I stræber efter at blive alt det, I har mulighed for at blive. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Et forbillede for de troende«

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

»Sand kærlighed kan ændre menneskeliv og den menneskelige natur.«

Dette har været et smukt og meget berigende møde. Jeg tilslutter mig de råd, der blev givet af præsident Howard W. Hunter, og dem, der blev givet af de søstre, der har talt til os. Når jeg betragter denne store forsamling, der er samlet her i aften, tænker jeg på præsident Heber J. Grants ord. Han sagde: »Jeg har ofte tænkt på, at et fotografi af vore kære søstre, med deres intelligente, gudlignende ansigter, ville være et vidnesbyrd til hele verden om vort folks retskaffenhed« (*Gospel Standards*, comp. G. Homer Durham [Salt Lake City: Improvement Era, 1941], s. 150).

Vi havde i sandhed brug for den bredeste vidvinkel-linse for at kunne få jer allesammen med på et fotografi. Sådan et kan vi ikke få, men for Gud er alle ting mulige. Med hans ubegrænsede syn kan han bogstaveligt se hver af os og velsigne os alle. Alt, hvad vi skal gøre, er at leve, så vi fortjener de velsignelser, der altid er lovet i henhold til vores trofasthed mod hans befalinger.

Præsident George Albert Smith sagde: »Jeg ønsker at I, Guds døtre, skal vide ... at hvis denne verden skal sikres, må I bevare troen. Hvis denne verden skal være lykkelig, må I angive tonen for denne lykke ... Hvis vi skal bevare vores fysiske styrke og mentale kraft og åndelige lykke, må det være på Herrens betingelser.« Måske havde en ung pige dette i sine tanker, da hun talte om sit hjertes længselsfulde følelser: »Det, vi i virkeligheden har brug for, er mindre kritik og flere eksempler at følge.«

Vi er ofte for hurtige til at kritisere, for tilbøjelige til at dømme og for rede til at afvise muligheder for at hjælpe, opløfte og endog for at frelse. Nogle peger fingre ad den vildfarne eller uheldige og siger hånende: »Åh, hun ændrer sig aldrig. Hun har altid været en af de slemme«. Nogle få ser ud over det ydre og erkender menneskesjælens sande værdi. Når de gør det, sker der mirakler. De underkuede, de mismodige, de hjælpeløse bliver »ikke længere fremmede og udlændinge, men ... de helliges medborgere og Guds husfæller« (Ef. 2:19). Sand kærlighed kan ændre menneskeliv og den menneskelige natur.

Billeder fra Tabernaklet under konferencen.

Denne sandhed blev smukt skildret på scenen i *My Fair Lady*. Eliza Doolittle, blomsterpigen, talte til en, hun holdt af: »Forstår du, i virkeligheden er det sådan, at, bortset fra det, man kan lære – det rigtige tøj og den rigtige måde at tale på – er forskellen mellem en dame og en blomsterpige ikke den måde, hun opfører sig på, men den måde, hun bliver behandlet på. Jeg vil altid være en blomsterpige for professor Higgins, fordi han altid behandler mig som en blomsterpige og altid vil gøre det, men jeg ved, at jeg kan være en dame sammen med dig, fordi du altid behandler mig som en dame og altid vil gøre det.«

Apostlen Paulus skrev et brev til sin elskede kammerat, Timoteus, hvori han kom med inspirerede råd, der er lige så anvendelige for jer og mig i dag, som det var for Timoteus. Lyt omhyggeligt til hans ord: »Forsøm ikke at bruge den nådegave, du har«, »men være et forbillede for de troende i tale, i færd, i kærlighed, i troskab, i renhed!« (1 Tim. 4:14, 12).

Vi behøver ikke at vente på en voldsom omvæltning, en dramatisk begivenhed i den verden, hvori vi lever, eller en særlig invitation til at være et eksempel – ja, et forbillede at følge. Vore muligheder ligger lige foran os her og nu. Men de er forgængelige. De vil sandsynligvis findes i vores eget hjem og i vores hverdag. Vor Herre og Mester viste vejen: »[Han] drog omkring og gjorde vel« (Ap.G. 10:38). Han var i hver en gerning et eksempel at følge – ja, et forbillede for de troende.

Er vi det?

Der findes lykke, når der er oprigtig respekt for hinanden. Hustruer kommer deres mænd nærmere, mænd påskønner deres hustruer i højere grad, og børnene er lykkelige, som børn skal være. Når der er respekt i hjemmet, befinder børnene sig ikke i det forfærdelige »aldrig-land« – aldrig genstand for omsorg, aldrig modtagere af den rette vejledning fra forældrene.

Til dem, der endnu ikke er gift, giver jeg dette råd: Mennesker, der gifter sig i det håb at skabe et vedvarende partnerskab har brug for visse evner og indstillinger. De må være gode til at tilpasse sig hinanden. De har brug for at kunne løse gensidige problemer. De må være villige til at give og tage i deres søgen efter harmoni. De har brug for uselviskhed af den højeste grad, hvor tanke for partneren erstatter ønsket for en selv.

For mange år siden havde jeg mulighed for at holde dimissionstalen for de færdiguddannede kandidater. Jeg var kørt hen til præsident Hugh B. Browns hjem, så vi kunne køre sammen hen til universitetet, hvor han skulle lede det møde, hvor jeg skulle tale. Da præsident Brown stod ind i min bil, sagde han: »Vent et øjeblik«. Han så hen imod det store vindue i sit smukke hus, og så forstod jeg, hvad han så efter. Gardinet blev trukket fra, og jeg så søster Zina Brown, hans elskede partner i mere end 50 år, i vinduet, siddende i en kørestol og vinkende med et hvidt lommetørklæde. Præsident Brown tog et hvidt lommetørklæde op af sin inderlomme og vinkede tilbage. Så sagde han med et smil til mig: »Nu kan vi køre.«

Mens vi kørte, bad jeg præsident Brown fortælle mig om det hvide lommetørklæde. Han fortalte mig følgende: »Dagen efter at søster Brown og jeg var blevet gift, hørte jeg en banken på vinduet, da jeg gik på arbejde, og der stod Zina og vinkede med et hvidt lommetørklæde. Jeg fandt mit eget lommetørklæde og vinkede tilbage. Fra den dag og til nu er jeg aldrig gået hjemmefra uden denne lille hilsen mellem min hustru og mig. Det er et symbol på vores kærlighed til hinanden. Det er en tilkendegivelse af, at alt vil være vel, indtil vi atter kan være sammen om aftenen.« Ja, det er et eksempel at følge, »et forbillede for de troende«.

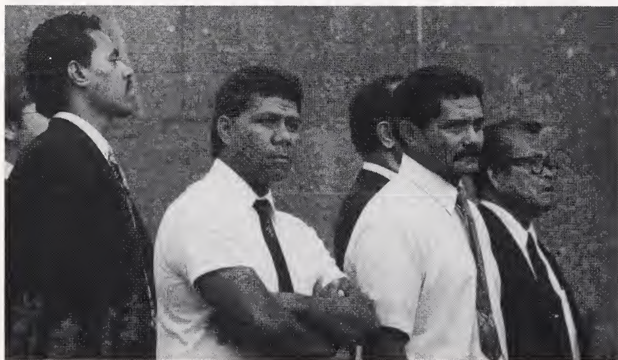
I unge kvinder, der er til stede her i aften, kan også være et eksempel, ja et forbillede. Vi er alle opmærksomme på, at vi lever i en tid, hvor der er nogle, som håner dyd, som faldbyder pornografi maskeret som kunst eller kultur, som vender det blinde øje, det døve øre og et ufølsomt hjerte til Jesu lærdomme og til ærbarhed. Mange af vore unge mennesker er blevet trukket i den forkerte retning og fristes til at deltage i verdens synder. Med længsel søger sådanne personer efter styrke hos dem, som har evnen til at være standhaftige for sandheden. Ved retfærdig levevis og ved at række en hjælpende hånd og med et forstående hjerte, kan I redde, kan I frelse. Hvor stor vil ikke jeres glæde være. Hvor evige er velsignelserne, I har givet!

Nogle kvinder står over for sygdomme og begrænsninger, endog i den grad, at de er sengeliggende. På trods af dette hæver nogle sig over deres prøvelser og er et sandt eksempel på tro, kærlighed og tjeneste. Sådan var ægteskabet mellem Virginia og hendes mand, Eugene Jelesnik. De arbejdede sammen i mange år for at bringe sangen og glæden ved musik ud til tusindvis af soldater og til publikum fra scener over hele verden. Så tvang sygdom og alderdom Virginia til at blive inden for sine fire vægge – i sengen. Men hendes ånd kunne ikke holdes fangen af et svækket legeme. Hun fortsatte med at opmuntre sin mand og at være hans inspiration og vedvarende støtte. Alle, som har nydt glæde af Eugenes koncerter og hans samfundstjeneste, undres over hans energi, hans begejstring og hans venlighed. I hans mange opgaver var Virginia hans konstante kilde til styrke.

Selv om apostlen Paulus formanede os til at være forbilleder for de troende, søgte han ikke at begrænse vores tjeneste eller vores indflydelse.

I juli i år deltog min hustru og jeg i en æresbanket, hvor man hædrede personer for deres stille tjeneste, deres uselviske ofre, deres uforkyndte indsats for at hæve andre til at leve på et højere plan, uden tanke for egen ophøjelse eller personlige belønninger. En indiansk kvinde havde bogstavelig talt brugt en stor del af sit liv på at lære drenge og piger af hendes race, hvordan de skulle leve, elske og tjene. Hendes svar, da man hædrede hende for hendes indsats, viste hendes ydmyghed. Stille og oprigtig sagde hun kun et meget specielt ord: »Tak«.

En anden smuk kvinde blev hædret for sin omsorg, tjeneste og lederskab. Som sygeplejerske trøstede hun de sårede i Anden Verdenskrig. Som hustru og partner til sin mand opbyggede hun en verdensomspændende virksomhed, som velsignede manges tilværelse. I dag fortsætter hun, som enke,

med dagligt at tjene sin stat og sit lokalsamfund. Der er som om, hun altid smiler. Måske er det, fordi hun har fundet nøglen til lykke. Hun har altid været missionær. Hun har altid været der, hvor der var brug for hende.

En anden, vi hørte om, havde stille og effektivt arbejdet med kærlighed for at sikre, at mishandlede børns rettigheder ikke blev overtrådt.

Der var andre. Alle kvalificerede til betegnelsen pioner – nemlig »en som går foran og viser andre vejen«.

Under banketten sad jeg ved siden af en velkendt person, Flip Harmon og hans hustru, Lois. Flip har i 43 år været med til at lede højtideligholdelsen af »Days of '47«. Dette er en årlig begivenhed den 24. juli i Salt Lake City. Da Flip gik omkring for at opfylde sine officielle pligter, havde jeg det privilegium at tale med Lois. Hun nævnede, at hun og hendes familie var til stede hver eneste gang ved den berømte rodeo, som er et af højdepunkterne ved denne byfest. Rodeo er godt nok engang imellem – men hver aften? Jeg spurgte Lois om, hvordan hun holdt det ud. Hendes svar kom fra hjertet: »Dette er Flips liv, og jeg vil gerne være en del af det. Han regner med mig.« Den aften, jeg overværede rodeoen sammen med søster Monson, min tante Blanche (95 år gammel) og vore børnebørn, var Lois omgivet af sine børn og dyrebare børnebørn. Hun var indbegrebet af lykke. Under vores samtale fortalt Lois mig nogle få detaljer om sin mand. Hun sagde, at Flip havde en engleagtig mor, som bad inderligt for sine sønner, da de tjente deres land under krigen. Da Flip kom hjem, blev han og Lois gift. Et travlt liv og velkomne børn fulgte. Hvert år når deres bryllupsdag nærmede sig, sagde Flip til Lois: »Hvad ønsker du til vores bryllupsdag?« Hvert år var svaret det samme: »En tempelbesegling«. Gaven blev ikke givet.

Et år, da det tilbagevendende spørgsmål blev stillet: »Hvad ønsker du til vores bryllupsdag?«, og det sædvanlige svar blev givet: »At vi kan tage til Guds tempel sammen,« kom Flips svar uventet: »OK, det vil jeg forberede mig på.« De blev beseglet for tid og evighed i Guds hellige hus på deres 29. bryllupsdag. Senere virkede Flip som biskop. De er begge trofaste mod hinanden og loyale over for Herren.

Mens Lois fortsatte, lagde jeg mærke til en tåre i hendes øjne. Hun sagde: »Du ved, at Flip altid har cowboystøvler på. Hver aften satte han sig i stolen ved kaminen, hvor han tog sine støvler af og læste avisen. Han satte aldrig støvlerne væk lige meget hvor mange gange, jeg nævnte det. For år tilbage generede det mig. Men det gør det ikke mere. I dag elsker jeg de støvler. Mine følelser er kærlige og mit hjerte er fuldt, når jeg villigt og kærligt tager dem op og sætter dem på plads hver aften.«

Nu var der også tårer i mine øjne. Uventet blev Lois Harmon bedt om at komme op på podiet, hvor hun blev hædret for sin stille tjeneste. En smuk buket røde roser blev givet hende. Flip blev bedt om at sige nogle ord. Hans tilkendegivelse kom fra hjertet. Det var som om at disse to var helt alene i hotellets store spisesal. »Lois er mit livs lys. Hun er min evige partner.« (Ordet *partner* syntes at passe med cowboystøvlerne). »Vi vil være sammen for evigt.« Tålmodighed blev belønnet. Kærligheden blev udtrykt. Himlen var nær.

Mine kære søstre, unge og dem, der er en lille smule ældre, selv om jeres situation er forskellig, og jeres muligheder varierer, kan I være eksempler at følge, ja, »forbilleder for de troende«.

I det hellige tempel, lige øst for Tabernaklet på tempelpladsen i Salt Lake City, blev der udtalt en smuk hyldest til to af vore søstre, som virker i børnehaven. De var selvfølgelig klædt i hvidt, ligesom som de børn, der den aften var blevet beseglet til deres forældre. Da søstrene sagde farvel til børnene, sagde en lille pige af et hjerte fyldt af tro: »Godnat, engle«. Må jeg låne hendes ord og sige til jer søstre over hele verden: »Godnat, engle.« I Jesu Kristi navn. Amen. □

De talte til os

Beretning fra oktoberkonferencen 1992
Den 3. og 4. oktober 1992

Præsident Ezra Taft Benson (oplæst af Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab): Dette er den sidste og store uddeling, hvor den store opfyldelse af Guds hensigter vil ske, i den eneste uddeling, hvor Herren har lovet os, at synden ikke vil sejre. Kirken vil ikke blive taget fra jorden igen. Den er her for at blive. Herren har lovet det, og I er en del af denne Kirke og dette rige.

Gordon B. Hinckley,
førsterådgiver i Det Første Præsidentskab:
Hvis der er et stort budskab, som jeg vil tage fra dem, som byggede denne bygning, så er det: Vær stærke! ... Vær stærk – udvikl en stærk selvdisciplin. Vær stærk – stå fast i det som er ret. Vær stærke, men husk at vise barmhjertighed. Vær stærke i at være ærlige. Vær stærke i troen.

Thomas S. Monson,
andenrådgiver i Det Første Præsidentskab:
Jeg bærer vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader findes. Han hører og besvarer virkelig alle bønner.

Russell M. Nelson
fra De Tolvs Råd: Vor Skaber forventer af sine børn overalt, at de uddanner sig. Han udstedte befalingen: »Søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro« (L&P 88:118). Og han forsikrer os om, at den viden, som vi har erhvervet her, altid vil være vores (se L&P 130:18-19).

Dallin H. Oaks
fra De Tolvs Råd: Der er tidspunkter, hvor vi hver især må stå fast over for dem, som håner os og spotter os. Nogle af os vil af og til stå over for jordiske magter, som er lige så stærke som Goliat. Når det sker, bør vi udvise det samme mod, som David havde, og den samme kraft som han besad, fordi han havde tro og gik frem i en retfærdig sag i Hærskarers Herres navn.

Joseph B. Wirthlin
fra De Tolvs Råd: Vi kan i enhver sammenhæng og under ethvert forhold spørge os selv, hvad Jesus ville gøre, og derpå stikke vor kurs af i henhold hertil.

Dean L. Larsen
fra De Halvfjerds' Præsidium:
Efterhånden som verden modnes i misgerninger ... må vi være bedre end vi nogen sinde har været før. Efterhånden som det lykkes for os, vil vi opleve Herrens sikre løfte om, at han vil lade os få fremgang på enhver måde, som er nødvendig for vores velfærd.

Lino Alvarez
fra De Halvfjerds:
Jeg opfordrer alle, der lytter, både unge og gamle, til at ære deres forældre dag efter dag og til at forsøge at gøre det, der bringer dem ære.

Dallas N. Archibald
fra De Halvfjerds:
Vær altid på udkig efter det positive hos en person ... Nedsættende ord som »dum« eller »idiot« eller vendinger som »hvorfor kan du ikke gøre noget rigtigt?« ødelægger selvagtelse og bør ikke være en del af vores ordforråd.

Betty Jo N. Jepsen,
førsterådgiver i Primarys hovedbestyrelse:
Skrifterne er Guds ord og et lys for os og for verden, og vi kan følge dette lys som vores ledestjerne.

Ændringer i De Halvfjerds og Det Præsiderende Biskopråd

Ved oktoberkonferencen 1992 blev kaldelsen af to nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum samt to nye rådgivere i Det Præsiderende Biskopråd bekendtgjort, og de pågældende blev opretholdt.

Desuden blev der givet emeritusstatus til to medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum, og seks medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum blev afløst efter at have fuldført deres 5-årige kaldelse. Det Første Præsidentskab bekendtgjorde også ændringer i Søndagsskolens og Unge Mænds hovedpræsidentskaber, og de to nye medlemmer af De Halvfjerds' Præsidium, der tidligere var blevet bekendtgjort, blev opretholdt. Desuden blev kaldelsen af 15 nye medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum, hvilket tidligere var blevet bekendtgjort, opretholdt.

Biskop Henry B. Eyring og biskop Glenn L. Pace blev kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum. Disse mænd havde virket som henholdsvis første- og andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd.

For nyligt blev det bekendtgjort, at ældste Eyring var blevet udpeget som kommissær for Kirkens Uddannelsessystem. Han fortsætter i denne stilling. Ældste Eyring blev kaldet til Det Præsiderende Biskopråd den 6. april 1985. Han havde tidligere tjent som vicekommissær og kommissær for Kirkens Uddannelsessystem og som præsident for Ricks College. Ældste Pace blev ligeledes kaldet til Det Præsiderende Biskopråd den 6. april 1985. Han har tjent i missionærkommiteen, og i ni år før sin kaldelse til Biskoprådet, var han ansat ved Kirkens velfærdsafdeling.

H. David Burton og Richard C. Edgley blev kaldet som rådgivere til Den Præsiderende Biskop, Robert D. Hales.

Ældsterne Marion D. Hanks og Robert L. Backman fik emeritusstatus. Ældste Hanks blev kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum den 4. oktober 1953, 31 år gammel. Han har virket som præsident for templet i Salt Lake City og som præsident for Den Britiske Mission, har tjent to gange i De Halvfjerds' Præsidium og var for nyligt direktør for afdelingen for præstedømmet.

Ældste Backman blev opretholdt til De Halvfjerds' Første Kvorum den 1. april 1978. Han blev kaldet til De Halvfjerds' Præsidium i oktober 1985. Han var tidligere præsident og rådgiver i Unge Mænds hovedbestyrelse og har tjent som præsident for Northwestern States Mission. Senest var han direktør for missionsafdelingen.

Ældsterne George R. Hill III, John R. Lasater, Douglas J. Martin, Glen L. Rudd, Douglas H. Smith og Lynn A. Sorensen blev afløst efter at have fuldført deres tjeneste i De Halvfjerds' Andet Kvorum. Alle seks brødre blev kaldet til De Halvfjerds den 4. april 1987. Broder Martin tjener i øjeblikket som præsident for templet i New Zealand.

Ældsterne Charles Didier og L. Aldin Porter, blev opretholdt til De Halvfjerds' Præsidium. De efterfølger ældsterne Hanks og Backman.

Ældsterne Lino Alvarez, Dallas N. Archibald, Merrill J. Bateman, C. Max Caldwell, Gary J. Coleman, John B. Dickson, John E. Fowler, Jay E. Jensen, Augusto A. Lim, John M. Madsen, V. Dallas Merrell,

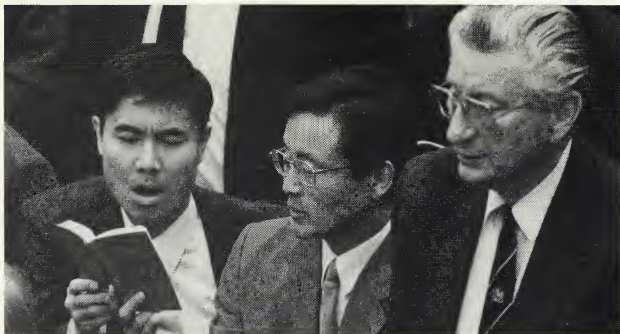

Ældsterne Merrill J. Bateman og Gary L. Coleman var blandt de brødre, der ved konferencen blev opretholdt som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

David E. Sorensen, F. David Stanley, Tai Kwok Yuen og Lowell D. Wood blev også opretholdt som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

Ældsterne Hugh W. Pinnock, Hartman Rector jun. og Clinton L. Cutler blev afløst som præsidentskab for Søndagsskolens hovedbestyrelse. Ældste Merlin R. Lybbert blev kaldet som ny præsident med ældsterne Clinton L. Cutler og Ronald E. Poelman som henholdsvis første- og andenrådgiver.

I Unge Mænds hovedbestyrelse blev ældsterne Robert K. Dellenbach, førsterådgiver, og Stephen D. Nadauld, andenrådgiver, afløst. Kaldet til at tjene i Unge Mænds hovedbestyrelse sammen med præsident ældste Jack H. Goaslind blev ældsterne Stephen D. Nadauld, førsterådgiver og L. Lionel Kendrick, andenrådgiver.

BISKOP H. DAVID BURTON

Kirketjeneste er en livsstil i familien Burton. H. David Burton husker, at både hans far og bedstefar tjente i lederstillinger i årevis. Desuden var hans tipoldefar, Robert Taylor Burton, medlem af Det Præsiderende Biskopråd. Nu viderefører biskop Burton familietraditionen, idet han for nyligt blev kaldet som førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd og dermed følger i sin tipoldefars fodspor. »Der er i virkeligheden kun to prioriteter i mit liv,« forklarer biskop Burton. »Min familie og Kirken. Det sammenfatter i virkeligheden alt det, der sker i mit liv.«

H. David Burton, født den 25. april 1938 i Salt Lake City, mødte sin fremtidige hustru, Barbara Matheson, i 8. klasse. De giftede sig i september 1960, efter at have overstået sin 2-årige mission i det sydlige Australien. Ægteparret har fem børn, hvoraf tre er gift. De har også seks børnebørn.

Biskop Burton fik sin bachelorgrad i økonomi fra University of Utah. Efter at have arbejdet for statens skattevæsen, fik han arbejde ved Kennecott Copper Corporation i Salt Lake City. Med undtagelse af en kort periode i Michigan, mens br. Burton færdiggjorde en cand. merc. uddannelse, har familien Burton boet i Salt Lake-dalen.

I 1977 tog biskop Burton arbejde som Kirkens assisterende budgetleder. Halvandet år efter accepterede han arbejde som sekretær til Det Præsiderende Biskopråd, hvor han har været ansat siden.

»Min mission var nok den største faktor i styrkelsen af mit vidnesbyrd,« fortæller bi-

skop Burton. »Jeg blev kastet ud i en opgave som seniorkammerat efter kun 2 måneder, og det var en af de opgaver, man enten klarer eller går ned på. Vi klarede det, selv om det på visse tidspunkter kun var lige akkurat.

Det var der, jeg lærte, at det, at bære vidnesbyrd, er det vigtigste aspekt i missioneringen. Man bærer vidnesbyrd og lader Ånden omvende.«

Biskop Burton fortsatte med at stole på Ånden som lærer i Søndagsskolens seniorklasse, som tempelbesegler, biskop og højrådsmedlem. Ånden har også ledt ham i hans arbejde som sekretær for Det Præsiderende Biskopråd i de sidste 14 år.

Som stavspræsident, før han blev kaldet til Det Præsiderende Biskopråd, har han ofte rådet sine stavsmedlemmer til at holde sig tæt til Ånden og komme i templet. »Templet er en af de største hemmeligheder ved at holde sammen på et ægteskab, opbygge vidnesbyrd og holde troen stærk,« siger han.

BISKOP RICHARD C. EDGLEY

For 11 år siden var Richard C. Edgley vicepræsident for General Mills og tjente i et stavspræsidentskab. Han var overrasket, da tilbudet kom fra Kirken om at tjene som administrerende direktør for afdelingen for finans og optegnelser.

»Det tog mig nogen tid at træffe beslutningen. Det var den sværeste beslutning, jeg har truffet,« siger den nyligt kaldede andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd. »Men jeg fandt ud af, hvad der er vigtigt, og det hjalp mig med at genprioritere. Jeg har aldrig fortrudt det.«

En af årsagerne til, at beslutningen var svær, var, at br. Edgley havde arbejdet for General Mills i 19 år. Efter at han havde fået eksamen ved Brigham Young University i politisk videnskab og historie, fik han doktorgrad fra Indiana State University, og kom så til at arbejde for General Mills. Han tilbragte fire år i Toronto i Canada og fire år i Boston i Massachusetts, før han kom til selskabets hovedsæde i Minneapolis i Minnesota.

Foruden at få defineret og styrket deres prioriteringer bragte flytningen til Salt Lake City også andre fordele med sig for br. Edgley, Pauline Nielson, og deres seks børn, hvoraf to nu er gift. »Vi fandt virkelig gode venner,« siger biskop Edgley. Og han forstår vigtigheden af venner. Som teenager brugte han en sommer med at arbejde på en ranch i Idaho og fandt kun få venner, som delte hans værdinormer. »Det var en ensom tid, ikke særlig behagelig,« mindes han. »Men trods alt var det en stor velsignelse. Jeg brugte sommeren på at studere skrifterne. Det var på dette tidspunkt, evangeliet blev levende for mig.« Kort efter tog han på mission i de østlige stater.

Biskop Edgley, som er født den 6. februar 1936 i Preston i Idaho, fortæller, at hans forældre, Phenoi og Ona Crocket Edgley, har været de mest indflydelsesrige mennesker i hans liv. »De har nu været døde i ti år, og jeg føler stadig deres indflydelse,« siger han. »Jeg spekulerer ofte på, hvad min far ville have ønsket, jeg gjorde i visse situationer.

Andre indflydelsesrige personer i biskop Edgleys liv er Kirkens ledere. Ved at arbejde med generalautoriteterne de sidste ti år har han lært vigtigheden af at følge lederne, og det har vist ham, at Herrens værk virkelig er inspireret.

Et skriftsted, der har særlig betydning for mig, siden jeg blev kaldet som generalautoritet, er L&P 84:88,« siger biskop Edgley. »Det fortæller, hvordan Herren sender sin tjenere ud, og hvordan han er på deres højre

Tabernakelkoret synger ved konferencen.

og venstre side, hvordan hans Ånd er i deres hjerter, og hvordan hans engle er rundt omkring dem. Jeg har her på det sidste ofte tænkt over dette løfte.«

PLANER FOR TRE TEMPLER BEKENDTGJORT

Grunde til opførelse af nye templer er blevet udpeget i Hong Kong, i Hartfort i Connecticut og i Utah County i Utah. Templet i Hartfort vil »betjene medlemmer fra områderne New York, Boston og New England,« forklarede præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, da han bekendtgjorde de nye templer ved oktoberkonferencen 1992.

Templet i Utah County »vil lette presset på templet i Provo, som fungerer langt over den normale kapacitet,« fortsatte præsident Hinckley.

»Vi forventer, at der vil komme andre nye templer, hvis beliggenhed vil blive annonceret senere,« afsluttede han.

FIRE LANDE I AFRIKA INDVIET

På fem dage indviede ældsterne Russell M. Nelson og Richard G. Scott, begge fra De Tolvs Råd, fire lande i Afrika: Zambia, Botswana, Namibia og Congo.

Det første land, Zambia, blev indviet den 20. august af ældste Nelson på et roligt sted på en bakke nær en sø på universitetsgrunden i Lusaka, landets hovedstad.

Den 21. august bad ældste Scott indvielsesbønnen i Botswana i en lille lysning i Gaborone dyrereservat.

Den næste dag samledes en lille gruppe medlemmer i Namibia på Tower Hill i Windhoek for at overvære indvielsesbønnen, som blev bedt af ældste Nelson. Ældste Scott indviede Congo den 24. august på et skyggefuldt sted på en bakkeskråning omkring 16 km ned ad Congofloden uden for Bra'aville, landets hovedstad.

Næsten alle medlemmerne i Zambia var med til indvielsen. Kirken i Zambia begyndte med en gren, der blev organiseret i Kwekwe for emigranter, der arbejdede i området. Det første missionærægtepar ankom til landet i april i år, og Kirken blev formelt registreret den 10. juli 1992. Siden april er der blevet døbt 26 mennesker, og 54 mennesker deltager regelmæssigt i nadvermøderne.

Det første missionærægtepar, der blev sendt til Botswana, ankom i juni 1990 med den opgave at finde medlemmer, der var blevet døbt i USA, og som var flyttet til dette ørkenland.

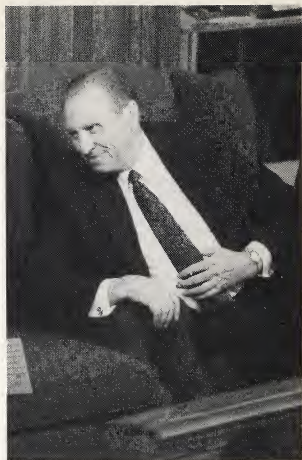
De fandt fem mennesker og andre blev døbt i september samme år. Kirken blev registreret i Botswana i august 1991. I marts 1992 blev den første gren delt i to nye enheder. Medlemstallet er vokset til 160 i landet.

Namibia er en del af missionen i Cape Town i Sydafrika. En lille gruppe medlemmer samledes ved indvielsen af landet. Missionspræsident Blaine Hudson sagde, at »Herren har rørt ved de lokale lederes hjerte, som har budt Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige velkommen til dette nye land.

Ånden blandt denne lille flok udtrykte følelser om, at de ikke er glemt og at Herren kender dem ... Kirken er nu sikker på at blomstre i dette store og tyndt befolkede land.«

I Congo deltog omkring 65 medlemmer og lokale kirkeledere i indvielsen. Herefter blev der afholdt en særlig fireside i Bra'aville, hvor omkring 250 medlemmer og besøgende var til stede. De to medlemmer af De Tolvs Råd samt ledere fra mission og distrikt var også til stede ved mødet.

Billeder fra Tabernaklet under konferencen.

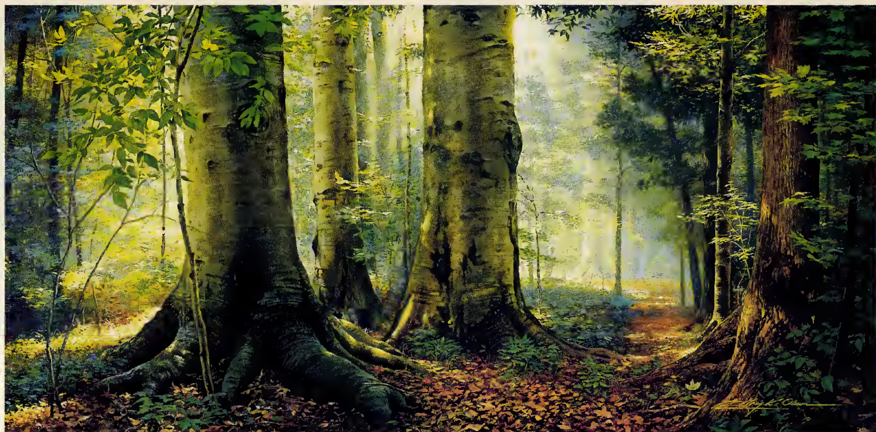

Præsidentskabet for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, fra venstre: søster Chieko N. Okazaki, førsterådgiver; søster Elaine L. Jack, præsidentinde; og søster Aileen H. Clyde, andenrådgiver.

DEN HELLIGE LUND, AF GREG K. OLSEN

»Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: Denne er min elskede Søn. Hør ham!« (JS-H 1:17).